

**Demonstratio imposturarvm et fraudvm : quibvs Egidivs Hvn.
D. in libro, recens ab ipso edito, de sacramentis veteris e&
noui testamenti, pro defensione dogmatis Ubiquitarij contra
veritatem orthodoxam pugnat : ad præmonendam iventutem
: scripta & edita Bremæ.**

<https://hdl.handle.net/1874/432606>

DEMONSTRATIO

3

IMPOSTVRARVM ET FRAVDVM:

QVIBVS EGIDIVS HVN. D.

in libro; recens ab ipso edito, de Sa-

cramentis veteris & noui

testamenti,

PRO DEFENSIONE

Dogmatis Ubiquitarij

Contra veritatem orthodoxam

pugnat.

AD PRÆMONENDAM IUV-

uentutem: Scripta & edita

BREMÆ.

CHRISTOPHORO PEZELIO

Theologie Doctore.

Excudebatur Typis Bernhardi Petri,

M. D. XCI.

OPUSCULUM

IMPOSTURA

AVM ET FRAYDV M:

QVAVS FIDIVS HVM D:

in hoc opere ad ipso edito de sa

transmissis veteris & novi

testamentis

TRO DE FESVIORE

Dei in Ubiditate

Genes. Iustitiam orthodoxam

patent

AD P. EMONENDAM IV

bonum: Scripsit & edit

Præfatus

CHRISTOPHORO PESSIVIO

Theologo Germano

Excudit in Typis Perhardi Perle

MD. C. C. C.

ILLVSTRISSIMIS

PRINCIPIBVS ET DOMINIS;

DOMINO WILHELMO : DOMINO

LYDOVICO : ET DOMINO GEORGIO

fratribus germanis : Landgrauijs Hassiæ :

Comitibus in Catteneubogen , Zi-

genhayn , Nidda , & Dietz : Do-

minis suis, vera animi reue-

rentia & subiectione

colendis,

Salutem & incolumitatem à Deo per

Christum Immanuelem & Seruato-

rem Ecclesiæ vnicum precatur

CHRISTOPHORVS PEZELIVS

Theologiæ Doctor.

V M M A laus est p̄ij Principis,

quam Imperatori Theodosio tribuit

Ambrosius : Dilexi virum, qui cūm

corpore solueretur, magis de statu

Ecclesiæ, quàm de suis rebus solli-

citus erat. Dignum est etiam memoria ac celebra-

tionē, quod ad eundem Theodosium Imperato-

rem idē ille Ambrosius in Epistola quadā scripsit:

Neque Imperiale est, libertatem dicendi negare,

neque Sacerdotale, quod sentiat, non dicere.

Nihil enim in vobis Imperatoribus tam populare, & tam amabile est, quam libertatem etiam in ijs diligere, qui obsequio militiæ vobis subditi sunt: siquidem hoc interest inter bonos & malos principes, quod boni libertatem amant, seruitutem improbi. Nihil etiam in Sacerdote tam periculosum apud Deum, tam turpe apud homines, quam quod sentiat, non liberè denunciare. Idcirco clementiæ tuæ displicere debet Sacerdotis silentium, libertas placere. Nam silentij mei periculo inuolueris, libertatis bono iuuaris.

Has virtutes, cum & intelligere, & re atq; facto ipso probare vos: Illustrissimi Principes, Domini clementissimi: persuasum mihi habeam, non verendum mihi putavi, graue ac molestum vobis fore, si publica hac compellatione offerrem Celsitudinibus vestris, ea qua par est subiectione & reuerentia, Initium Responsionis ad recens scriptum Egidij Hun D. & Professoris in Academia Marpurgenfi, quod de Sacramentis Novi & Veteris Testamenti inscribendum sibi ille putavit: Sed in quo, Controuersia de sacrosancta Cæna pretextu, aperte profitetur ac rationibus Sophisticis compluribus adductis prolisè tuetur dogma suum de Vbiquitate seu omnipresencia carnis Christi.

Quo dogmate, & unio duarum naturarum,

non modo inseparabilis, sed etiam inconfusa in
persona Christi, & corporis ipsius veritas, &
translatio eius in caelum, & sessio ad dextram
Dei in caelis, & reditus eius ad iudicium vniuer-
sale: imò & Caelum ipsum, in quod mutatione lo-
ci inferioris, Christus euectus est, & ubi locum
nobis parauit, vt ad se aliquando nos recipiat,
in dubium vocatur, corrumpitur, eueritur.

De ceteris eius scripti partibus: Inprimis-
que de praefatione: In qua Confessionis Augu-
stanae recognitionem publica Protestantium Ordi-
num autoritate approbatam labefactare, dissidia
vetera augere, certamina noua accumulare, Ec-
clesias Euangelicas, (quae in Germania & regnis
vicinis, Antichristi Romani iugum excusserunt,
quaeq; aduersus communes hostes Pontificios con-
iungende magis fuerant) distrahere à se inui-
cem atq; diuellere in perpetuum modis omnibus
conatur.

Itemq; de questionibus illis penè infinitis,
quibus in toto illo libro suo salutarem doctrinam
de Sacramentis (non ad ociosas speculationes,
sed ad Christianismi praxin a Christo traditam)
inuoluit & obscurat potius, quam explicat atq;
illustrat: alia si opus fuerit, respondendi opportu-
nit as sese offeret: Nisi aut Apostoli praeceptum
sequendum magis videatur, qui Timotheum
suum

suum iubet cauere questiones &περσοις τοις καὶ ἀποδ
D. 2006: aut Celsitudines vestrae remedia alia le-
gitima malo huic adhibenda iudicauerint.

Nam etsi causa haec, ad omnes Principes &
Respub. quae Euangelium amplexae sunt, & Au-
gustanam Confessionem secundum normam verbi
diuini praeferuntur, pertinet, tamen vestras Cel-
situdines, Illustrissimi Principes, propius illa at-
tingit.

Quorum parens PHILIPPVS Landgravius
Hassiae, felicitis recordationis, inter primos illos &
paucissimos Imperij Germanici Ordines, qui do-
ctrinam Euangelij renascentem in ditiones suas re-
ceperunt, praecipuo loco semper est habitus:

Qui Marpurgensem Academiam primus fun-
dauit eamque, ut praclarum depositum vobis reliquit.

Qui controuersias non modo contra Ponti-
ficios, sed etiam inter Euangelicos motas, rectis-
sime intellexit.

Qui doctrinam puriorem non solum in terri-
torij suis benigne fouit, verum etiam apud Or-
dines vicinos, & ceteros plurimum promouit.

Qui in perpetuis quasi excubijs pro tranquil-
litate Ecclesiarum Euangelicarum fuit.

Qui gliscenti dissidio Eucharistico, ab
initio statim Medicam manum ad mouere stu-
diuit.

Qui

Qui suo sumptu Doctorem Lutherum, Philippum Melanthonem, & his adiunctos, & superioris Germaniae Theologos ad Colloquium Marpurgense euocauit :

Qui presentia & autoritate sua perfecit, ut Consensus in eo Colloquio cōstitueretur de omnibus articulis controuersis, nisi quod una haec quaestio reliqua mansit : an Corporaliter praesens sit in pane Eucharistico Corpus Christi, De qua nisi morbi contagiosi periculum, qui Sudor Anglicus tum nominabatur, Colloquium abrūpere coēgisset, haud dubiè etiam pax & consensus aliquis constitutus fuisset.

Qui postea etiam non acquieuit prius, quam post Augustanam Confessionem exhibitam, Superioris Germaniae Ciuitates (salua & inuiolata Confessione earum) in Suinsurtensi pacificatione, in societatem Augustanae Confessionis, & pacis publicae, & qua secuta sunt, foederum, inter Status Protestantes, reciperentur.

Qui deinceps quoque inter ipsos Theologos superiorum Ciuitatum, & Doctores Witebergenses, pietate & prudentia sua, actiones de Concordia direxit, atq; ad finem optatū perduxit : cum operā diligenter nauasset, non solum ut Witebergae Concordia iniretur, sed postea etiam in celebri illo conuentu Smalkaldensi publica autoritate confirmaretur.

Qui

Qui iactis his inityis Concordia inter Germanicas Ecclesias, non destitit inter Heluetios quoque & D. Lutherum consensionem mutuam urgere: Quam admissa articulorum Concordia Witebergensis declaratione Buceriana, & Confessione Heluetiorum à D. Luthero approbata, pars utraque lucide non obscure ostendit, ac palam testificata est.

Qui ut consensio illa, tum inter Germanicas Ecclesias, tum etiam cum Heluetijs coalesceret firmius, hortator Philippo Melanthoni & alijs fuit, ut decimus articulus Augustanae Confessionis recognosceretur ad eum modum, quo (nemine ex Ecclesijs Euangelicis, ac ne Luthero quidem ipso contradicente) in sequentibus Colloquijs & Comitibus omnibus, Statuum Protestantium nomine oblatu ille in posterum fuit.

Qui cum bellum aduersus Protestantes, Pontificum Romanorum impulsu in Germania motum esset: pro defensione doctrine Euangelij, extremum uitae ac fortunarum suarum discrimen subiuit.

Qui capto Iohanne Friderico Electore Saxonia, socio eiusdem belli atque periculi, cum sistere se hosti irato maluisset, quam subditos suos praedae exponere, etsi Sinonij artibus Alban Ducis in custodia detentus aliquandiu fuit, tamen te, Illustrissime Princeps Wilhelme, una

cum affine, Duce Mauricio Electore Saxonie, fortissimo Heroe, pro liberatione optimi parentis, & Germania libertate, iustissima arma capiente, liberatus & patrie restitutus, omnem vitam suam reliquam ad ornandas & coniungendas Ecclesias Evangelicas contulit.

Praesertim, cum tuis, Wilhelme Princeps, & Ducis Mauritij auspicijs, publica pax Imperij & Religionis Carolo Imperatori extorta esset, qua in Passaviensi conuentu, & in Comitibus Imperij sequentibus, omnium Ordinũ consensu sancita atque confirmata fuit. Quo velut medio diuinitus concesso Germania tranquillitas haecenus stetit, & nisi peccata nostra aliud merebuntur, hoc quasi fulcro innixa deinceps quoque stabit, quoad Dominus Ecclesias Germaniae saluas esse volet.

Hac ergo pace publica constituta, non cessauit Illustrissimus parens vester, operam & curam omnem impedere, ut inter Status Augustanae Confessionis conuulsiō quantum fieri omnino potuit, salua esset.

Itaque nouo ac tristi Schismate per Flacium Illyricum contra Scholam Witebergensem excitato, Nec diu post, etiam disputationibus Vbiquisticis exortis: magno studio remedia salutaria ad sananda haec vulnera adhibuit, diligentem operam nauans, ut in Francofortensi, postea etiam in Numburgensi Re-
cessu via muniretur ad restituendam pacem Eccle-

Atque

Atque extat etiamnum manus Illustrissimæ
parentis vestri, qua ad libros Brentij, in quibus
dogma Vbiquitatis in theatrum reducebatur, as-
scripsit, dogma illud Vbiquisticum idem esse cum
Schwenckfeldij dogmate.

Extant & Epistole eius grauitè scriptæ, in
quibus librū Confutationum Vinaricensium serio
imporbavit, & damnationes ac anathematis mos
nondum facta legitima causarum cognitione iu-
stissimo zelo reiecit ac detestatus est.

Quid? quod in testamento, posteris suis
Concordiã Witebergensẽ et curã retinendã cõiun-
ctionis Ecclesiarũ suarũ sumo studio cõmendauit?

DE TE verò, Illustriss. Princeps Wilhelme,
veris præconijs celebrabit posteritas, cum alia tua
merita erga Remp. Christianã, tum vel maxime
Constantiã in cõseruãdo deposito purioris doctri-
ne, & reijciendis paradoxis, quorũ ne quidẽ vestigi-
um ullũ extat in Augustana Confess. Quæ sub
prætextu tamen huius, mirificis artibus male scri-
ptorum quorundam Theologorum, passim obtru-
sa fuerunt multis Principibus Germania.

In quo ceteri quoque Fratres tui verã laudẽ
promeriti sunt, quod exẽplo et hortationibus tuis
cũ pietate & sapiẽtia cõiunãtis, graui cõsilio par-
ticipes se facere noluerunt nouarũ subscriptionũ
re aut veritati, aut Ecclesiæ præiudicium crea-
retur.

retur, antequā in legitima Synodo de cōtrouersis
horū temporum cognitio ac dijudicatio facta esset.

Vt autem Ecclesiarū Hassiæ tranquillitati ea
res plurimum profuit; Sic apud alios impetum ac
progressum earum molitionum, quibus Theologi
nonnulli turbas Germaniæ dare ceperāt, non pa-
rum inhibuit. Quin & Principes multos ad
consilia moderatiora traduxit.

Magna etiam laus vestra omnium, Illustriss.
Principes, hæc fuit hætenus, quod in communibus
deliberationibus vestris ita vos gessistis, ut ne Te-
stamento Illustriss. parentis vestri iniuria fieret,
nec fraternæ beneuolentiæ & coniunctionis fæ-
dus ullo unquam tempore inter vos rumperetur.

Quo magis vestra interest, occasiones omnes
cauere in posterum, quibus aut memoriæ lauda-
tiss. parentis vestri, aut gloriæ vestrarum virtu-
tum labes aliqua aut macula ab alijs aspergatur, si-
ue ad præsens hoc sæculum, siue ad posteros.

Qui haud dubiè mirabūtur Egidium Hun D.
in Academia Marpurgēsi vestra (quæ Theologos
orthodoxos superioribus annis eximios habuit)
ausum fuisse Vbiquitatis dogma palàm docendo
profiteri, disputando propugnare, scriptis deniq;
publicis cōtra decreta Synodorū Hassiacarū, &
contra voluntatem vestram, tanto cum fastu &
insolentia tueri atq; defendere. Nes

Nec verò, si Pastores Hassia, si Academia
Professores, quibuscunque de causis, taciti ista spe-
ctant: Si scripta Hunij non multi hætenus re-
sponse digna iudicarunt: Si conuitijs & male-
dictis suis vel absterrere vel obruere se posse putat
Hun, eos qui reducere ipsum in viam conatur: pro-
pterea triumphos sibi decernere debet. Sed illud
Christi etiam atque etiã cogitet secum: Si istita-
cebut, Saxa & Lapidés clamabunt.

Et certè iã nunc, contra audaces ipsius, inpro-
pugnando Ubiquitatis dogmate, & distrabendis
magis magisq; Ecclesijs Euangelicis molitiones,
passim locorũ clamant ac vociferantur, gemitus
multorum piorum:

Inter quos, & hunc meum gemitum, lon-
gè lateq; exaudiri, & ad vestras quoque aures, Il-
lustriss. Principes peruenire opto. Quem ille, &
ante hæc in præfatione Cõmentarij sui ad Ephes-
sios, conuitijs exquisitis oneravit, & in recentĩ
scripto aliquoties nominatim prouocauit, addito
probro contumeliosissimo, quo me, ceu impostorẽ,
homo suarũ sibi imposturarũ conscius, & ex suo
ingenio alios astimans, impudenter traducit.

Nec vero priuata hac iniuria tam moueor
(cũ non eum qui iniustis conuitijs afficitur, sed
qui petulanter alijs conuiciatur, miser sit) quam
dolorem ingentẽ animo meo percipio, quod scri-
ptura

ptitationibus istis Hunians, gloria Filij Dei, &
veritas orthodoxa, adeo proteruè impetitur, &
iuuentus tenera falsis opinioibus imbuitur, &
Ecclesia alioqui satis afflictà tam miserè distra-
buntur ac dilacerantur.

Atque ego quidem in hac causa publica, præ-
sertim ab Hunio prouocatus, ne quidem vestrarum
Celsitudinũ reprehensionem metuendã mihi exi-
stimo, si formulã honestissimam iuramenti At-
tici, quod haud dubie à sanctis patribus acceptũ
est, sequar: Pro sacris pugnabo vel solus, vel cũ
alijs: Sed ne, quod iustum est, minus iuste per-
sequi voluisse, videri possim: hac ipsa compel-
latione mea, causam totam ad iudiciũ vestrarum
Celsitudinum defero, & quod in alia quadam
ad vos præfatione scripsi, ysdem verbis nũc etiã
repeto: Rogare me, qua par est subiectione, &
obtestari propter gloriam Christi, Illustriss. vos
Principes Landgrauios Hassiæ, nutricos Eccle-
siæ; vt malo isti, antequam latius serpat, reme-
diũ pro excellenti pietate, & sapientia vestra
inueniatis, & vulnera Ecclesiæ sanetis, ac glu-
tinetis: Deinde ne scriptionibus saltem agere
contra Hunium voluisse, aut veritati, quam de-
fendere me bona conscientia affirmare possum,
vlla ex parte defuisse videar: repeto hoc etiam,
quod offerã me ad ea omnia, quæ pro gloria Chri-
sti, &

si, & veritate doctrina cœlestis, à me fieri possunt ac debent: & quod legitima ratione vocatus ac iussus, ubi res & necessitas postulaverit, cum Hunio coram conferre: & vel ipsum meliora, quàm hactenus fecit, proferentem, audire, & de veritate agnita unà cum ipso letari: vel doctrinã Confessionis meæ ex verbo Dei & consensu orthodoxæ Ecclesiæ pluribus confirmare ac demonstrare, & falsa refellere, ac refutare paratus sim.

Filius Dei, Dominus noster Iesus Christus, de cuius causa & gloria agitur, Spiritu suo, Illustrissimas Celsitudines vestras regat, ac gubernet, easq; diutissimè incolumes & florentes conservet ad laudem nominis sui, Ecclesiæ adificationem, & Subditorum salutem.

Per scriptum Bremæ Mense Martio

Anno Christi Immanuelis

1591.

INDEX

INDEX EORVM QVÆ
TRACTANTVR IN HOC
Libello.

- Pag. 1. Principum quorundam Germaniæ
studium in sopiendis controuersijs Religionis :
D. Hunij proteruita in augendis dissidijs publicis.
2. Scripta Hunij ; merè Thraſonica ac Sophistica.
3. Titulus insolens , præscriptus recenti libro Hunij de
Sacramentis veteris & noui testamenti.
Malenolentia in nominibus factiosis inculcandis.
Scopus præfationis ab Hunio præfixe receti libro suo.
4. Flosculi libri Huniani : perpetua conuitia : calumniæ :
cauillationes : Sophismata : Thraſonismi : præiudicia ad-
uersus alios.
5. Hunij D. principale institutum in fictitia Vbiquita-
te Carnis Christi stabilienda.

PARADOXA HVNIANA DE
Vbiquitate in scripto recens ab ipso
edito.

6. Catalogus falsarum assertionum Hunij in recenti li-
bro suo , quibus corrumpuntur articuli Fidei , de incarna-
tione Christi , ascensione in cœlum , & sessione ad dextram
in cœlo.
Quod vnicum Corpus Christi diuersos essendi mo-
dos habeat.
Quod extra Cœnæ quoque celebrationem , & ante eam
Corpus Christi vbique præsens sit.
7. Quod Christi Corpus , locis omnibus exemptū sit.
Quod modum omnipræsentie illocalem habeat.
Quod transcendat , contineat , comprehendat , circum-
scribat loca omnia , & creaturas vniuersas.
Quod Humanit. illocaliter sit , vbicunque totus est.
Quod ex ascensione , sequatur tantum visibiliter am-
plus Christum non versari in terra.

Quod

Quòd Christus secundum carnem loco omni penitissimè liberatus sit, & factus transcendens, imò continens locorum omnium.

Quòd Nestorianum sit, Logos esse in carne, & extra carnem (neglecta phraseos huius ambiguitate.)

Quòd nulla sit distantia inter Carnem Christi, & creaturas omnes.

Quòd inuisibiliter manserit Christus apud eos, à quibus visibiliter discesserit.

Quòd humanitas Christi non contineatur, nec mensuretur à locis, sed contineat & mensuret loca.

Quòd omnia locorum & temporum intervalla coram humanitate ad paruitatem vnus apicis, & atomon vnium redacta sint.

10. Quòd hum. Christi non modo possit, sed omnino, & actu ipso præsens sit creaturis omnibus.

Quòd illocalis præsentiæ modus necessariò tribuentis collata in humanitatem, & quòd hæc sit maiestas omnipræsentiæ.

Quòd corpus vbique præsentissimum, omnia impleat, transcendat, contineat &c. Et quòd hæc sit diuinissimæ præsentiæ maiestas.

Quòd cælum supra firmamentum, id est tertium illud ab Apostolo sic nominatum cælum, sit Empyreum cælum Calvinistarum.

11. Quòd qui negant cælum de ecclesti gloria & beatitudine intelligendum esse, sint in Theologia iudei & indocti.

Quòd Christus non sit quærendus in loco alicuius creati cæli, ne suspensi relinquamur, ad quam cælorum plagam nos vertere debeamus.

12. Quòd sensibile & visibile esse, non dicantur necessariò de corpore Christi.

Quòd eiusdem generis sint: quòd Christus se palpat & cerni voluit post resurrectionem: & quòd comedit & bibit per dispensationem.

Quòd reliqua etiam corpora glorificata in se non facta sunt visibilia.

Quòd

Quòd corpus Christi actu simul sit & visibile & invisibile.

13. Quòd in loco esse possit, & simul sit extra locum.

Quòd circumscriptū sit naturæ suæ terminis proprijs, & non sit circumscriptum vlllo loco.

6. & 7. Elogia Iacobi Andreæ & Magiri.

8. Quòd qui præsentiam Christi secundū Humanit. in Ecclesia: non autē omnipræsentiam docent in omnibus creaturis, ita se inuoluant, vt quid dicāt & statuunt ignorent.

SOPHISMATA HVNII QVIBVS paradoxa sua tueri conatur: & horum Refutatio Sophismatis singulis subiecta.

HVMANITAS CHRISTI VBIQVE.

14. Quia Christi Regnum vbiqve.

15. Quia Christus implet omnia. Ephes. 4.

17. Vt in cœna sacra caueatur ascēsus & descensus corporis Christi ex cœlo.

19. Quia LOGOS in illocalem hypostasim suam, carnem assumpsit.

20. Quia Caro Christi sedet in illocali throno.

21. Quia corpus Christi, etsi est circumscriptum, tamen non est locale.

24. Quia circumscriptio localis merè accidentaria est, non proprietas quædam SYSTATICA corporis.

26. Quia etsi Christus localiter potest esse & apparere, quando & vbi vult, tamen & corpus eius sortitum est præsentie modum quendam planè illocalem, ex quo pendet etiam præsentia in cœna.

30. Quia corpus Christi in vnione non est assumptum in locum, Sed in LOGON, seu in ipsam purissimā hypostasim verbi, in qua nulla vel cogitari possunt loca.

32. Quia incarnatio est intima plenissimaq; naturarum ad se inuicem presentia, non in uno loco tantum, ubi Caro est, sed in omnibus alijs locis, quantumuis infinitis.

36. Quia totus LOGOS, tota sua hypostasi in carne existit, & extra

& extra Corpus nullibi est.

37. Quia in Coena esse non potest, si sic putetur in caeli ascendisse, ut transnaturali modo non amplius adsit in terris.

44. Quia si LOGOS Constituitur in his terris extra carnem suam, rumpitur vinculum vnionis hypostaticæ.

45. Quia retinendum est discrimen inter ascensionem Christi ad Coelos: & aliorum Sanctorum, quod tollitur, nisi Corpus Christi tam in Cælo, quam in terra præsens esse statuatur.

48. Quia Christus promisit præsentiam suam in terris post ascensionem. Matth. 28.

49. Quia Ephes. 4. scriptum est: non in Cælum, sed supra omnes Cælos Christum ascendisse.

50. Quia ascensu suo Christus peruenit in eam sedem, quæ est dextra potentiae Dei, quæ est ubiq; præsens & omni loco exempta.

51. Quia in ascensu suo omnia sunt Christo tradita in manus, & omnia ei subiecta.

54. Quia Christus postquam consedit ad dextram Dei Apostolis ubique prædicantibus cooperatus esse scribitur per subsequencia signa.

56. Quia Christus in sua exaltatione constitutus est caput super omnia.

57. Quia implere omnia in omnibus ab Apostolo dicitur.

58. Quia scriptum est: Dominabitur vsq; ad fines terrarum: & Dominare in medio inimicorum tuorum.

Ibid. Quia ambulare dicitur in medio candelabrorum, id est, Ecclesiarum Asiae in his terris. Apoc. 1. & 2.

60. Quia si persona LOGOY statuatur extra carnem assumptam, falsum erit, quod LOGOS omni plenitudine Deitatis suæ in carne habiter.

64. Quia quamdiu hypostasis verbi (à qua vnio dicitur personalis) constituitur extra naturam assumptam, non potest amplius affirmari, LOGON esse cum humana natura unitum personaliter.

67. Quia in carnatio non definitur existentia verbi extra Carnem, & si innumeris istis locis, (quibus assumpta Caro per essentiam

per essentiae proprietatem non adest) fingitur LOGOS totus, tota
sua persona & hypostasi esse extra illam: sequitur, quod
illis in locis LOGOS non sit incarnatus.

69. Quia LOGOS per assumptam naturam in solio omni-
presentiae collocata gubernat & administrat uniuersa opera
Dei, idq; non per absentem, sed praesentem humanitatem.

72. Quia omnia omnino obstacula Christo secundum
carnem sedenti ad dextram sublata sunt, quae ullam absen-
tiam vel distantiam inter creaturas & humanitatem parere
posse videbantur.

73. Quia LOGOS, dum in creaturis agit, humanitatem sibi
intime praesentem habet: eamq; ad dextram Dei exaltauit:
& hunc thronum eius, unde dominetur, esse voluit: &
supra omnia loca euexit: & omne locorum interstitium,
quod absentiam efficeret, remouit.

75. Quia cum Euangelista inquit: Christus discessit ab
eis: non de inuisibili, sed de visibili tantum distantia loquitur.

77. Quia coram dextra Dei, & proinde etiam coram hu-
manitate, in illa dextra Dei supra localitatem omnem euecta,
loca uniuersa ad indiueri apicis paruitatem reducta sunt.

78. Quia Christus, quoad homo est, omnes Creaturas
sibi habet praesentissimas.

79. Protestatio contraria facto: Quod non utantur Vbi-
quitarum huius phrasibus, humanitatem Christi in omnibus
pyris, pomis, & locis foetidis esse.

81. Quia humanitas Christi non minus in omnibus re-
bus conditis, quam in Ecclesia citra destructionem essentiae
suae praesens esse potest, & reipsa praesens est.

83. Quia omnipraesentia carnis, etsi voluntaria dici possit
respectu primae originis: tamen post unionem & sessionem
ad dextram immutabilis est.

84. Quia alia ratio est assumptae naturae, quam reliquarum
creaturarum, quae non sunt in hypostasi unigeniti intromissae.

90. Quia LOGOS extra carnem esse, Nestoriana est asseue-
ratio, repugnans reali Koinonia hypostaseos LOGOS, in qua
uenit humanitas.

91. Quia in humanitate locum non habet localitas:
ideoq; LOGOS in carne inclusio non sequitur, etiamsi dicatur

LOGOS non esse extra carnem.

95. Quia maiestatis omnipræsentia communicatio collata humanitati præstat, ut LOGOS, etsi nullibi sit extras humanitatem, non tamen sit ea circumclusu.

97. Quia Athanasius extra rerum essentias quidem ait Filium Dei versari: sed nunquam dicere ausus fuit, LOGOS esse extra Corpus suum.

99. Quia Athanasius contrarium disertè pronunciat in oratione 2. & 4 contra Arianos.

105. Quia ut LOGOS non est essentialiter extra suum Corpus: sicneq; LOGOS extra suum Corpus est.

106. Quia infinitas verbi non est intelligenda de quadam extensione essentia LOGOS, ut quidam verbo excedendi vli sunt.

109. Quia LOGOS totus incarnatus carnem assumptam suæ omnipræsentia participem reddit.

110. Quia humanitas particeps est omnipræsentia maiestatis citra sui expansionem, quæ tantum in localitate regnat.

112. Quia Deus infinita altitudine omnia loca transierit & supergreditur: Idemq; etiam de hypostasi filij credendum est, intra quam humana natura assumpta est.

118. Quia duplici modo consideratur humanitas Christi: quatenus est finita: & quatenus est vnita hypostaticè cum LOGO & collocata ad dextram omnipotentia.

121. Quia humanitas in statu exinanitionis locum mutavit, saltem secundum primum modum considerationis.

123. Quia secundum alterum modum considerationis humanitas ADIASTATOS vnita LOGO in infinita præsentia & potentia throno præsens dominatur super opera manuum Dei

125. Quia LOGOS citra vllius localitatis respectum Corpus & sanguine suum nobis manducandum & bibendum dispensat.

128. Quia scriptura etiam de alijs rebus, distinctionibus sumptis aduersa consideratione præsentia utitur, ut de Deo, de Spir. S.

130. De dicto Hugonis falso neminati ab Hunio S. viatoris: Corpus Christi habere hanc dignitatem ex vnione, ut simul sit in multis locis.

132. De dicto 1. Cor. 5. vbi Paulus dicit se corpore absentem

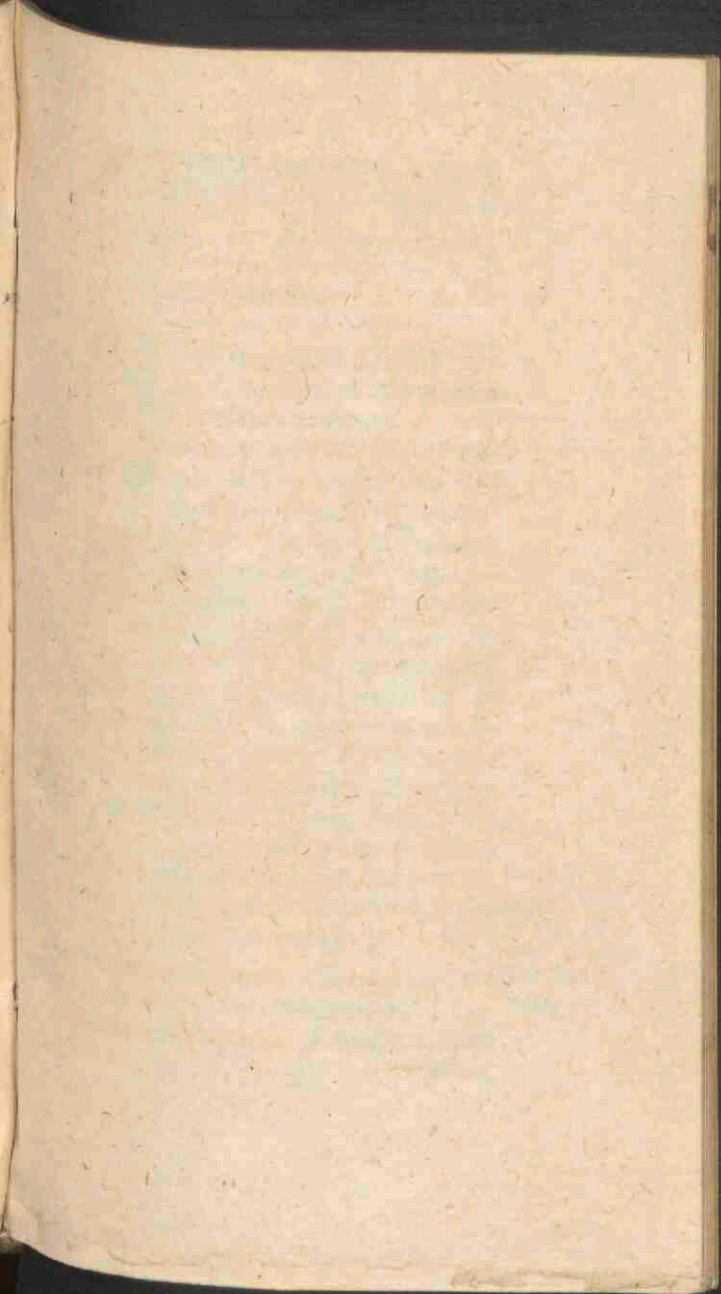
- sentem, Spiritu præsentem Corinthijs eue.
- 133 De dicto. Quærite quæ sursum sunt vbi Christus est ad dextram Patris.
- 136 De dictis scripturæ, in quibus dicitur Deus descendere, prospicere, mittere, exaudire ex Cælo.
- 139 De loco Athanasij ex oratione contra greg: Sabellij.
- 144 De dicto Augustini: si in Cælis locus Dei esse creditur, melioris meriti sunt aues, quarum vita vicinior est Deo.
- Ibidem. An quærendus sit Christus supra, respectu loci.
- 146 De dicto, Palpate & videte me.
- 148 De dicto: *in vitro & povero*
- 149 An ascensio fuerit disparitio Christi.
- 151 De corporibus Spiritu alibus.
- 153 De apparitionibus resuscitatorum cum Christo.
- 155 An ex sessione ad dextram Corpus Christi acceperit Inuisibilitatem coniunctam cum omnipræsentia.
- 157 De dicto: Spiritus carnem & ossa non habet.
- 159 De manducatione Christi post resuscitationem & diuersis formis apparitionum.
- 160 An pugnent inter se: Corpus Christi visibiliter alibi esse, & alibi inuisibiliter simul adesse.
- 161 An quia Corpus in loco est, & logos est illocalis, propterea ipsum quoq; Corpus illocale sit.
- 162 An tollatur contradictio de localitate & illocalitate Corporis Christi per exempla: logos est inuisibilis, & est manifestatus in carne: curus ignei sunt conspicui Elisæ, & puero eius inconspicui: Angelus fuit asinæ visibilis, & Bileamo inuisibilis:
- 165 An vnum sit & maneat Corpus, quod in certo loco sit & nihilominus actu verè sit extra locum.
- 167 An verè contradicant sibi hæc: Corpus naturæ suæ terminis finitum esse & in dextra Dei implere omnia.
- 171 An Obiectio de contradictione sit hæreticorum & Diaboli ipsius latibulum.
- 174 De dicto: Nescitis scripturas & virtutem Dei:

FINIS INDICIS.

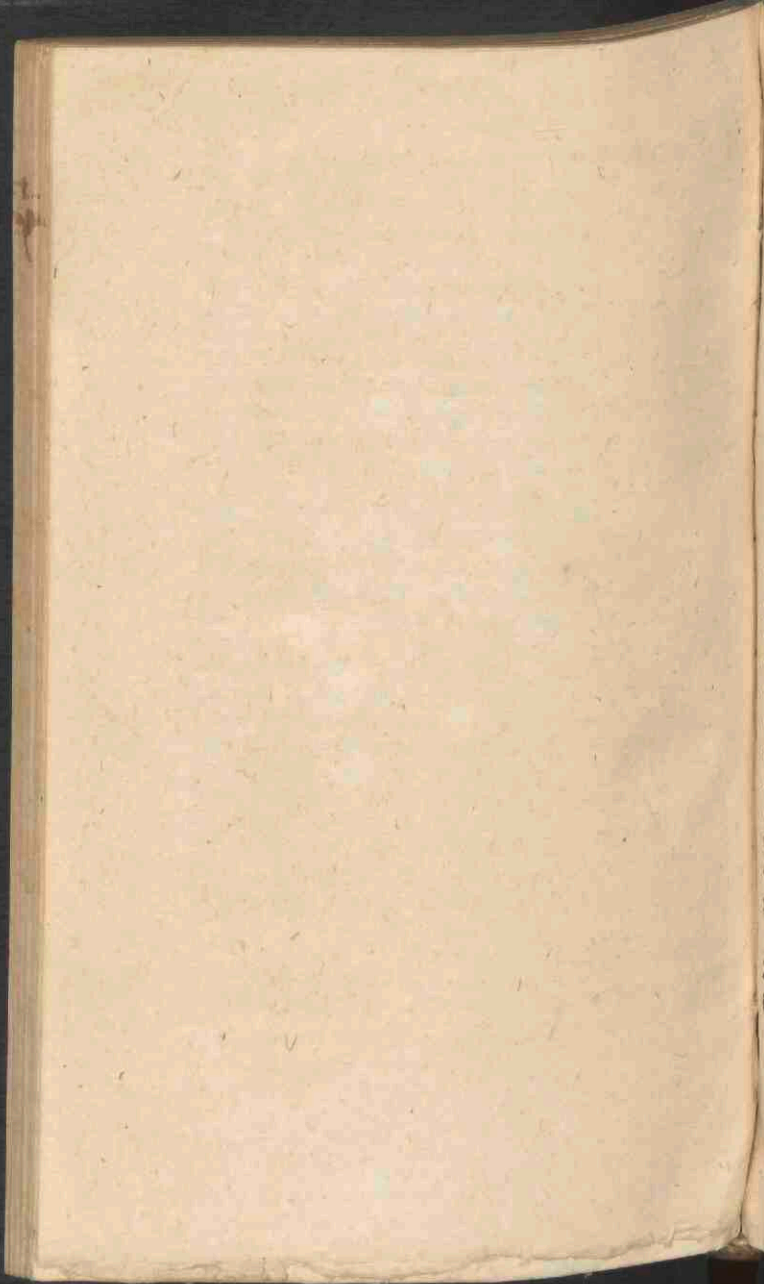
ERRATA TYPOGRAPHICA

sic Corrigantur.

Pag. 3. Lin. 2. Pontif. & Calvinistarum arg. Pag. 19.
 Lin. 2. carnem in illocalem hyp. Pag. 24. lin. 7.
 ἰλαρι Pag. 33. lin. 3. in scholio, arctils. & intima.
 vers. vlt. Caro non $\psi\iota\lambda\sigma$ Pag. 35. Lin. 1. & in hyp.
 lin. 7. addit l. 8. certè adeit, P. 36. lin. 11. vnum
 hyph. L. 8. in schol. Et eundem. Lin. antepenult. in
 carne, qua cum. pag. 45. lin. vlt. ad cœlos, & reliquo-
 rum sanctorum. Id autem discrimen tollitur, nisi Corpus
 Christi tam in cœlo, quàm in terra. pag. 47. lin. 15.
 & vt in carne. lin. 19. ornata omnibus. Pag. 49 lin.
 8. Ecce rursus non. pag. 56. lin. 2. Super omnia &
 implere omnia in omnibus. pag. 63. lin. 21. $\psi\psi\mu\alpha\sigma\iota$ pag.
 83. lin. vlt. tollatur scholion: Hun. 634. & reponatur
 ad lin. 5. Hun. pag. 638. pag. 86. lin. 8. moue-
 mur. lin. 16. & 22. $\delta\iota\sigma\sigma\alpha\sigma\iota$ pag. 88. lin. 14. carne
 sua. pag. 91. lin. 19. Nam Paul. pag. 96. lin. 3.
 $\pi\epsilon\pi\epsilon\chi\omega\mu\epsilon\iota\sigma$ pag. 104. lin. 3. quæ recitet. pag. 112.
 lin. 18. est & in locis. pag. 116. lin. 14. plene. pag.
 135. lin. 22. quomodo sit in. pag. 127. lin. 13. ac
 Corpus Christi. pag. 128. lin. 1. Hun nouam elusi-
 onem quærit, Se pag. 133 lin. 15. $\tau\alpha\upsilon\tau\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\kappa\alpha$ pag. 135.
 lin. 12. magnam. lin. 20. Empyrei app. pag. 139. lin. 8.
 quem ex Oratione contra. lin. 11. illud item. pag. 143.
 lin. 18. secreta discutere. In schol. lin. 12. definiti à nobis.
 p. 147. lin. 16. facit accidens. pag. 148. l. 4. Christum
 duos. pag. 150. lin. 6. ademit. lin. 12. à vobis lin. antep.
 flagrant. P. 153. l. 10. Origenis. P. 155. l. 5. Christi ex
 ref. p. 156. l. 6. illas. p. 160. l. 7. quoq; corpus eius. In
 schol. l. 4. inuisibile: Et (habere) ex scholio transferatur
 in lineam 21. p. 161. l. 3. Christus. p. 172. l. 14. non tam ad.

DE SCOPO SCRIPTO-

RVM HVNII.

DUm hoc agunt Illustrissimi Germaniæ principes, (ex quorum numero prudentissimum principem Landgrauium VVilhelmum honoris causa nomino,) ut pijs ac legitimis medijs, vel mitigentur, vel sopiantur contentiones, quæ de controuersia Cœnæ sacrae, itemque de persona Christi, magno piorum omnium dolore iam pridem extiterunt: Mirari sanè haud iniuriâ videntur viri boni & Ecclesiæ amantes, tantùm sibi licentiæ sumere, D. Egidium Hun, ut non contentus assiduus in Schola & Ecclesia Marpurgensi, aduersus orthodoxam veritatē, pro defensione dogmatis Vbiquitarij declamationibus, tantum insolentia ac proteruia etiam scriptationibus suis: At qualibus? Haud certè alijs: Quàm merè Thrasonicis & Sophisticis: fouere & augere dissidia Ecclesiæ pergat.

Sumat enim in manus aliquis, pleraque Scripta, quæ ab annis aliquot proximis, contra voluntatem Illustris. Landgrauiorum

Hunij Scripta Thrasonica & Sophistica ad quæ finē sint directa

A

Halsia,

Halsia, in publicum edidit Hun, iisque tabernas omnes Bibliopolarum compleuit: an non ex ipsis chartarum istiusmodi inscriptionibus, ac multò magis ex illarum lectione comperiet: hunc velut scopum ei propositum esse, Non vt veritatem explicet, sed vt nouis subinde tenebris eam inuoluat: non ut sanationem controuersiarum, sed vt exulcerationem, exacerbationemq; illarum quarat: non deniq; vt ædificationi aut coniunctioni piæ & salutari Ecclesiarum seruiat, sed vt euetionem, & distractionem infinitam ac perpetuam, quantum in ipso est, efficiat.

Libelli Hunij De persona Christi: Et cõmentarius ad Ephesios.

Huius instituti sui, non à pacis, sed contentionis & rixarum spiritu promanantis, Specimen exhibuit antea in libellis de persona Christi, & in maledicis & putidis chartis suis, quibus Epistolam Pauli ad Ephesios non tam illustrauit, quam obscurauit; non Apostoli sententiam natiuam explicuit, sed paradoxis suis Vbiquisticis insertis, multis in partibus corrupit: Inuectiuis etiam in dissentientes à se, qui in viam reuocare eum conati fuerant passim infarctis, non ornauit, sed contaminauit.

Libert Hunij de Sacramētis v. & n. t. Titulus arrogans, & animi maleuo-

Nunc verò idē suū institutū in recētī libro *de sacramētis veteris & noui testamēti, prosequitur.* In quo statim, sub initiū Tituli, arrogāter latitat, articulū de Baptismo, & Cœna Domini per *Quæstiones & Responiones, ex immotis scriptura*
v. o. 163

ra sacrae Canonicae fundamentis solidissimè à se pertractatum esse: Confutatis e contra Pontificiorum argumentis, quæ propè vsquam in illorum scriptis occurrant.

Hunc magnificum, sed insolètem Titulum, cum legent homines intelligentes ac moderati, quid nisi Horatianum illud secum cogitabunt?

Quid feret hic tanto dignum promissor hiatus?

Nisi fortè illud eiusdem Poetæ eis occurrat: *Laudat venales qui vult extrudere merces.*

Nec verò modestiam solùm, sed etiam pacis studium in Hunio iisdem requirent, quòd mox in primo limine petulàter eos insectatur, quos in Ecclesijs Euangelicis odioso nomine *Caluinistarum* aduersarios sibi constituit, qui se non Caluini, sed Christi discipulos profiterentur, & in tot ac tam diuturnis Pontificiorum persecutionibus, non propter Caluini, sed propter Christi nomen, odia, ærumnas, exilia, supplicia sustinuerunt, atq; etiamnum sustinent.

Tota autem præfatio, quæ octerniones quinque explet, quorsum cõparata est, quàm ut auctoritatem *Recognitorum exemplarum Augustanae Confessionis, & Apologiae* eleuet: memoriam meritorum *Philippi Melanthonis* extinguat: *Ecclesias Euangelicas* in Papistarum gratiam, aut certè exemplo & more illorum, prorsus

Præfatio
Hunij

De Scopo.

diuellat ac distrahat, : tractationes concordie quae
D. Luthero superstate susceptae fuerunt, ex iniis
fundamentis labefactet?

Flosculi li-
bri Huniani.

Iam in ipso libro, quorsum illa Zuinglianorum & Calvinistarum nomina toties repetita & inculcata?

Quorsum Conuitia, maledicta, anathematismi in illos, effrenes ac importuni? Quorsum calumniae, quibus aut falsò tribuit illis, quod pro suis non agnoscunt, aut sententias ipsorum in alienum sensum detorquet? Quorsum cauillationes inanes ac friuolae, in decerpendis hinc inde voculis, & sinistra interpretatione deprauandis? Quorsum artes Sophisticae, in praetereundis *ἑργοῖς*, & arripendis *παρ' ἑργοῖς*, & in eludendis potius, quàm verè & solidè refutandis argumentis illorum? Quorsum *Thraasonicae voces*, quibus lectori passim obstreperit, dum ante victoriam sibi triumphos decernens, confidenter affirmat, *argumenta sua inuicta esse, & inexpugnabilia, & quae in omnem aeternitatem refutari non possint?* Quorsum denique praedudicia illa intempestiua, quibus ad eleuandas rationes ac fundamenta aduersariorum, subinde ingeminat? *Has meras nugas, offucias, & quisquillas esse, quas dissipare, cuius expeditum & per facile sit?*

Quod si de suis plerisque sophismatibus dixisset, veritati consentaneè dixisset, vt qui
totus

torus ex Sophistica, veritati inimica, compositus esse videri possit.

Sed cum non sit nobis propositum, in conuictiandi arenam cum Hunio descendere, in qua vltro palmam ei deferimus: de rebus ipsis, quae in controuersiam veniunt, breuem saltem indicationem complectemur, ex qua appareat, quae nouus hic Hunij liber, paradoxa falsa stabiliat, quas Orthodoxae veritatis corruptelas cumulet, quibus contradictionum laqueis semet ipsum implicet. Copiosiore eius libri refutatione, & ad maledicta ac praestigias singulas responsione, alij, ut spero, in manus sumet, quos maiori copia doctrinae, & eloquentiae Deus instruxit, utpote, quos ipse vel nominatim in clumbibus scriptationibus suis ad certamen prouocat, vel in sermonibus familiaribus, quasi iam a se victos atque prostratos gloriari, iisque insultare solet.

Ne quidem praestantissimo illi ac verè pio, & nobili viro *D. Antonio Sadeeli* parcès: cuius vna pagella plus solidae eruditionis ac pietatis Christianae in se continet, quam multae chartae Hunij, & eius similia, quae nihil nisi Vbiquitatem, & omnipraesentiam carnis Christi crepant.

Hoc enim dogma suum de fictitia humana natura in Christo Vbiquitate, ceu fundamentum praesentiae & non vniuersae corporis Christi in Caena, lena (pro

Propositio
& scopus huius Responsionis.

Vbiquitatis
dogma Hunio instar
lenae (pro

qua bellū ge
rebāt Graeci
ad Troiam
propositum.

Catalogo pa
radoxorū in
lib. Hunij pu
gnantium
cum ortho
doxa doctri
na de perso
na Christi.

Triplex mo
do essēdi, vni
& eidē cor
pori Christi
assignatus
ab Hunio,

na, etiam in hoc suo de Sacramentis, com
mento verius, quam cōmentario, magno co
natu obrudit lectori Hun, vbicunq; vel le
uissimam occasionem aliquam arripere po
test. Ad eō verum est, quod vulgato prouer
bio dicitur: *Quod cuiq; curae est, id est ei Tro
iam capere.*

Sic igitur Hun, mox in praefatione e. 3. b.
ex vniōne personali & sessione ad dextram Dei, vni
& eidem corpori Christi, diuersos essēdi modos
(non nisi naturis, toto genere diuersis ac dis
paratis congruentes) attribuit: localem, definiti
uū, & repletiuū. Et huic fundamēto innix,
ad absurdū de descēsu corporis Christi in actione car
nae euitandum, e. 4. b. Christum, ait secundum hu
manitatem quoq; suam. (i. carnem ipsam Christi)
iam ante administrationem Cænae in regno suo vbic
locorum praesentem esse, omniaq; implere. Idq;
inculcat, e. 5. b. Nec fieri, inquit, nec descēdi
sine aperta contradictione posset, vt Corpus Christi
in Cæna absq; descēsu de caelis verē praesens adesset.
Nisi Christus secundum humanitatem extra & ante
te celebrationē Cænae personaliter (i. ex vi vniō
nis personalis) & iuxta modum dextrae Dei praes
sens foret.

Mirificis etiam laudibus patronos Vbi
quitatis effert, vt cum Iacobum Andream, e. 7.
sanctae memoriae virum: Theologum de Christi
Iesu Ecclesia praeclarissimē meritum, omniumq; ses
culorum memoria & celebratione longē dignissia
miserit.

mun: *Magirum* (Theologiae Ubiquiticae propugnatores) *Reuerendissimum Theologum* vocat.

Sed dogma ipsum Ubiquitatis sine rubore in libro ipso clarius exprimit: Cum euerfione manifesta articulo Symboli: de *veritate naturae humanae Christi antè & post glorificationem: Et de Ascensione in caelos*, quam Gregorius Nissenus, consentiente scriptura & tota antiquitate orthodoxa rectè nominauit *μετάστασιν τοπικῆν*, id est, mutationem loci, seu translationem localem, propriè conuenientè naturae humanae Christi.

Nam pagina libri 621. *λογος* inquit, per vnionem Corpus, in suam illocalem *ὑπαστάσιν* assumpsit: & per adorandam sessionem in illocali throno dextrae Dei locis omnibus exemit. Et pag. 623. *Et si Christus localiter potest esse & apparere, quando & ubi vult: tamen ex vnione & sessione ad dextram Dei Sortitum est ipsius Corpus praesentiae Modum quendam planè illocalem. Et pag. 624. Vtiq; vi vnionis & vnionem subsecutae sessionis, in omnipraesentiae throno, qui est dextra Dei, transcendit Natura Humana, atq; sic etiam Corpus Christi loca ad vnum omnia, & hoc respectu non contingitur aut circumscribitur locis, sed continet potius, compraeendit, finit, & circumscribit, cum loca vniuersa, tum cunctas quoq; creaturas.*

Rursus pagina 626. *Ex in-segregabili & indistincta vnione, praesentiae modum quendam est*

A 4

Sortita

in libro de
Sacram. V. & N. T.
pag. 621. *λογος*
inquit, per
vnionem Corpus,
in suam illocalem
ὑπαστάσιν
assumpsit: &
per adorandam
sessionem in
illocali throno
dextrae Dei
locis omnibus
exemit.

Corpus Christi
Huiusmodi locis
omnibus
eximit.

Modus illo-
calis omni-
praesentiae cor-
pori Christi
attributus.

Quod corpus
Christi, omnia
loca trans-
scendat, & lo-
ca vniuersa
& creaturas
cunctas com-
prehendat.

Quod corpus
illocalem sit
vbi locus est

Sortita Saluatoris Humanitas, Quo sine illo respectu localitatis possit esse, ubi λόγος est.

Ascensionē interpretatur de disparatione corporis.

Caro Christi omni loco penitissimē exempta.

Caro Christi transcēdit & cōtinēt loca omnia.

Bellū intestinū inter fratres Cadmz-

ol.

et alios

et alios

et alios

et alios

Quod locus tantū sit in-
tra carnem.

Et mox: Ex visibili ascensu Christi in caelos hoc tantū sequitur: Quod visibiliter amplius in terra non versetur.

Pag. 627. *Quia dextra potentiae Dei ubiq̄ praesens est, omni loco penitus exempta: utiq̄ ipse quoq̄ secundum carnē Christus, aīan eō eleuatur, hoc respectu, Loco omni penitissimē liberatus, & exemptus orthodoxē creditur.*

Et postea: Christus secundū carnē (id est Caro ipsa Christi) in dextra maiestatis factus est Transcēdens imo continens locorum omnium.

Præterea pag. 629. dissentire se ab alijs patribus ostendit, qui omnipraesentiam illam Carnis, non concedant esse necessarium consequens ad sessionē in dextra Dei, etiā si alia de praesentia Christi secundum humanitatem in Cœna, & in Ecclesijs recte, ut ait, sentiant.

Sequētibz etiā aliquot paginis, ex professo eos, quibus in defensione mādicationis oralis ipsiusmet corporis, coniunctus esse videri vult, oppugnat, & argumenta acrationes ipsorum refellere studet. De quo viderint ad quos hæc disputatio pertinet, Theologi Helu-
stadienses quos infinitis modis ita sese inuoluere & implicare affirmat, ut quid dicant & statuunt, ignorent ipsi.

Negat autē Hun, & in eo obtinendo frustra eos laborare asserit pag. 630. Quod λόγος

non tantum sit intra Carnem, sed etiam Extra illam. Idque Nestorianum vocat. pag. 625 & 648.

Negat item inter carnem Christi exaltatam & inter creaturas caeteras distantiam esse vllam Pag. 630. & 622.

Et rursus pag. 634. & 635. Cum Evangelista Lucas describens Christi in Caelos ascensionem, dicitur verbo *ἀνέβη* id est, recessit ab eis, et ferebatur in Caelum: non confirmat, inquit, distantiam vel absentiam humanitatis à caeteris in orbis creaturis, sed de visibili loquitur distantia, Quia scilicet visibiliter discessit ab eis, qui invisibiliter manet cū ijs perpetuo.

Christus secundū humanitatem visibiliter discessit, sed invisibiliter in terris mansit.

Nulla inter carnē Crissi et creaturas distantia.

Pagina 663. repetit *κωφῶν* & suas & *τοῦ ὁμοιωῦσθαι*: Naturam assumptam non continetur à locis, sed potius continet ea, non mensuratur locis, sed mensurat loca.

Quod humana Christi continetur & metiatur loca.

Et pag. 635. Coram humanitate in dextra Dei supra localitatem omnem elevata & elevata, loca uniuersa ad indiuisi apicis paruitatem reducta & reducta sunt, quemadmodum & uniuersa temporum *ἀσθενῶν* ad *ἕνα χρόνον* unum.

Locus & tempus respectu humana instar puncti sunt, cuius pars est nulla.

Et pag. 643. Coram humanitate in *ὄψω* existente, & ad dextram Dei regnante, uniuersa totius vastissimi mundi loca sunt instar puncti, sicut omnia omnium saeculorum tempora instar indiuisi cuiusdam momenti.

Quòd huma-
nitas nò mo-
dò possit, sed
omnino sit
omnipræsens.

Illocalis mo-
do præfetiæ,
carni Christi
assignatur,
qui sit maie-
stas omni-
præsentiæ di-
uinissimæ.

Coelum alle-
goricum.

Pag. 639. item 358. Contra eos (qui Chris-
tum iuxta naturã assumptã posse quidem, si velit,
omnibus creaturis præsentẽ esse, hoc autẽ non im-
mutabilẽ quandã necessitatem, sed ad liberã volun-
tatem spectare dicant) disputans, Siquis, inquit, iam
post exaltationem ita timidẽ dicat, Christum, si ve-
lit, posse esse omnibus creaturis præsentem, Negant
interim quod ACT V sit præsens, quid facit aliud,
quã si dicat, Christum, si velit, posse sedere ad dex-
tram Dei?

Pagina 648. Quatenus estimatur humani-
tas Christi ex vnione cù λόγος & sessione à dextris
Dei, ibi verò **ILLOCALIS** præsentia. *Motis*
ei necessario tribuendus est.

Pagina 641. Vbiquitatem Carnis Christi vocat
maiestatem omnipræsentiæ, cuius conuentione
tio collata sit humanitati.

Et pagina 653. Maiestatem nominat diuin-
issima præsentia, qua corpus Christi V & IQ VB
præsentiissimum in ipsius omnipræsentiæ throno
ac solio omnia impleat, omnia transcendat, omnia con-
tineat, omnia sibi loca subiectione modis omnibus
perfecta consumataq; subiecta habeat.

Pag 661. Ridet supremum aliquod Coelum
esse. Et hoc Calvinistarum Coelum Empyreum vocat,
quod supra firmamentum emineat. Interpretatur
autem Coelum, (quod Dei thronum & sedem
Scriptura nominat) de Coelesti saltem Dei gloria,
beatitudine, maiestate, gaudio & luce inaccessa.
Et qui hæc negant, q, inquit, sunt in Theologia rudes

des & indocti, non intelligentes quae loquuntur, aut de quibus asseuerant.

Pagina 663. Quærimus, inquit, Christum, supra, non cogitationibus nostris expatiando in locū alicuius **CREATI** coeli, In quo sit per essentiae proprietatem corpus ipsius (Ita namq. suspensi rez linqueremur, atq. dubij ad quam coelorum plagam nos vertere deberemus, ne fortè nostra cogitatio aberret ab eo loco coeli, in quo versetur Saluatoris humanitas) sed tum quærimus illum supra, quando eū consideramus in ipsa dextra Dei, qua nihil altius, nihil sublimius, nihil excellentius, nihil eminentius est, non loci conditione, sed gloriae & maiestatis eminentiā.

Hoc quid aliud est, quàm irridere articulos Fidei de Ascensione ad coelos, de sessione ad dextram in coelis, de coelo ipso, de reditu Christi secundum humanam naturam ex coelis ad iudiciū? Et tantā tamen arrogantia: tantus fastus est Vbiquistici huius Doctoris, ut rudes atq. indocti: nominet, quicumq. ab ipso dissentiunt, verè non intelligēs, ut verba ipsius habent, quae loquatur, aut de quibus asseueret. Sic enim & Apostoli rudes & indocti Theologi fuerint, qui in Symbolo credere nos iusserunt, secundū literā historię, nō autē per allegorias, Christū ascendisse in coelum, ubi nunc sedeat ad dextram Dei patris, & vnde venturus sit ad iudiciū. Fuerit item Christus, in quo omnes thesauri sapientiae sūt, rudis & indoctus Theologus, qui in precatōne iussit nos dicere: *Pater noster qui es in coelis*, non autē, *qui es in terris*, aut *qui es in inferno*

Rifus Sardonius contra coelū, in quo sit Christus secundum corpus.

Et qui precari docuit: *Fiat voluntas tua, sicut in Cælo, sic etiam in terra*: manifesta distinctione Cæli sursum existentis; & terræ, in qua nos adhuc deorsum sumus.

Christū cō-
medisse post
resurrectio-
nē: & palpa-
bilē ac visibi-
lē fuisse, eius
dē generis
facit Hun.

Deniq; & veritatem carnis manifestē op-
pugnās pagina 671. ὁσαυτὸν ἄρα ἔφαθ' ἰδὲν, id est,
visibile & sensibile esse, de corpore Christi dici posse
ἴδω per sese & propriea necessario, διὰ γεν-
ῆσιν negat. Et quod Christus inquit: *Contrectate
me, & videte me, Spiritus carnem & ossa non ha-
bet, sicut videtis me habere, cum manducatione
cibi post resurrectionem confere, quæ per dispensa-
tionem facta est.*

Idem repetit pagina 676. *Tangi et videri,
inquit, tam non est proprietas ad Essentiam corporis
vis Christi requisita, quàm edere aut bibere.*

Quòd corpo-
ra glorifica-
ta futura sūt
inuisibilia.

Quin etiam pag. 673. *Non dubitamus as-
serere, inquit, etiam reliquorum glorificatorum cor-
porum hanc esse virtutem & proprietatem πνεύμα-
τος, ut non necessitate quadam pateant aliorum
conspicui.*

Pagina 677. Negat Actu visibile & actu
verum esse axioma: quòd inuisibile esse vnum
actu visibile esse in cælo, in- & idem corpus eodē
uisibile autem in terra, tollat tempore Hun negat si
identitatem corporis Christi. bi contradicere.

Contra verò comminiscitur, quod corpus Chris-
ti actu simul sit & visibile & inuisibile. Visible
ubi Christus velit esse visibiliter. Inuisibile & ὁσαυ-
808

top ex proprietate clarificatorum corporum: Multo
vero magis, ex unione & sessione in throno dex-
trae Dei, ait, Corpus Christi habere imperscruta-
bile praesentiae modum, quo possit implere omnia &c.

Item pag. 678. Non pugnare, ait, in Theo-
logia (nimirum Ubiquistica) quod unum idemque
corpus Christi potest esse in loco, & nihilominus alia
ratione sublimiori extra locum, quatenus est in illoca-
li persona Verbi.

Sic 679. negat haec duo pugnare, Corpus
Christi naturae suae terminis proprijs esse circum-
scriptum: & non esse circumscriptum, respectu il-
localis throni dextrae Dei: quod ita explicat, ut sit
non circumscribi loco, non capi, non contineri,
sed transcendere, capere, continere, & mensurare lo-
ca omnia.

Haecenus loca quaedam D. Hun recitavi-
mus ijs ipsis verbis, quibus in hoc nouo libro
suo Ubiquitatem corporis Christi expressè asserit:
Veritatè ipsam naturae humanae in Christo, quan-
tum in se est, destruit, Ascensionem eius veram
id est *αὐτῶν ἰσχυρῶν τοπικῶν*, & praesentiam corpora-
lem in caelo, & reditum eius ex caelo ad iudicium
negat: Deniq; caelum ipsum ridet, quatenus signi-
ficatur locus, qui supra hunc modum aspe-
ctabilem emineat.

Rationes verò, quibus haec non tam para-
dora, quam *θεωολογία*; manifestas confirmari
re nititur, quàm sunt friuola & nugatoria?
quas

Modus praesentiae repleti-
uus attributus Corpori
Christi.

Corpus Christi circūscri-
ptum, & non
circūscriptum

αὐτῶν ἰσχυρῶν τοπικῶν

θεωολογία

quas sigillatim, & quidem verbis ipsius Hun-
recitabimus, & qua fieri poterit breuitate cō-
futabimus, vt vanitas talium sophismatum
ab omnibus, qui veritatem amant, perspicue
agnosci ac deprehendi possit.

SOPHISMATA HVNI PRO VBIQVITATE tuenda.

II.

Hun. e. 4. b. in præfatione.

*Christi regnum, inquit, ubique est.
Christi regnū non modo ad Deitatem,
sed ad humanitatem quoque pertinet.
Ergo humanitas Christi ubiq; est.*

Responsio.

Fallacia se-
cundū quid.

Regnū est
personæ, se-
cundū utrāq;
naturā citra
cōfusionem
proprietas.

Fallacia cō-
sequentiæ.

Quasi verò, quæ ad officium Christi per-
tinent, eodem modo utrīq; naturæ compe-
tant. Mediator, Redemptor, Saluator est
Christus secundum utrāq; naturam, sed
seruata cuiusq; naturæ proprietate. Ita rex
est iuxta utrāq; naturā, sed salua proprietate
vtriusq; naturæ. Nec dominium & regnum
(ad quod etiam secundum humanitatem Chri-
stus exaltatus est) corporis ipsius præsentiam
realem ac substantialem in omnibus locis re-
quirit. Denique aliud est, Christum se-
cundum

eundem humanitatem imperium in omnes res creatas accepisse, aliud humanitatem essentia sua corpora in rebus creatis omnibus ubique esse.

Aliud est dominium, aliud præsentia corporalis.

II.

Hun pag. e. 4. b. in præfat.

Paulus Ephes. 4. ait, Christum implere omnia, Ergo humanitas Christi ubiq; locorum præsens est.

Responsio.

At verò idem non est, Christum omnia implere: & quod Hun dicit, humanitatem Christi ubiq; locorum præsentem esse. Implet Christus donis suis Ecclesiam vniuersam, & membra huius singula, constituens ac conseruans ministerium Euangelij, & efficaciter operans in electis omnibus. Idè enim in cœlis, potenter omnibus hostibus domitis regnat, vt Ecclesiam donis suis cumulet, etiamsi variè ac diuersè ea pro suo arbitrio singulis distribuit. Hanc sententiam verba ipsa Pauli, & tota series istius concionis gignunt: Vnicuique nostrum inquit, data est gratia pro mensura doni Christi (videlicet quod Christus cuiq; contulit) Quapropter dicit: Cum ascendit in altu, captiuã captiuitatẽ duxit, Et DEDIT DONA hominibus. Caeterum illud ascendit, quid est, nisi quòd etiam descendit prius in infimas partes terras? Qui descendit

III.

Hun in præfat. c. 5. b.

*Non fit in Cæna ascensus vel descensus
Corporis Christi ex cælo.*

*Ergo statuenda est omnipræsentia, qua
humanitas Christi etiam extra & ante cele-
brationem Cæne iuxta modum præsentie de-
xtra Dei præsens sit.*

Responsio.

Imò verò neutrum Verba institutionis
Cæne docent: id est, nec aduentum nouū in panē
Eucharisticū: nec omnipræsentia in omni pane, aut
creaturis omnibus. Nam in Cæna sacrosancta
datur corporis & sanguinis Christi,
secundum modum donorum Dei, quæ offe- Fallacia à
non causa.
runtur in verbo promissionis, à Christo tra-
dita. Et hæc est vera illa, non imaginaria præ-

sentia Christi in Cæna, quam
Institutionis verba pro-
mittunt: De qua & Bren-
tius olim, antequam pro-
fundo cæno Vbiquitatis
se immerfit, rectè sic scri-
psit: Si corpus & sanguis
Christi dona sunt; Pro ratione
igitur donorum distribuentur
fidei nostræ.

Corpus Christi præses
est fidelibus neq; per
descensum è cælis,
neq; per Vbiquitatē,
sed per KOINONIAN sui
metipsum & beneficio
rum suorum; iuxta mo-
dum donorum Dei
Spiritualium.

Cur verò Hun per modum dextrae Dei, corpus
Christi præsens esse fingit, cum in prima Cæna

B

vtpote

utpote in statu humiliationis instituta, nondū ad dextram maiestatis exaltatus fuerit Christus secundum humanitatem? Neq; alia nūc corporis & sanguinis Christi communicatio sit quā ea, quā habuerunt in prima Cœna Apostoli?

Quid? Quod neq; Lutherus, neq; Scholastici repletuū modū præsentie corporis Christi in cœna agnoscunt? Nā Lutherus, modum definitiuum, qui spirituum naturæ propriè congruit: Scholastici sacramentalem modum præsentie potunt, iuxta illud: Christus in Cœna sacramentaliter (si rectè explicetur) tam non requirit præsentiam ipsiusmet corporis in eo loco, ubi panis continetur, quā mors & passio, & meritum Christi, & vita æterna, cæteraq; omnia eius beneficia, non insunt pani aut calici Eucharistico, in cuius tamen usu legitimo verè illa distribuuntur fidelibus. Illud autem personaliter Scholasticis, est non humanitatem ipsam, ex vi personalis unionis, sed personam illam, quæ est Deus & homo, ubique esse salua naturarum proprietate.

Præsentia corporis in cœna per ubiquitatem iuxta modū dextere Dei, neq; circumstantiis instituti onis cœnæ congruit, neq; cū Lutheri aut Scholasticorū sententiā consentit.

Modus sacramentalis non est præsentia corporis ad locū panis.

Personalis
præsentia
logè aliter à
Scholasticis,
quā ab Hu-
ano explica-
tur.

Logos

IIII.

λόγος *assumpsit carnem illocalem in*
υπόστασιν suam.

Hun pa. 62f

Ergo Christi caro per unionem ab omni
localitate absoluta & exempta est.

Responſio.

Imò verò λόγος *assumpsit carnem, &*
tiam in æternam, & essentia ipsa infinitam, &
spiritualem, omnisque compositionis exper-
tem, & simplicissimam, & ex substantia pa-
tris genitam hypostasim suam. Fuerit igitur,
secundum Hunij Sophisma, caro Chri-
sti, respectu vnionis, exempta etiam à tem-
pore & annorum ætatis numero, itemque ab
essentia corporea, materiali, finita, compo-
sita? Imò fuerit etiam ex ipsa Dei patris sub-
stantia genita? Aut si falsa hæc sunt: Cui nō
de vnione Canonem Chalcedonensis Symbo-
li Hun illibatum retinet? In quo nusquam sub-
lata naturarum differentia propter vnionem, sed mar-
gis in ipsa vnione salua natura cuiusque proprietates
asseritur? Hoc Canone re-
tento, nequaquã sequitur, mutat vel proprie-
quod natura humana, as-
sumpta in personã (in qua
nec tempus, nec locus est) non sit in tempo-
re & loco, Quia, aliud est in hypostasim
assumptam esse, aliud proprietates

Attributa hy
 postaseos
 TOV LOGOV
 nō sunt trans
 ferenda ad
 carnem.

Pallacia eō
 sequentis

B

3

λογος

λογον ex assumptione acquisiuisse, id est, carnem assumptam, æternam, infinitam, illocalem, expertem naturæ corporeæ factam esse.

V.

Hun pag. 621.

Sed & thronus ille dextra Dei illocalis est,

Ergo per sessionem in throno dextra Dei Caro Christi locis omnibus exempta est.

Responsio.

Fallacia cōsequētis. Caro neq; per Vnionē mutata est in LOGON neq; per exaltationē facta est dextra Dei.

Valeret argumentū, si Caro Christi, thronus ipse Dextræ Dei esset. Aliud est autē de finire, quid aut qualis sit thronus dextræ Dei, aliud profiteri Christū secundū carnē, sedere in throno dextræ Dei, Quod non de carne tantum, sed de ipso etiam λογῶ incarnato recte dicitur, ut in enarratione Symboli, siue Cyprianus, siue Ruffinus scripsit: *Ascendit in cælū, non ubi verbū Deus non erat: sed ubi verbū Caro factū antea non sedebat.* Nec verò vna & eadē ratione cōpetit carni Christi, quod personæ τοῦ θεοῦ θρόνου adscribitur. Quid? quod Thronus ille dextræ Dei etiam ab æterno est? Neq; tamen sequitur: *carnem Christi ab æterno esse.*

VI.

Hun pag. 622.

Distinguen

Distinguendum est inter circumscriptum & locale.

Ergo etiamsi conceditur, Corpus Christi, ubi ubi tandem est, esse suae essentiae finibus proprijs terminatū, vereq; circūscriptum: non tamen hinc sequitur, quod loco aliquo, forinsecus ambiente necessario terminetur, & circumscribatur.

Responsio.

Hoc verò aliud nihil est, quàm effugium inane & Sophisticum aduersus immotum argumentum, quo ab orthodoxis negatur corpus Christi ubiq; esse, quia *busca. Trixi* proprietates corporis Christi sit, esse circūscriptū et locale. Et audet tamē affirmare Hun, necessariam esse hanc distinctionē, ut aduersariorum fraus (quemadmodū loquitur ipse, fraudū atque imposturarum Magister) eo manifestius detegi, validiusq; refutari possit. Duplici namque modo inquit, circūscribi dicitur Saluatoris nostri Caro: vel alieno termino loci ambiens: vel proprijs naturae finibus, quatenus non est in infinitum diducta, aut diffusa, aut extensa Christi humanitas, Sed verè proprijs suis dimensionibus finitur ac terminatur. Hæc cum admodum prolixè hoc loco inculcet, & subinde postea repetat Hun, paulò copiosius à nobis explicanda sūt.

Primum igitur non animaduertit Hun, quantum vulnus suae causæ eo ipso infligat, quod

Locale esse principaliter refertur ad circumscriptionem ipsius corporis, non ad locū ambientem.

Hun cōfūdū locum: & quod locale est. Nec distinguit, quod in loco est actu, & potentia.

Cōcesso eo, quod hum. Christi proprijs naturæ suæ finibus circūscripta sit, & maneat, eueritur ab Hunio ipso Vbiquitas carnis: aut sit aperta implicatio Contradictionis.

Circūscriptū, & locale esse: non possunt diuelli.

Locus est accidēs extrinsecū. Locale esse, est propriū corporis & adiunctum necessarium intrinsecum.

Pag. 623.

quod cum omnipræsentiā Christi tuendam sibi sumserit: *humanitatem Christi volens nolens fateri cogitur, proprijs naturæ suæ finibus ac dimensionibus finitam ac terminatā esse.* Nā habere fines proprios naturæ suæ, & dimensiones, & his circūscribi ac terminari, omnipræsentiæ Corporis Christi ex diametro repugnat: Cum quod omnipræsens est, nullis dimensionibus, nullis finibus naturæ suæ terminetur ac circūscribatur. Neq; quod circūscriptū, & dimensionibus naturæ suæ proprijs finitū est, vllō unquam tēpore simul aut semel vbiq; esse possit.

Deinde nō satis accuratē se didicisse Physicā ostendit Hun, cum circūscriptū & locale à se inuicem diuellit: & fraudem nominat, cum coniūguntur, & dextrè explicantur ista. Scire enim debebat, quidocunq; de corporeis substantijs nominatur *locatio, vel locale esse,* nō tantū dici de spacio, quod corpus recipit & cōplectitur (Hoc enim est aliquid extrinsecū, & alienū à natura corporis, sicut etiā in vacuo, vbi nullus locus est, tamē Corpus reuera corpore esset, etsi nullum esset spaciū ambiēs) Respicit autē *locatio* propriè ac principaliter ipsam formā specificam corporis, videlicet dimensiones, vel poti⁹ idē aliquid est cū istis. Nomina enim dimensionum per longū, latum, & profundū, nihil aliud significāt, nisi extensionem, seu locationem partis vnius extra aliam partem.

Itaq; cum postea concedit Hun, *circūscriptio*

ptionem illam, quæ ut ipse loquitur, idem est, quod
 humanæ naturæ finitio, & usque in d. eius *ἴσως*
 esse: ipsa hoc dicit, quod illi docent, qui cor-
 pus vnum quodq; dicunt locale esse, seu locatio-
 nem habere. Cumq; mox addit, *Semper finitam*
esse, & manere finitam humanitatis assumptæ es-
sentiam, neq; vquam fieri infinitam per essentiam,
ne quidem in vnione ipsa, & sessione ad diuinæ ma-
iestatis dextram, hoc confirmat, quod illi con-
 tendunt, non modo cætera corpora, sed etiam
 ipsius Christi Corpus perperud habere extensio-
 nes, vel locationes dimensionū: Et quia Deus
 nunquam facit cōtradictoria, ex eo inferūt,
 Corpus Christi vbiq; esse non posse. Nam propo-
 sitio ista: *Omne Corpus est locale vel necessè*
est habere locationem suam: rectè dicitur necessa-
 ria esse, necessitate definitionis. Qui gradus
 est immutabilis, & planè vicinus primo illi
 gradui necessitatis, in quē collocantur pro-
 positiones de Deo. Sicut enim impossibile est,
 dare contrariam huius propositionis: Deus
 est verax: Sic Ordo hic sancitus est à Deo, vt
 immutabilis sit necessitas definitionis & de-
 monstrationis, ne fiat implicatio contradictio-
 num, sed certo possit discerni veritas à men-
 dacio.

Si trigon⁹ non habet tres angulos, & tria la-
 tera, nō est trigon⁹. Ita substantia, quæcūq; nō
 habet locatones dimensionū, seu extensiones
 & distantias partium in longum, latum, ac

Omne circū
 scriptū est lo-
 cale, & e con-
 tra.

Gradus neces-
 sitatis defini-
 tionū proxi-
 mus est ne-
 cessitati ab-
 solutæ.

Res experta
 locationis
 nō est corpus

profundum, non est corpus, neque appellari debet corpus. Quæ cum ita sint, *Non est corpus Christi omnipraesens*: Quia in eo quod omnipraesens est, nulla dimensionum differentia, nulla partium locatio est, imò ne partes quidem ullæ sunt, sed essentia simplicissima, *ὡς ἁπλοῦς ἔλοσι*, quod cū definitione corporis Christi minimè congruit.

VII.

Hun pag. 622.

Circumscriptio tamen localis illa, inquit Hun, alieni termini relatione definita, merè accidentaria est, & nequaquam bus ατικὴ quaedam proprietas, ut falso sibi & alijs persuadet pars aduersa. Potuit quippe Deus, ante rerum creationem, priusquàm ullus esset locus, condere corpus aliquod, idq; sine ullius planè loci forinsecus ambientis adminiculo, conseruare saluum & integrū, quemadmodū vltima totius create machine superficies, loco continetur & ambitur planè nullo.

Responsio.

Non est falsa orthodoxorum asseueratio, *Quòd omne corpus sit circumscriptum & locale*: sed falsa est Hunij (de aduersa parte quam sic vocat, persuasio, cui propter ambiguitatem vocis, in loco esse) per calumniam

Locale esse
& locus am-
biens: item
corpus in

hoc tribuit, quod minimè illi sentiunt: Et nisi contemnit ea, quæ non didicit, consideret prepositionem hanc: *Omne corpus est in loco*, veram esse vniuersaliter de locatione intrinseca: De spacio vero ambiente corpus quantum: veram esse, seruata distinctione potentia & actus. Cælum quidem etsi totum, non in loco est actu, secundum Aristotelem, ignorantem loca cœlestia extra mundum visibilem, tamen secundum partes suas actu est in loco, v. Sphæræ Inferiores sunt in Superioribus: Totum verò in loco est, potentia. Est autem potentia in loco, seu locale, seu locabile, quod etsi non comprehenditur terminis corporis alicuius ambientis, tamen suis terminis finitur & ambitur. Ac posito aliquo corpore, extra & circa ipsum, etiam illius terminis clauderetur: hoc est, actu esset in loco.

Sic igitur & corpus Christi semper suæ substantiæ terminis comprehenditur, & extra illos nunquam est: ac proinde locale & circumscriptum est, vbiunque existit, Siue ambiatur, Siue non ambiatur ab alio corpore circumdante. Nam etsi omninò regio aliqua est beatorum, vbi Christus ad dextram Dei sedet, vbi Enoch, Elias, & magnum agmen eorum, qui cum Christo resuscitati & sublati sunt, viuunt, & dulcissimo colloquio & aspectu filij Dei lætificantur: in quam etiam corpora piorum resuscitata olim transferentur: tamen quæ, &

loco esse: Et corpus actu ambirilocum, nõ rectè confunduntur ab Hunio.

Differunt in loco esse potentia vel actu

Hunc locum, id est, cœlum extra hunc mundum visibilem, ignorauit Aristoteles.

qualis illa fit, assequi satis nõ possimus. Ideoque de locis ambiētib⁹ corpus Christi & cætera corpora electorū nihil opus est quærere.

Sed quanquam seponatur disputatio de extrinseco respectu corporum, quod ad loca ambientia attinet: tamē rectē nominatur Corpus Christi locale: & semper ita scripsit tota antiquitas, Christum Corporali locatione, esse in aliquo loco, vbi cunq; vult. Quod Augustinus de Ciui. Dei, & ad Dardanum dixit: Christum vbiq; esse: per id quod Deus est: in cælo autem, secundum veri corporis modum.

VIII.

Hun pag. 622.

Verum hæc localis circumscriptio, inquit Hun, nihil obstat omnipresentiæ Christi, ex qua pendet etiã presentia in cæna. Quia etsi Christus localiter potest esse & apparere, quando & vbi vult: tamē ex unione & sessione ad dextrã Dei sortitum est ipsius corpus, presentie modū quendã planè illocalem.

Responsio.

At fucus est ad fallendū cõparatus, quod prætextu presētie in Cæna (quæ ad cõmunionē seu cõmunionē corporis Christi cū homine pertinet) omnipresētia humanitatis, Christi stabilite

Totogenere
differunt vera
presētia &
cõmunionē

coz

conatur Hun. Deinde fraudulenter sic loquitur, *Christū localiter posse esse, & apparere, quādo & ubi velit*: quasi non semper nūc in cœlo sit corporaliter, ideoq; localiter, & visibiliter.

Ille verò *modus omnipræsentiae planè illocalis, quē Hun, ait Corpus Christi, ex unione & sessione ad dextrā Dei sortitū esse*: planè fictiti⁹ & cōmentiti⁹ est, nec solū omni in uniuersū autoritate verbi diuini destituitur, sed aperta etiā cū contradictione opponitur locationi, seu circūscriptiōni eiusdē corporis, quam paulò antè in ipsa unione & sessione Hun concessit.

Nam quia neq; unio naturā vnitorū tollit: neq; sessio ad dextrā Dei, corp⁹ gloriificatū, essētia & proprietatib⁹ specificis spoliat: neq; vllā conditione ὅν τὶ φῶς κῶν, .i. naturā euertentē, corpori Christi confert: Et scriptura affirmat, *Corpus Christi (quod nunquā extra unione fuit) localiter in terra fuisse, in Cœlum ascendisse, atque Ibi nūc versari ac conspici, & INDE rediturū esse*: nequaquā locum habere, seu admitti potest, illocalis eiusdē corporis omnipræsentia, quā Hun, sibi ipsi & scripturæ contradicēs, ex unione & sessione ad dextrā Dei elicere conatur. Cui somnio hanc fidem & confessionē Catholicam ex immotis verbi diuini testimonijs, & ex vnanimi consensu veteris Ecclesiæ merito opponimus: Nimirum: *quod vna natura, contrarium quid & diuersum non recipiat in se ipsa, vt præclarè Vigilius scripsit*:

poris Christi cū fidelibus: & omnipræsentia generalis, eaque fictitia humanitatis Christi.

Illocalis modus omnipræsentiae carnis nusquā docetur in scripturis. Imò repugnat expressis scripturis & articulis fidei.

Posita localitate seu circūscriptiōne corporis actū: tollitur re ipsa illocalitas: & illocalis præsentia eiusdem corporis modo

Diuerso fictiti⁹.

Vigil. lib. 4.
contra Euty.

Diuersum est autem, & longè dissimile, vt idem ille, non Dormilius Iacobandreas, Sed Vigilus Orthodoxus, ait, circumscribi loco, & vbiq; esse: & quod eiusdem sententiæ est, localiter alicubi esse, & simul alibi illocaliter implere loca omnia.

Quare non vni eidemq; corpori Christi, sed personæ huic, quæ Deus & homo est, non secundum vtramq; sed secundum alterutram naturam, Seruata cuiusq; proprietate, hæc planè contraria competunt: *Localiter præsentem esse alicubi, & modum omnipræsentiae illocalem habere. Nam quia verbum*

vbiq; est: Caro autem eius vbiq; non est, apparet vnum eundemq; Christum vtriusq; esse naturæ: Et esse quidem vbiq; secundum naturam diuinitatis suæ: Et loco contineri, secundum naturam humanitatis suæ. In quam sententiam & Nazianzenus: Docemus eundem Christum passibilem carne, & impassibilem diuinitate, circumscriptum Corpore, & incircumscriptum Spiritu, visibilem & inuisibilem, qui loco continetur & loco non continetur.

De localitate vero corporis Cyrillus de Trinit. dialogo 2. Si, inquit, natura diuina partitio nõ reciperet, intelligeretur & Corpus. Si autè hoc: (id est, si Corpus esset) in loco omnino, & magnitudo

Diuersi respectus rectè adhibentur, cum de persona Christi agitur: in qua sunt naturæ duæ distinctæ ac diuersæ: Non autem congruunt vni & eidem corpori Christi, quod actu simul non potest esse tale: & non tale.

Nazianz. ad
Cledon.

dine

dine & quantitate esset. Augustinus in Iobanem tractat. 30. Corpus in quo Dominus resurrexit, in vno loco esse oportet (Sic enim rectè Gratianus apud Augustinum legit) Veritas autem eius vbi que diffusa est. Idem Augustinus de essentia diuinitatis: Dei filium secundum substantiam diuinitatis suae inuisibilem, incorporeum, & immortalem, & incircumscriptum nos credere & confiteri oportet: Iuxta humanitatem verò, visibilem, corporeum, localem, atq; omnia membra humana, veraciter habentem, credere conuenit & profiteri.

Et ad Dardanū agēs de corpore Christi glorificato: Spacia locorum tolle corporibus & nusquam erunt: Et quia nusquam, nec erunt, Et de orig. animae cap. 3. Corpus non est, nisi quod per loci spacium aliqua longitudine, latitudine, altitudine ita sistitur, vel mouetur, vt maiore sui parte, maiorem locum occupet, & breuiore, breuiorem, minusq; sit in parte, quàm in toto. Et rursus: Omnia quippe talia, maiora sunt in maioribus locis, & minora in minoribus, & nihil eorum in aliqua sui parte totum adest, sed vt sunt partes locorum, ita occupantur partes corporum.

Hæc testimonia omni exceptione maiora, illocalem illum Omnipræsentia corporis Christi modum ita fortiter iugulāt, vt, quamuis hoc commentum suum, & quæ ad id probandum sophismata affert, subinde alijs atq; alijs verborum ampullis Hun inculcet, nunquam tamen cum articulis Fidei, & veteris Ecclesiæ confessione Phantasias illas suas
conci-

conciliaturus fit. Non enim noua argumenta sunt, sed crambe iterum atq; iterum recocta; cum sic argutari pergit.

IX.

Hun pag. 623. & 624.

Corpus Christi assumptum est in unione, non in aliquem locum (Sic enim locus aliquis esset eius assumptionis terminus, eademq; maneret perpetuo affixum, siquidem e termino, in quem assumitur, non emouetur amplius) Assumptum autem est in ipsam parisissimam hypostasin verbi, in qua nulla vel cogitantur saltem loca, utpote que ab omni eternitate fuit extra locum, nec postquam creatus est locus, cepit unquam eo contineri. Per sessionem quoq; ad dextram vere exaltata est Christi humanitas in throno illo-
tali.

Ergo vi unionis, & unionem subsecutæ sessionis in omnipresentia throno, quæ est dextra Dei, transcendit corpus Christi loca omnia, nec continetur hoc respectu aut circumscribitur loco ullo, sed continet potius, comprehendit, finit, circumscribit.

bit cū loca vniuersa, tūm cunctās quoque creaturas.

Responsio:

Quis non animaduertat Huniū pueriliter hallucinari, *admissa fallacia pluriū interrogatiōnū*, cū aliud sit quære *de termino*, ut ipse loquitur, *vnionis*, qui non est locus aliquis, sed *hypostasizoy λόγος*, aliud verò *de essentia & proprietatibus singularum naturarum in ipsa vnione*. Nam natura assumpta talem habet ordinē dependentiæ ad λόγoy assumptē, ut subsistat in verbo, & verbi sit propria: Et ut ne quidem esset, nisi sic assumpta esset. Interim tamē manet carne & ossibus prædita, manet finita, circumscripta, localis, & visibilis. Hanc essentiam suam, & proprietates perpetuas non deponit ne quidē in gloria, *quæ sedet, id est regnat ad dextrā Dei*, Cuius sedem ait scriptura in cælis esse, non in terra, non apud inferos.

Quod si corpus Christi, secundum fictiū respectum illocalitatis Hunianæ, iam non contineri loco vlllo, sed cōprehendere, finire, circūscribere dicat̄, non modò loca vniuersa, sed etiam cunctās creaturas, quid nisi merus Eutychiæ nitimus introducet̄? Cū soli atque vni essentiæ diuinæ competat *Continere & comprehendere omnia*? Contra verò, quantumcunq; sit corpus vel corpusculum, necesse sit, ut loci occupet spaciū

In hypostasi assumi, nō est fieri illocalē, aut cæteras proprietates hypostasicos τοῦ λόγου induere.

cium, eundemq; sic impleat, vt in nulla eius parte sit totum.

Sed ne suis quidem finibus terminabitur corpus: nec cœlo vsq; ad diem restitutionis omnium continebitur, si cœlos, si firmamentum, si aërem, si mare, si terram, si creaturas omnes, quæ in his continentur. Imo si infernũ ipsum intra se contineat. Quam contradictionem non tollet diuersorũ respectuũ consideratio in vno eodẽq; corpore: Quod si actu finitũ est ex natura veri corporis: nunquã ab vnione personali, aut sessione ad dextram Dei, accipere potest, vt actu simul sit infinitum ac omnipræsens: Quia accipere non potest, vt quod corpus reuera est, corpus esse definat.

X.

Hun pag. 625.

Incarratio describitur intima plenissimã naturarum ad se inuicem presentia, adeoq; non tali existentiã λόγου in carne, vno duntaxat eo loco, vbi caro est, secundum proprietatem essentia, vt interim in infinitis alijs locis sit extra carnem. Sic enim totus λόγος, quia partem, extra partem non habet, tota sua hypostasi, adeoq; omni plenitudine Deitatis esset extra Carnem, Quia

ratione dissolueretur Unio, & hec Nesto-
riana introduceretur inter naturas duas abis
gratia cuius in innumeris locis esset extra
naturam à se assumptam.

Ergo humanitas Christi ex hac insegre-
gabili & indistante unione, modum quen-
dam præsentia sortita est, quo sine ullo respe-
ctu localitatis possit esse, ubi λόγος est.

Responsio.

Rectè definitur hy-
postatica unio, personali
inhabitatione του λογου in
carne. Estque incarnatio
intima & plenissima natura-
rum ad se inuicem presentia:
sed inhabitatio ac præse-
ntia ista nequaquam coe-
xistentiam naturarum ta-
lem complectitur, ut ubi-
cunq; sit λόγος (quod im-
propriè tamen sic dicitur,
cum logos non sit in lo-
co per partes, sed simul
& semel ubique sit, quia

continet loca omnia) ibi quoque Caro sit. Sed
naturarum coniunctio eiusmodi est, ut ubicun-
que sit Caro, ἡ ἰσὺς θεοῦ Caro sit, sed ca-

Fallacia secundum
quid. Etiam in arctis-
sima, intima uni-
one hypostatica,
agnoscendus est Chri-
stus in duabus natu-
ris inconfuse, immu-
tabiliter, indiuise, in-
separabiliter, natura-
rum differentia nullo
modo sublata prop-
ter unionem, sed po-
tius seruata proprie-
tate utriusq; nature,
& in unam personam
& hypostasin con-
currente.

το τοϋ λοϋοϋ propria, & hypostasi τοϋ λοϋοϋ, subsistat. Hanc appropriationē carnis & substantiā naturæ assumptæ in hypostasi τοϋ λοϋοϋ, qui negat, is vnionem dissoluit, & Nestorianam si, esse hyp naturarum inuebit: Non autem, qui Vbiquitatem Carnis negat quæ nihil ad vnionem personalem abdit, Si adit: Nihil detrahit, Si absit, vt certè adest, teste vniuersa scriptura.

Coexistētia
siue in vno,
siue pleribz,
siue omnibus in
locis non
constituit vnionem hypostaticam.

Nam siue vno in loco, siue omnibus in locis simul esse, neutiquam personam vnā efficit. Simul est Deus, vbicunq; Angeli & homines beati sunt in Cælo, & sancti ac sancti in terris: imo vbicunq; creatura vlla est vno aliquo certo in loco collocata. Neq; tamen Deus cum beatis angelis & hominibus in illa cœlesti consuetudine, neque cum re-natis in hac vita, neque cum creaturis alijs personæ vnus rationem habet. Vbique autem simul sunt æternus Pater, Filius, & Spiritus sanctus propter essentiæ vnus, eiusdemque infinitæ identitatem. Sed non sunt vnā persona, Pater, Filius & Spiritus Sanctus, quātumuis intima & plenissima *περὶ τὸ αὐτὸ* pater in filio, & filius in patre sit, & S. Sanctus in vtroque.

Quamobrem, Si modus coniunctionis naturæ humane cum diuina, nō alia re, quàm præsentiā vtriusque naturæ, siue in loco certo, siue vbique, & omnibus in locis nitere-

tur, ne esset quidem hypostatica unio, quæ
 (quomodocumque se habeat unius aut alterius
 naturæ, ratione locorum, existentia) in
 eo propriè consistit, quòd natura assumpta
 TOY LOGOY assumptis ita facta est propria, ut
 LOGOS cum ea unū sit hypostaticum, nō au-
 tem ut naturæ ambæ, pariter aut finitæ, aut
 infinitæ, vel in sese, vel alterius respectu, eua-
 dant. Nec tollitur, aut imminuitur illa uni-
 o nisi per substantia, etiamsi antè & post
 glorificationem natura humana circumscri-
 ptionem suā retinet, secundū dimensiones
 corporis finiti & organi: Imò etiam secun-
 dum loci ambitum, qui ut continens ad con-
 tentum: Sic ad proportionem membrorum
 corporis, & dimensiones, se correlatiuè ha-
 bet, & necessario. Quod de terrenis locis,
 quæ subinde mutauit Christus, in alias atque
 alias regiones Palestinæ profectus, ante glo-
 rificationem manifestissimum est.

XI.

Hun pag. 623.

*Sed totus LOGOS, inquit Hun, incarna-
 tus est, ut tota sua hypostasi in Carne existat.*

Ergo LOGOS extra corpus nullibi est.

Responsio.

Imò verò utrūq; verū est dextrè intellectū:
 quòd totus LOGOS in carne sit, & quòd idē LOGOS

Specifica
 differentia
 discernens
 unionem hy-
 postaticam,
 ab alijs mo-
 dis presen-
 tiæ, est quòd
 natura as-
 sumpta, non
 assumpta,
 constituit cū
 LOGO assu-
 mte unum
 hypostati-
 cum.

fit in sinu patris, & creaturis omnibus. Nam quia
 essentia TOV LOGOV infinita est, non ita est in
 carne LOGOS totus, vt alibi totus esse de-
 sinat: Cum infiniti sit hæc proprietates, Sic totum
 esse in omnibus: vt simul totum sit extra
 omnia.

Ignoratio Elenchi. Non pugnant inter se: LOGOS esse in carne per vnionem hypostaticam: eundem esse extra carnem, per infinitatem essentiae, nullo loco inclusa, nullo loco exclusam.

Aliter verò LOGOS in creaturis: aliter in Deo patre totus est. In carne, vt cum eam sibi propriam fecerit, vt cum ea ὑποστάσεων constituat. In creaturis alijs, vt non sit cū vlla earum vnū & hypostamenon, sed vt certo modo, & gradibus in eis sit efficax: In patre (à quo & ipso distinctam habet hypostasin) vt cum eo essentiae eiusdem, & maiestatis, ac gloriæ eandem prorsus communionem habeat.

Ambigua autem est phrasis illa, cuius ἀμφιβολία Hun & sese turbat, & alios fallere conatur, quod LOGOS sit extra carnem. Ea enim phrasis si sic accipiatur, quasi LOGOS deserat vnquam quod semel assumsit: aut cum in creaturis aut in sinu patris totus esse dicitur, non totus in carne esse, neque in habitatione sua in carne, vnū cū ea hypostamenon constituere intelligatur, falsum sane est, hoc modo LOGON extra carnem esse. At salua hac in habitatione verbi in carne, quæ cum ea personam vnā constituit, neutiquam sic in carne est, vt extra, seu præter eam, non sit.

fit præfens aut creaturis alijs, aut patri, cum quibus tamen, nunquam, & nusquam fit vnum hypostaticum. Quia enim infinitæ essentia est totus, sic est in carne totus, vt simul totus sit vbique. Quod nisi sic esset, infinitus non esset, sed aut circumclusus in corpore, vt Athanasius inquit, aut corpus in partem cum LOGO infinitatem redactum esset.

XII.

Hun. pag. 626.

Obijcit autem Hun articulum de ascensione Christi, & tamen, ne obiectionis huius, qua premi se intelligit, à quibusvis animaduerratur, miscet disputationem de præsentia corporis Christi in Cæna, Quam eandem cum Omnipræsentia carnis statuit, assertè ab hac dependere illam putat.

Dicit scriptura (inquit) Christum corpore suo ascendisse in cælos, Quomodo ergo potest esse in Cæna? Ac mox ad Vbiuitatem Corporis relapsus: Ex visibili ascensu Christi in cælos (inquit) hoc tantum sequitur, quod visibiliter amplius in terra non versetur. Id quod sine difficultate, aut tergiversatione largimur ipsi.

C 3 Hinc

Hinc verò non conficitur, Christum corpore seu humanitate sua nullo prorsus modo, ne quidem invisibili seu transnaturali seu caelesti amplius adesse.

Responsio.

Negantes presentiam Corporis Christi in terris quoad situm loci, non negant omnem illius presentiam in uniuersum, cum presentie vox sit æquiuoca.

Hic verò prauaricatore agitur. Huiusmodi negantes Vbiquitatem, & coexistentiam substantialem corporis Christi ad locum symbolorum (quam sub appellatione inclusionis localis in pane, formula concordie inter D. Lutherum & superiores Germaniae Theologos inita, non minus reiecta, quam transubstantiationem, & durabilem consuetudinem extra usum Cene) insinuat, quasi NULLO prorsus MODO Christum corpore suo NOBIS amplius adesse sentiant: fraudulenter nimirum dissimulans, quomodo orthodoxi Corpus Christi absens, quomodo presens esse dicant. Absens est nobis loco, seu quod idem est, situ loci in his terris: Sed ut, omnia dona ac beneficia Cœlestia fidei nostra presentia sunt in verbo promissionis, quae illa nobis offeruntur; Sic corpus quoque Christi, & huiusmodi presentissima nobis sunt in promissione Euangelij: Cuius sigilla sunt: Sacramenta instituta diuinitus.

Talis est autem hæc presentia, non ut corporem suam Christus, substantialiter aut corporaliter in his terris, post ascensionem, hoc aut

aut illo loco sistat ac statuatur, aut corporibus nostris misceatur, Sed ut uos membra sui corporis faciat, & tanquam surculos fide ipsi insertos gesserit, uiuificet, ac seruet. Quam praesentiam Christi & unionem nobiscum, Cyrillus, (quem Apologia Augustanae Confessionis citat) Coniunctionem nostri cum Christo secundum carnem vocat, qua Christus sit uitis nostra est, ut nos simus Palmites, qui uitam inde nobis acquirimus: Item, qua multi unum corpus sumus in Christo, & Christus corporaliter ac participatione naturali in nobis est, & habitat. Quod non de modo aliquo naturali aut corporali intelligendum est, sed de obiecto unionis, id est, quod uniamur Christo, etiam secundum humanitatem, extra quam nunquam copulari possemus cum diuinitate.

Huius ergo praesentiae & unionis seu communionis testimonium & organum esse Coenam Domini, cum nequaquam negent orthodoxi, falso eos accusat Hun, de negata omnibus modis praesentia Corporis Christi in Coena.

Quod autem de inuisibili & transnaturali, ut loquitur, ac Coelesti modo praesentiae corporis Christi dicit, Ubiquitatem cum speciali illa & uinifica praesentia ac communiione, iterum confundens: merae sunt, ut alibi Hun loquitur, officia ac praestigia.

Præsentia
communio-
nis, seu ap-
plicationis
& insertio-
nis per fidē
& spiritum

Similitudo
 omnium
 quod non est in
 similitudine
 omnium
 Modus
 naturae

Sentit enim naturale atque esse
 sentiale Corpus Christi substans
 tialiter vbiq̄ esse in Creaturis
 omnibus, sed inuisibiliter tamen
 hyperphysicè & repletiuè: Nec
 videt, de modo rei frustra
 disceptari, priusquam de ipsa
 re constet.

Frustra disputat
 Hun, de modo
 Vbiquitatis, an
 tequam ipsam
 Vbiquitatem
 Carnis Christi
 euicerit.

Implicatio
 cōtradictio-
 nis in modis
 Hunianis.

Nondum autem euincere po-
 tuit ullo scripturæ testimonio, Christum
 carne & ossibus suis, quæ sunt substantiales
 partes corporis, vbiq̄ præsentem esse, & vel
 pluribus simul, vel omnibus in locis, corpus
 suum sistere velle. Temere igitur modum
 sibi fingit, de quo multo minus è scriptura te-
 stimonium proferre, aut sine contradictione
 sententiam suam explicare potest.

Modus præ-
 ter naturalis,
 quem Hun
 ponit, euertit
 naturā cor-
 poris.

Nam *modus ille hyperphysicus, quem sic nomi-
 nat Hun, potius antiphysicus est, cum sit con-
 tra naturā & definitionē corporis vere huma-
 ni circumscripti, organici, figura, forma,
 & lineamenti certis præditi, in quo singulæ
 partes propriam suam proportionem, con-
 formationem, magnitudinem, ordinem in-
 ter se, & situm habent, ac retinent, neque
 vna pars est id, quod est altera, neque ibi
 esse potest, vbi est alia.*

Modus re-
 pletiuus tā-
 tum diuini-
 tati compe-
 tit.

Per *Cælestem vero modum, si repletiuum intelli-
 git: proprius ac peculiaris is est vni ac soli
 essentia diuina: vt dicitur: Entes præsentem
 DEVS hic & vbiq̄ potenter, Qui versus, de
 infinita*

infinita & æterna Dei essentia tantum, non autem de re vlla creata, siue spiritualis illa sit, siue corporalis loquitur.

Errat autem Hun, si fictitias suas distinctiones, visibilis & inuisibilis presentie Corporis obtrudere se posse putat, hoc prætextu: quod etiam Orthodoxi, cum de presentia corporis in usu Cœnæ differunt, presentie modos distinguunt, vt ascensionem Christi ad Cœlos ostendant, non ob stare presentie & communioni corporis cum fidelibus.

Cum enim idem & vnicum Christi corpus, tum in Cœlis nunc abesse; tum nobis hic in terris dari (ac proinde eo, quo datur, modo adesse) dicatur: presentiam quidem corporis Christi duplicem agnoscunt Orthodoxi, sed non vt Hun, ad vbiquitatem fictitiam suam stabiliendam, neque eadem, vt ille ratione. Neutiquam enim, presentiam dicunt: *Aliam quandam illocalem, inuisibilem, infinitam* (quæ qualitates veritatem humani corporis, quantumvis hyperphysicè glorificati, necessario destruant, vtpotè non hyperphysica, sed antiphysica) *aliam verò Localem, visibilem, & finitam* (quibus qualitatibus spoliatum corpus quantumvis glorificatum, Corpus esse desierit.)

Interim tamen modos presentie sic distinguunt, vt alium spiritualem & mysticum esse fateantur, in spirituali & mystica Christi & Ecclesie

Alia ratione
orthodoxi:
Aliter Hun
distinguit
modos præ
sentie.

Modi Huni
ni fictitij &
contradictio
nij.

Presentia
spiritualis est
vniio illa Chri
sti & Eccle
siae; de qua
sic

Apostolus inquit Ephes. 3. *Mysteriū magnū est. Hæc locum corporis Christi non mutat.*

Præsentia propriè sic dicta corporis Christi, qua sola sistitur alicubi secundū veri corporis modum.

Hun in ipsis terris duplicem præsentiam corporis statuit, & articulū de ascensione querit.

*Alm dicit
fratrum meo
ind. Valli
- 1728
sup ob: ad*

sic unione: per fidem, & habitantem in Christi corpore, & in nobis spiritum eundem, qui unionis illius secundum carnem, nexus & vinculum est (secundum quem modum, nec corpus Christi multiplicari, nec Deitatis substantiæ infinitæ, & ubique præsentis æquari, nec molem carnis & ossium extendi, denique nec pluribus simul locis, nec alibi, quàm in Cælis statui, ad veram ipsius noivovicy oportet.) Alium vero fatentur natura corporea, quocunque loco & tempore (ex inmutabili necessitate definitionis verè humanæ, & organici, suo loco ac dimensionibus circumscripti corporis) convenientem: secundum quem ut Vigilius contra Eutychen scripsit, sicut à Cælis aberat, quando in terra fuit, ita nunc, quia in cælo est, non in terra est.

Hun autem, cum ex ascensu Christi ad Cælos hoc tantum sequi contendit, quod visibiliter in terra amplius non versetur, sic tamen ut invisibiliter adhuc in terris Corpore suo maneat: An non cæterorum Ubiquistarum more, apertum & manifestum fidei Christianæ articulum re ipsa negat? Non enim vera Ascensio fuerit, si inane tantum & imaginarium spectaculū fuit usque ad nubes, ut Brentius & Jacobus Andreas sensit, aut si, ut Musculus scripsit, disparitio tantum corporis fuit, & si, ut Hun cum istis consentiens fingit, Christus corpore suo substantialiter, sed invisibiliter, & illocaliter in cælo fuit, antequam eò visibiliter ascenderet.

& postquam ascendit, substantiali eiusdem corporis quò ad situm loci præsentia, non minus verè, quàm antea, in terris mansit?

At longè aliter Lucas (cuius laus est in Euangelio) qui disertè exprimit, quid per ascensionem intelligi velit: *Discessit ac segregatus est ab eis, & ferebatur sursum in cælum. Et: Hic Iesus qui sursum receptus est à vobis in cælum, ita veniet, quemadmodum conspexistis eum proficiscentem in cælum.* Nemo autem se eo confert, Vbi antea re ipsa præsens est corpore suo: Nemo inde discedit ac separatur, vbi corpore suo manet.

Longè etiam aliter Scriptores veteres, & Ecclesia antiqua universa ascensionem intellexit: Quæ verba articuli in symbolo propriè, simpliciter, & absq; vlla seu figura seu allegoria, seu dispensatione extraordinaria, interpretata est de migratione, seu translatione locali corporis, ut penè infinita illorum dicta testantur, in quibus clare atq; expresse affirmant, Christum suo in Cælos ascensu, corporali discessione mundum reliquisse: Corporali præsentia iam nobiscum non esse: præsentiam corporalem nobis abstulisse: Corporis præsentiam subduxisse: Corpore, Carne, secundum corpus, secundum carnem, secundum præsentiam corporis, secundum præsentiam carnis à nobis recessisse: per id, quod homo est, à nobis abiisse: secundum humanam substantiam dereliquisse terram: abstulisse ex hoc mundo naturam, quam

Vera sententia articuli de Ascensione.

Narrationes historicæ sūt rerum, quæ verè ita eueniunt: Ideò retinendus est intellectus simplex quem monstrat litera seu Grammatica.

Telluribus
responsum.

Jesus

susceperat ex nobis: per formam serui, quam à nobis abstulerit in cœlum, absentem esse: & quia in cœlo sit, non esse amplius in terra: dereliquisse terram, cum ascendit in cœlum: à nobis peregrinari: Corpore à nobis separatum esse: in Cœlo detineri usque ad vltimum iudicij diem.

XIII.

Hun pag. 626. & 627.

Sed Hun Cramben suam, de phrasi ambigua (extra carnem) reponit: Si Christus inquit, Corpore seu humanitate sua, nec visibiliter, nec inuisibiliter amplius in terra versatur: Constituitur λόγος in his terris, extra suam carnem: & inter ipsum λόγος & naturam assumptam hæc introducitur heretica διασάβη, qua λόγος fingitur in omnibus locis, (quibus non adest Carra, per proprietatem essentie sue humane) extra illam subsistere, & quidem λόγος totus (partem enim extra partem non habet.) Quæ ratione vinculum vnionis hypostaticæ necessario rumpetur.

Responsio.

Atqui iterum atque iterum respondeo, Nequaquam, vt Hun argumentatur, vinculum vnionis hypostaticæ rumpitur, etiam si

Fallacia cō-
sequentis.

humana

humanitas Christi, euectâ iam in Cœlos, ante diē extremū corporaliter in terris nō sistatur. Non enim LOGOS omni modo extra suū corpus erat, id est separatū & seiunctus à Carne sua (quemadmodum pbrasin illam intelligit Hun) Neque sic extra carnem LOGOS subsistebat, ut Caro non haberet ordinem seu depēdentiâ à LOGO, seu subsistentiâ suâ in LOGO: & LOGOS ipse vnum hyphistamenon cū carne assumpta non constitueret: quando post conceptionem (in qua initium factum est incarnationis) Caro Christi in utero tantū Mariæ virginis fuit, nō extra uterum, in Herodiade, aut alijs puelis, siue visibiliter, siue inuisibiliter. Sic & post Natiuitatem ex virgine, vnō personalis verè constabat, etiamsi vno certo loco, idque visibiliter tantū, non autē inuisibiliter omnibus in locis simul, Christus suo Corpore præsens erat: utcumque LOGOS (propter infinitatem essentiæ) & in Corpore suo, hypostaticè sibi vnito, & alijs rebus omnibus, quæ extra Corpus Christi reuera erant, denique & in sinu patris inuisibiliter, & quidem totus vbique præsens fuit.

Fallacia secundum quid,

XIIII.

Hun pag. 627.

At non tollendum est, inquit Hun, discrimen inter ascensionem Christi ad Cœlos,

los quàm in terra præsens esse statuatur.
 Quia Scriptura docet, quòd solus Christus,
 cum ascenderet iam in cælos, promittere po-
 tuerit, se fore cum discipulis suis, usque
 ad finem mundi: & quòd solus ipse ascēde-
 rit, non ut reliqui sancti simpliciter in Cæ-
 los, sed singulari priuilegio supra omnes Cæ-
 los, ut impleret omnia. Quæ sublimitas
 est illocalis illa maiestas, quæ in throno Dei
 sedens, transcendit vniuersa loca, & sic præ-
 sens omnia administrat in Cœlo & in terra.

Responsio.

Est sanè retinenda differentia ascensionis
 Christi, & translationis aliorum Sanctorum
 in Cœlum. Sed quid de ascensione in Cœ-
 lum disputat Hun? qui Cœlum negat locum esse
 extra & supra hunc mundum visibilem. In quem
 vel Christi corpus, vel reliquorum Sanctorum cor-
 pora translata sint, ut in eo nunc non extra illud
 versentur?

Antecellen-
 tia ascensio-
 nis Christi
 præ ascensu
 Eliæ, quibus
 in rebus con-
 sistant.

Deinde non ex figmentis cerebri huma-
 ni, sed ex scriptura sumendum est, discrimen
 ascensionis Christi, & aliorum Sanctorum.
 Solus Christus Deus & homo est. Ideo pro-
 pria potentia euexit corpus suum in cœlum.
 Helias autè, Henoch, & qui resuscitati sunt
 cum Christo ex morte, non propria potentia,
 sed diuina virtute, imò nec meritis suis, sed
 merito

merito Christi translati sunt in Cœlum, vt dicitur: *Nemo ascendit in Cœlum, nisi qui descendit de Cœlo, filius hominis, qui est in Cœlo.* Deinde solus Christus qui nobis quoque Cœlum patefecit, in quo tecum nobis ceteri sancti parare non potuerunt, est Rex & Sacerdos Ecclesie. Ideo ascensio ipsius, quam secuta est exaltatio in Regno & Sacerdotio, perpetuo nobis prodest, vt pote ad quos beneficia illius verè pertinent. Aliorum Sanctorum ascensio tantum exemplo nos cõfirmat de certitudine securitatis gloriæ & beatitudinis æternæ.

Differunt, & gradus gloriæ Christi Capitis, & aliorum beatorum, qui sunt membra Christi. Solus Christus ita in cœlo sedet ad dextram patris, vt regnet & intercedat pro nobis, & vt Carne glorificata agnoscatur verè esse Deus, & adoreretur ab omnibus creaturis, quibus potenter dominatur, etiam iuxta Carnem, inenarrabiliter ortam omnibus donis, quæ nominati possunt in hoc & futuro sæculo, sic tamen, vt hæc ipsa Caro sic ac maneat infra Deum. Ceteri beati, neque personæ, neque officij eminentiâ pares sunt Christo, Sed sunt subiecti Christo, & donâ habet, quæ & numero & gradibus minora sunt donis, quibus in sese ornata est humanitas Christi in gloria.

Nequaquam verò discrimen ponendum est inter sanctos beatos & Christum euectum ad Cœlos, in omnipraesentia fictitia carnis Christi, quæ natiuam sententiam, articuli de ascen-

Vbiuitas non pertinet ad excellentiâ ascensus Christi ad cœlum.

censione Christi ad coelos prorsus euertit, quæ
que si recipienda sit, etiam sanctis beatis tri-
buenda foret, de quibus scriptum est: *Sequun-
tur agnum, quocumque iuerit,*

Respon. ad
dicta citata
ab Hun.

1.
Matt. 28.

In Ioh. tract.
30.

Contra præ-
sentiam car-
nis quo ad si-
tum loci.

EnlepidV
respon. non
collegetur ha-
entibus a lin-
be illud
-milito

Dicta autem, quæ citat Hun, minime
euincunt Carnis Ubiquepræsentiam.

Nam illud, *Matth. 28. Ego vobiscum sum
vsque ad Consumationem seculi,* præsentiam &
efficaciam Christi in collectione, protectio-

ne, & saluatione Ecclesiæ, non autem gene-
ralem, vel vniuersalem præsentiam describit.

Deinde, idem Christus, qui pollicetur se no-
biscum fore vsque ad finem Mundi, alibi in-
quit: *Pauperes semper habetis vobiscum, Me au-*

tem non semper habebitis. Quod enarians Au-
gustinus: *Accipiant, inquit, & hoc boni, sed non
sint solliciti, Loquebatur autem de præsentia cor-
poris sui. Nam secundum maiestatem suam,
secundum prouidentiam, secundum ineffabilem &
inuisibilem gratiam impletur ab eo, quod dictum*

*est: Ecce ego vobiscum sum, omnibus diebus
vsque ad consummationem seculi: Secundum
Carnem verò, quam verbum assumpsit, secun-*

*dum id, quod de virgine natus est, secundum id
quod à Iudæis comprehensus est, quod ligno confis-
sus, quod de Cruce depositus, quod linteis inuolu-*

*tus, quod in sepulchro conditus, quod in resurrectio-
ne manifestatus, non semper habebitis me vobiscum.
Quares Quoniam conuersatus est secundam corpo-*

*ris præsentiam 40. diebus cum discipulis suis, &
eis deducentibus videndo, non sequendo ascendit in
Cælum,*

*Cælum, & NON EST HIC. IBI enim se-
det ad dextram Patris. ET HIC EST. Non
enim recessit præsentia Maiestatis sue.*

Ac ne Hun in vocabulo Maiestatis, quo
Augustinus utitur, more suo *νενοθυετορ*
quærat, & ad fictitiam omnipræsentia maie-
statem, quam in Carnem collatam esse sen-
tit, Vocem illam detorqueat: Ecce non Dor-
milium, sed Vigilium Martyrem. *Vide mira-
culum: Vide utriusque proprietatis mysterium. Dei
filius secundum humanitatem suam recessit à nobis,
secundum diuinitatem ait nobis: Ecce ego vobiscum
sum omnibus diebus, vsque ad consummationem sæ-
culi. Et rursus: Quos reliquit, & à quibus disces-
sit humanitate sua, nõ reliquit, neque deseruit diuini-
tate sua. Per formam enim serui, quam abstulit à
nobis in Cælum, absens est nobis: per formam Dei,
quæ non recedit à nobis, in terris præsens est nobis:
tamen præsens absensq; IDEM est nobis.*

Alterum dictum, quod ex 4. cap. ad E-
phesios Hun citat: *Ascendit supra omnes Cælos.*
Epistola ad Hebræos interpretatur. cap. 4.
*Habentes igitur Pontificem magnum QUI PE-
NETRAUIT Cælos Iesum filium Dei: Et ca. 7.
Et excelsior Cælis factus.* Significat enim non in
aëre, non in firmamento (qui sunt cæli aspe-
ctabiles) Sed in Cælum illud supramun-
danum euectum esse, vbi gloriosè exaltatus
sit in regno & Sacerdotio, sicut antea in infi-

D

mas

Lib. 1. con-
tra Eutyche.

20
Eph. 4.

mas partes terræ, id est, ad infernum vsq; descenderat, extreme humiliatus nostrâ causâ.

Exaltatio supra omnes Cælos.

Aug. ad Dardanum.

Hæc verò exaltatio non est illocalis quædam maiestas Carni data, sed gloria Capitis Ecclesiæ regnantis secundum vtramque naturam, seruata naturæ cuiusque proprietate. Retinet enim in gloria eandem carnis formam atq; substantiam, cui profectò immortalitatem dedit, NATVRAM non abstulit. Secundum hanc formam NON est putandus vbiq; diffusus. Cauendum est enim, ne ita diuinitatem astruamus hominis, ne veritatem corporis auferamus, vt Augustinus præclare scripsit, qui & hoc Epiphonema addit: Vna persona Deus & homo est. Et vtrumq; est Christus Iesus, vbiq; per id quod Deus est, In Cælo autem per id quod homo.

XV.

Hun. pag. 627.

Sed rursus vrget Hun sessionem Christi ad dextram Patris: Solus, inquit, Christus ascensu suo peruenit in eâ sedem, qua est, & dicitur, dextra potetia Dei, qua quia est vbiq; præsens, omni loco penitus exempta: vt ipse quoque secundum carnem Christus, dum eò eleuatur, hoc respectu, loco omni penitus è liberatus et exemptus orthodoxè creditur.

Responsio.

Atqui longè aliter rursus Vigilus Martyr, qui quando inquit, Caro fuit in terra, nõ fuit in Cælo.

lo. Et nunc quando in caelo est, non est, utiq; in terra, cum in Caelo ventura speietur. Huic fidei & orthodoxae confessioni non repugnat sessio Christi ad dextram potentiae Dei. Nec sequitur: Dextra Dei est ubique praesens, & loco exempta est.

Ergo caro Christi ad dextram Dei eleuata, loco omni exempta est.

Nam ut fallacia consequentis nunc omit-
tam, Scriptura Christum secundum carnem ita docet a dextris Dei sedere, id est, ut Paulus, 1. Cor. 15. ex Psal. 110 interpretatur, regnare, ut tamen ad dextram Dei in coelis eum esse affirmet. ut Ephes. 1. Sedere eum fecit ad dextram suam in coelestibus. Col. 3. Quae quae sursum sunt, VBI est Christus sedens ad dextram Dei. Hebr. 8. Qui confedit ad dextram throni maiestatis in coelis. Quod pertinet etiam illa, Act. 1. Hic Iesus qui assumptus fuit a vobis in coelum. Act. 3. Quem oportet caelo suscipi, usq; ad diem restitutionis omnium, & Act. 7. Vidit Stephanus coelos apertos, & Iesum stantem a dextris Dei.

XVI.

Hun pag. 628.

Pergit autem Hun: Quia in isto ascensu & exaltatione omnia ei sunt tradita in manus, omnia ei subiecta: Nunquis tam erit deploratè stupidus, ut Christo secundum carnem, in illo omnipraesentiae throno, non etiam omnia loca in manus tradita, aut subiecta es-

Fallacia consequentis.

Quia sunt quatuor termini.

Fallacia diuisionis.

Hun omittit, quod scriptura IN Coelis ait Christum ad dextram Dei sedere.

concedat? Qui enim omnia ei tradidit in manus, non omisit loca, Quia in hoc, quod ei subiecit omnia, Nihil omisit illi non subiectum. Hebr. 2.

Subiecta itaque ei sunt vniuersa quoque loca: Atque sic ipse in dextra maiestatis est **TRANSCENDENS**, imò **CONTINENS** locorum omnium.

Responsio.

Noua portenta uel uerborum, quod caro Christi sit continens omnium locorum & creaturarum: Et quod loca et creaturæ omnes sint contentum corporis Christi.

Qui in Ecclesiam uocabula & phrasas nouas inuehit, is simul res & dogmata noua comminiscitur: Tantum uerò abest, ut uel Scriptura, uel antiquitas orthodoxa dixerit unquam, Christum secundum carnem, id est carnem ipsam (ut sentit Hun) continere loca omnia, ut historia Euangelica disertè potius affirmet, Christum ascendisse in Coelum, id est, reipsa ex inferiori in superiore, ex terreno in caelestem locum euectum esse. Quod fieri non potuisset, si caro Christi loca omnia supera & infera contineret: Nec Christus à nube & cælo susceptus fuisset: si humanitas Christi, nubes & cælum in se continisset.

Quid? quod rota antiquitas scripsit: Christum Coelo detineri ac contineri, & donec finitur seculum, sursum esse dominum, secundum humanam substantiam ut abfuerit à coelo, cum esset in terra, sic reliquisset terram, cum ascenderet in Coelum. Illa.

Illam verò, quæ probandi figmenti in
caussa profert Hun, *Omnia Christo tradita esse*
in manus. Iohan. 3. & 13. & omnia ei subiecta esse,
Pfal. 8. Ephef. 1. Partim, ante partim post glori-
ficationem de Christo dicta sunt. Quare ut pon-
dus insit argumeto Humano, fuerit etiam in
statu Humiliationis *Transcendens, & continens*
omnium locorum, humanitas Christi.

Refutatio
per instantiam.

Falsa igitur erant Euangelistarum narrati-
ones de Christo in terris versante, quod locum sub-
inde mutarit, quod ex loco vno in alium se contulerit,
quod in præsepiti, in templo, in edibus, in navi, in
monte, in planitie, in regionibus, & urbibus diuer-
sis Corpore suo fuerit: atque ita quidem fuerit, ut
in alijs locis simul ac semel secundum corpus non fuerit,
vel visibiliter vel invisibiliter, sicut expressè ait
Christus: *Gaudeo propter vos, quod ibi non fuerim.*

Neque tamen minus verè tum Baptista
dicere potuit. *Ioh. 3. Pater diligit Filium, &*
omnia tradidit in manus eius. Nec minus verè
Christus ipse, *Matt. 11. Omnia mihi tradita sunt*
a patre.

Sunt autem dicta illa, quæ citat Hun,
descriptio personæ & officij Christi, quate-
nus missus est ad collectionem, redemptio-
nem, & saluationem Ecclesiæ. Nec ad car-
nem Christi solam pertinent: nec eximunt
carnem, vel à circumscriptione dimensionum
corporis, vel quæ hanc necessariò sequitur,
circumscriptione locorum, competentium

Vera senten-
tia dictorum
scripturæ,
quæ citat
Hun.

conditioni, vel terreni huius domicilij, vel
 Cœlestium illarum habitationum, seu man-
 sionum, de quibus Christus inquit: *Vado vobis pa-
 rare locum, & cū profectus fuero, & paraero vobis
 LOCUM, rursus veniam, & assumam vos ad
 meipsum, vt VBI sum ego, & vos sitis.* Illud au-
 tem docent: potestati & arbitrio Christi om-
 nia tradita, omnia subiecta esse: Omnia, in-
 quam, quæ ad munus mediatoris explendum,
 & ad opus salutis nostræ perficiendum spe-
 ctant, salua carnis substantia, saluis propieta-
 tibus, quas *veremogabre illa & confusio Hun-
 niana Corporis continentis, & locorum contentorū,*
 prorsus tollit atq; euertit.

Quod si vel literā ipsam intueri Hun in fi-
 guratis istis locutionibus velit: *Omnia ei dedit in
 manibus: omnia subiecit pedibus eius:* manus cer-
 tē & pedes, Christo etiam in gloria relinquere
 cogitur, locis inter se distantes, adeoq; con-
 tentas locis, non transcendentibus, non conti-
 nentes loca. Propriè enim, non figuratè (vt
 Deo) attribuuntur humanitati Christi manus
 & pedes.

XVII.

Hun pag. 628.

*Sed scribitur, inquit Hun, de Christo,
 quòd postquam consedit ad dextram Dei, A-
 postolis exeuntibus, & ubique predicantibus
 cooperatus sit per subsequētia signa. Mar. 16.*

Responsio.

Quid

Quid ni verò? Id enim promiserat, se doctrinam Apostolorum miraculis confirmaturum, quæ sunt opera omnipotentiae diuinae. Vbi vero hic: *Christum corpore suo ubiq; fuisse?* Imo non Christum ipsum in carne ubique docuisse, sed Apostolos, ait Euangelista, *VBIQ; E prædicasse, Domino videlicet vnâ operante, & sermonem illorum confirmante per signa subsequentiâ.* Ea verò operatio signorumque effectio, Vt, organa corporis, brachia, manus, pedes, non requirebat, sed vim ac efficaciam diuinam postulabat: Sic omnipræsentiam corporis Christi Hunianam minimè probat.

Nec frustra idem Euangelista velut occurrens figmèto Vbiquitatis Christi secundum carnem: eodem in loco scripsit: *Dominus postquam locutus fuisset, SVRSVM receptus est in Coelum, & sedit ad dextram Dei.* Quid, Sursum recipi in Coelum, atque in Cœlo ad dextram Dei considerare eum opus erat? Si mansit in his terris, vbicunq; docuerunt Apostoli? Imò si sursum receptus est in cœlum, & IBI ad dextram Dei sedet, quomodo loca omnia in se continet? quomodo Corpore suo simul in loco, nempe in Cœlo, & extra coelum commoratur.

XVIII.

Hun pag. 628.

Atqui hinc, inquit Hun, predicatur
D 4 Christus

Confusio dis-
paratorum.
Aliud est
Christū eodē
peratum esse
Apostolis v-
bique prædi-
cantibus: a-
liud Christi
humanitatē
vbique fuisse,

Refutatio
à collatione
membro-
rum in eo-
dem textu,

Christus in sua exaltatione constitutus caput super omnia in omnibus. Ephes. 1, Hinc dicitur dominari à mari usque ad mare, & à flumine, usque ad fines terrarum. Psal. 72. Hinc ei cum euebitur ad dextram Dei: acclamatur à patre cœlesti: Dominare in medio inimicorum tuorum. Psal. 110. Hinc legitur de eo, quod etiam quâ filius hominis est, ambulat in medio septem candelabrorum aureorum, id est, in medio Ecclesiarum Asia in his terris. Apoc. 1. & 2.

Responsio.

Hæc verò, quæ de Christo recitat Hun, nequaquam sensum eum habent, Quod caro Christi omnipræsens sit, simulq; in cælo & extra cœlum obambulet: sed quod regnum efficax, & dominium Christo Deo & homini datum sit, & quod Ecclesia nutu & imperio ipsius regatur & protegatur, confirmant.

Nominatur enim Christus Caput Ecclesie, non tantum, quoad humanam, sed etiam quoad diuinam naturam. Ac rectè Scholastici in hac appellatione Capitis, Alias proprietates, aiunt competere huic personæ secundum humanam naturam, alias secundum diuinam. Et cur Paulus Christum nominet Caput, videlicet propter efficaciam, perfectionem, meritum & ordinem. Nemo

A Sententia
dictorum
scripturæ
aberrat Hun.

Christus Ca-
put Ecclesie.

nemo melius explicauit, quàm beata illa anima Philippi Melanthonis, cuius scripta, si eo honore non dignatur Hun, vt legat: saltem collegæ sui, viri Clariss. D. Iohannis Ferri narij Professoris in Acad. Marburg. Capita pietatis Christianæ, quæ vestigia doctrinæ Philippicæ studiosè conseruantur, inspiciat; & vel inde discat, quid orthodoxi de ascensione Christi ad Cælos, quid de glorificatione & exaltatione Christi, quid de officio Capituli Ecclesiæ sentiant, ac doceant, & aut fortioribus argumentorū, explanationes illas veras, si potest, concuriat & labefactet, aut delinat paradoxa sua Vbiquitica Ecclesiæ Christi obtrudere, quæ nec collegis suis in eadē Academia persuadere potest: In qua & fuerunt, & sunt, Dei beneficio, & erunt deinceps viri docti & rectè sentientes plurimi, detestantes Hunianam audaciam & impudentiam, & veris gemitibus deplorantes hanc Ecclesiæ calamitatem, quod sublati iudicijs Academiae, impunè cuique licet, quod libet.

Illud autem implere omnia in omnibus: minime sic intelligendum est, quasi Christus secundum corpus substantia sua, id est, Carne & ossibus suis omnia loca impleat, sed quod persona hæc, quæ Deus & homo est, omnia perficiat in omnibus.

Dominari autem vsq; ad fines orbis terrarum dicitur Christus propter collectionem Ecclesiæ Psal. 72.

ex

Pfal. 110.

ex Iudæis & gentibus, quæ eam ipsam ob
causam, Catholica seu vniuersalis dicitur,
quia non inclusa est limitibus Iudaicæ regi-
onis, sed per vniuersum terrarum orbem sparsa
est. Nec verò collectio ista Ecclesiæ, aut gu-
bernatio, sicut nec defensio eiusdem & repres-
sio hostium (de qua dicitur: *Dominare in medio
inimicorum tuorum, & Dominus à dextris tuis per-
cutiet in die iræ reges, conquassabit capita gentium
multarum*) Corporalem Christi præsentiam
desiderant. Nam caput in cœlis constitutum,
de corpore suo, quod est Ecclesia, in terris
adhuc militans, clamar: *Saul Saul, quid me per-
sequeris? Ego sum Iesus quem tu persequeris, Quo-
rum est tibi contra stimulum calcitrare.* Et Iulia-
nus Apostata, Sparso aduersus Cœlum san-
gine suo promanente ex vulnere cœlitus ipsi
inflicto, fateri cogitur: *Vicisti Galilæe.* Pau-
lus etiam Peregrinari nos à Domino affirmat,
& dissolui seu migrare propterea cupit, ut sit cum
Christo, à quo separatus adhuc erat corpore, in
teruallo locorum tanto, quantum terra à Cælo dia-
stat.

Apocal. 1.

Ambulatio autem in medio septem candelabro-
rum, ut visio allegorica describitur. Et fit in ea
mentio, vestis talaris, qua indutus fuerit Filius ille
hominis, & zone aureæ, qua præcinctus fuerit
vsq; ad mammillas: & capitis, & capillorum, &
oculorum, & pedum, & manus dextræ, & oris
& faciei ipsius. Quæ etiam ad literam accepta,
ostendunt

ostendunt Christum secundum carnem in gloria retinere *βυμμετρίαν* membrorum, quæ omnipræsentiæ Carnis aduersa fronte repugnat, cum quod omnipræsens est, partem extra partem non habeat.

Nec enim mederi huic vulneri potest, *quod Hun de dextra Dei ILLOCALI, ad quã Christus secundum carnem, sede et, subinde inculcat. Nã illocalis illa dextra Dei, tota est incorporea, & partem extra partem non habet. Nec tamen inde sequitur, vel quod Christus sedens ad dextram Dei, factus sit incorporeus: vel si corpus retineat, βυμμετρίαν membrorum, & partem extra partem, non retineat: aut etiam deposita hac proprietate, à natura veri corporis inseparabili, non tantum in medio Candelabrorum, id est, Ecclesiarum in Asia, sed etiam extra Ecclesiam ubique sit.* Sic enim Hun in sequenti disputatione contra Cadmaeos fratres luosapertè pugnat, non tantum de præsetia Christi in Ecclesia, quam Augustinus in habitationis gratiam nominat, isti verò præsentiam quandam Corporalem in ijs locis esse fingunt, ubi Ecclesia in his terris versetur) sed etiam de Omnipræsentiæ carnis in creaturis omnibus.

XIX.

Hun pag. 630.

Si λόγος vllibi est extra carnem, inquit, profecto totus tota hypostasi, extra eam sit
επορ-

oportet. In partes enim nō diuiditur. Si verò
 tota hypostasi seu persona sua constituitur
 extra illam, quomodo salua manebit ἀδικ-
 σάτος illa unio, quā λόγος omni plenitu-
 dine Deitatis sua in illa habitare creditur?
 Si post hac statuendum erit, personam λό-
 γος, etsi etiam sit in carne, tamen non mi-
 nus esse extra illam, quàm extra Eliam Pro-
 phetam, aut Petrum Apostolum, in quibus
 λόγος etiam est per essentiam, & habitat
 per gratiam.

Responsio.

Hun ludit
 ambiguitate
 locutionis:
 extra carnē
 esse,

Ita verò Hun (vt de suis illis Cadmaïis
 fratribus loquitur) infinitis modis sese inuoluit,
 & implicat, vt quid dicat aut statuatur, ignoret ipse.
 Primùm enim Sophisticè arripit ambigua
 illam vocolā, Extra carnē (de qua ait suos illos fra-
 tres convinci proprijs suis scriptis posse) & fal-
 laciā à dicto secundum quid, ad dictum
 simpliciter committens, ἀδικάσθην inter λόγος
 & carnem eius manifestè docere, & introducere eos
 ait. Id autem tūm ab illis fieret, si LOGON
 dicerent extra carnem esse, per separationem TOY
 LOGOY à carne, & dissolutionem unionis persona-
 lis duarum naturarum diuinæ & humanæ. Ac
 illi salua manēte vnione personali (quæ nulli
 alij rei præter carnem assumptam competit)
 per.

per infinitatem essentiae **TON LOGON** extra carnem esse sentiunt, id est, non conclusum in carne, quemadmodum extra res caeteras creatas omnes, **LOGON** esse. Huius ipse concedit, & coarctationem **TOY LOGOY** intra corporis assumpti angustias tanquam absurdam repudiat. Pag. 641.

Deinde fallacia consequentis ludos facit, cum hypostasin **TOY LOGOY** confundens cum unione hypostatica, sic infert contra Antagonistas suas.

Totus **Λογος** tota sua hypostasi est extra carnem (quatenus videlicet non inclusus est carni.)

Ergo **LOGOS** non manet cum carne sua coniuncta unione hypostatica.

Quis hic non animaduertat terminos, ut Dialectici loquuntur, diuersos esse? hypostasin **TOY LOGOY**, & unione hypostaticam? Item **LOGON** extra Carnem sic esse, ut non sit inclusus carni. Et **LOGON** non coniunctum manere Carni unione hypostatica?

Quomodo vero διασπασίς, id est, interualum seu intercapedo loci inter **LOGON** & carnem, imò inter **LOGON** & rem vllam creatam, intercedere potest? Cum **LOGOS** sit totus in omnibus, & extra omnia, citra diuisionem partium, quae nullae cadunt in essentiam **TOY LOGOY**?

Quis autem vnuquam sic docuit? **LOGON** ita esse extra carnem assumptam, ut non in ipsa carne quoque sit & habitet cum omni plenitudine Deitatis suae? Quod si in carne & extra carnem est:

istud dicitur
non est in
carne
sed in
unione
hypostatica
ita
quod
LOGOS
hypo-
stasi sua, non
autem hy-
postatica v-
nionis tua est
extra car-
nem.

Non pugnat
haec: **LOGON**
per essentiae
suae infinitatem extra
carnem esse:
Et in sola carne assumpta,
per unione
hypostaticam.

in carne quidem per vnionem hypoftaticam:
Extra carnem verò, & res creatas omnes, per
infinitem effentia nullibi conclufam: quo
modo hac posteriori phrafi rectè explicata,
tollit potest prior illa affeueratio de vnione hy-
pofstatica?

Caro Christi
fuit ne extra
vterum ma-
tris fua: antè
natiuitatem?
At LOGOS cer-
tè, fuit extra
vteru Mariæ:
Cur non igitur
extra car-
nem quoq;
coclufam in
vtero.

Audiat verò Hun collegam fuam, in eo,
quem antea nominavi libro, & periculum,
cui fe inuoluit, consideret fibique dictum pu-
tet, quod de Vbiquiftis ille iam olim fcripfit,
*Cogitent recetes patroni huius noui dogmatis, quam
malarum rerum fint defensores. Primi architecti
barum prestigiarum, hoc quaesuerunt, vt Christo
tribueretur natura, Verbo quidem diuina, sed re ipsa
inequalis effentia patris, & colligata corpori, ITA
VT NON SIT EXTRA CORPVS, &
ornata tantum quibusdam donis & praerogatiuis
diuinis. Eo enim tendunt illae Sophisticae con-
fufiones naturarum, proprietatum, & actionum.
Hac ille, non Caluini auditor: sed Philippi
Melanthonis discipulus, quem refutet Hun,
& collegas ceteros, à quibus haud sine fre-
mitu dissentit.*

Confufio
graduum
praesentia.

Nam quòd diuerfos modos praesentiae TOY
LOGOY confundens, negat faluam manere vnionem,
illam & ἀσεται, id est, inseparabilem (quà LOGOS
omni plenitudine Deitatis fuae in carne illi habi-
tat) Si ftatuendum fit, personam LOGOY (etsi etia-
am fit in carne, tamen non minus esse extra illam,
quàm extra Eliam aut Petrum? in quibus LOGOS
etiam

etiam sit per essentiam & habitet per gratiam, Ad
 Lexica quaedam est Hunij, ambiguitatem cap-
 tatis ex comparatione illa intempestiua, quam
 exprimit per particulam (Non minus) & re ipsa
 tamen stabilientis praestigias illorum, qui diuinita-
 tatem tribuerunt Christo, vt collega ipsius recte
 scribit inaequalē essentiae patris, quae colligata sit
 corpori, ITA, vt NON SIT extra Corpus.

Est quidem LOGOS in Elia & Petro, sed
 non habitatione tali, quae sit illa vnionis gra-
 tia, quā LOGOS habitat in sola carne assump-
 ta: Non enim communis est illa gratia Chri-
 sto & sanctis, quae est ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ in Carne
 propria inhabitatio, cum Apostolus non simpli-
 citer dicat inhabitare omnem plenitudinem Deitatis
 in Christo, sed disertē addat ὁμοῦτι κως, quod
 ex vsu linguae Graecae recte interpretatus est D.
 Philippus personaliter (vt notū est ὁμοῦτι Gre-
 cis, non corpus tantum, sed etiam personam
 significare, vt cum belli Peloponnesiaci scri-
 ptor ait, ὑβὲ Athenarū creuisse ὁμοῦτι καὶ Χρισ-
 τῶσι, id est, personis ciuium & opibus. Et cū Ter-
 tullian⁹ quaerit, ἀνὸς ἄνθρωπος sit ὁμοῦτι id est persona.
 Quorsū igitur illud: quod Hun, tanq̄ paria in-
 ter se cōfert, LOGON esse in carne sua: & esse i Elia
 aut Petro per essentia, & habitationis gratia? Que
 si diuersa sūt vt sūt certē diuersissima: Nā toto
 genere differt singularis ille modus presentiae
 (qui vnio hypostatica nominatur ab vniuersa-
 li illa

Gradus pre-
 sentiae Dei
 generalis &
 specialis

necessariò
discernendus
à singulari
præsentiã
TOY LOGOY
in carne per
sonaliter
ipsi vnita.

illa præsentiã (qua λογος ubiq; est per essen-
tiam) itemque à speciali præsentiã (qua λογος
adest vel renatis in hac vita, vel beatis in tota
aeternitate) quorsum alterum illud? Si λογος
dicatur extra carnem esse, **NON MINVS** eũ
extra carnem futurum, quàm sit extra Eliam aut
Petrum?

Non magis conclusus est LOGOS intra car-
nem suam, quàm intra Eliam aut Petrum:
Sed non ita est extra carnem suam, quemad-
modum extra Sanctos illos esse dicitur.
Sic enim extra Carnem est, vt nihilominus
sit in Carne, per vnionẽ hypostaticam. Extra
Eliam aut Petrum ea ratione est, vt non sit
eis hypostaticè vnitus, sed in eis sit per assi-
stentiam tantum.

XX.

Hun pag. 631.

Quod autẽ confidenter & fastuosè Hun-
de Vbiquitate ab ipso dissentientibus insultat
his verbis: *Nec euoluent se ex absurdita-
tum labyrinthis, si principium petendo, di-
cant LOGON in carne esse presentem per-
sonaliter: In Elia aut Petro secus. Ete-
nim quamdiu PERSONAM verbi (à qua
alias vnio denominatur & dicitur persona-
lis) constituunt extra naturam assumptam:
non possunt amplius (nisi aperta contradi-
ctiõne*

Etione sese implicent) affirmare LOGON esse cum humana natura unitum personaliter.

Responsio.

Coccyismus est, & repetitio vnus eiusdemque argumenti, quod quàm futile sit, iam primum ostendimus. Non enim pugnat hæc inter se: ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ esse extra humanitatē, id est, non esse inclusum intra humanitatem: & eundem ΛΟΓΟΝ esse ac manere cum humanitate unitum personaliter. Deinde non simpliciter verum est, quod Hun temerè affirmat, à persona verbi, vnionem denominari ac dici personalem. Aliud enim est hypostasis ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, quæ non modò in humanitate illa, sed etiam in alijs rebus creatis omnibus, & extra eas existit: Aliud verò *ὑπὸς ἁπλῶς* quod soli illi humanitati assumptæ competit.

Ignoratio
Elenchi.

Fallacia am-
phibologia.

Quare & Vetus diligentè hæc duo distinxit *ὑπὸς ἁπλῶς τοῦ λόγου* unitam esse carnem: & ΛΟΓΟΝ carne unitum esse καὶ ὑπὸς ἁπλῶς. Quærū locutionū posteriori, modus vnionis exprimitur, vt qualis illa sit, intelligi possit, videlicet hypostatica: priore verò locutione hoc tantum ostenditur: quæ persona (videlicet non Patris, non spiritus Sancti, Sed ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ seu filij Dei) assumptam carnem propriam sibi fecerit. Non igitur vnio personalis tam à

Hypostatica
vnio nō simpliciter ab
hypostasi
ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ
nomen habet, quæ
post incarnationē in carne assumpta
& creaturis

Et

per-

omnibus existit, atq; etiã extra eas; Sed à modo assumptio- nis humanæ nature, quæ per se rationem personæ non habet, sed à LOGO sic depēdet, ut ipsius propria facta, in eo & ab eo sustentetur; id est vnum cum eo hyphistamenō constituat.

Duplex ambiguitas: in voce personaliter. Et verbo sustentandi.

Absurda phrasia Vbi-quistarum.

persona ipsa quæ carnē assūpsit, denominatur. (Alioqui enim cum creaturis etiam ceteris, & sanctis, ac beatis hominibus & angelis, vnio personalis dicenda esset: cum eadem sit hypostasis ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, quæ in his, & assumpta carne est.) Sed à modo seu termino vnionis huius singularis cum carne assumpta nomē habet: Qui terminus est, ut LOGOS & CARO illa ex virgine matre assumpta sint persona vna, seu vnum hyphistamenon, seu indiuiduum, ac singulare vnum, seruata naturæ vtriusque proprietate & ordine.

Hunc verò, qui absurditatum labyrinthos antagonistis suis obijcit, nisi discernat in vnione terminum à quo, & terminum ad quem, vel ut clarius dicam, personam assumentem à modo assumptionis, cogitet potius, quomodo ex Præceptoris sui Iacobi Andreae labyrinthis se euoluere possit. qui in Apologia contra Ingolstadienses, pag. 25. & alibi passim, ad verbum sic scripsit: Si vnio personalis definiatur per subsistentiã verbi, negari non potest, res omnes à verbo Dei subsistentialiter sustentari, nisi velint dicere, subsistentiã verbi rebus creatis nõ adesse. Idem de creaturis omnibus dicemus: Eas personaliter filio Dei vnitas, à cuius hypostasi & subsistentia sustentantur. Quod idem & Brentius in Recognitione sua pag. 23 scripsit. Quid prohiberet, quò minus dicatur filius Dei etiam omnibus rebus creatis personaliter vnitus esse?

Hunc

Eiusdem farinae argumentum, & κενου-
 τες est, quòd addit Hun, cumulans ineptias
 suas: Sic fingetur, inquit, λογος eo dunta-
 xat loco, in quo Christi humanitas per essen-
 tia & natura proprietatem versetur, esse &
 habitare in assumpta humanitate, & incar-
 natus esse: In reliquis locis innumeris, qui-
 bus assumpta caro per essentia proprietatem
 non adest, fingetur totus tota sua persona &
 hypostasi esse extra illam, atq; sic non incar-
 natus. Siquidem immotū perstat, & persta-
 bit in omnem aternitatem axioma hoc, quòd
 Incarnatio non definiatur existentia verbi
 EXTRA carnem, sed sola in habitatione
 omnis plenitudinis Deitatis IN CARNE.

Responsio.

Definitur sanè incarnatio in habitatione so-
 la omnis plenitudinis Deitatis in carne, sed in
 habitatione, nò qualis est per essentia & gra-
 tia, communem huic carni, & angelis ac ho-
 minibus beatis, aut sanctis in hac vita: sed hy-
 postatica & personali, qua Caro illa καθ' ὑπο-
 στάσιν vnita est Ἰω λογω Non autem definitur
 incarnatio, existentia verbi extra carnē: quia
 & ambiguè hoc dicitur, & ad rationē vnionis
 personalis nihil pertinet. E 2 Nā

Extra car-
 nem & res
 creatas om-
 nes existere,
 ad infinitatē

essentiæ TOY
LOGOY descri-
bendam per-
tinet, non ad
rationē vnio-
nis hyposta-
ticæ.

Falsa hypo-
thesis Hunij

Logos nun-
quam & nus-
quā definit
esse incar-
natus.

Nam extra carnem esse: aut orthodoxè
significat, non conclusum esse carne, quod
ad essentiæ TOY LOGOY infinitatem describen-
dam pertinet: aut Huniana, id est, Sophisti-
ca interpretatione est, separatum esse à carne,
quod vnioni hypostaticæ repugnat.

Hunij verò figmentum est: LOGON eo tana-
tùm loco, vbi humanitas versatur, esse & habitare
in humanitate, & incarnatum esse: In reliquis locis
(vbi humanitas non adsit) LOGON extra illam sic
esse, vt ibi non sit incarnatus. Verum est enim
vtrumque: & humanitatem, non quidem in
omnibus locis simul, sed in loco aliquo esse
secundum veri corporis modum: & LOGON
vbique simul omnia implentem, esse & habi-
tare in assumpta humanitate personaliter, id
est, non tantùm tota hypostasi seu persona sua,
sed etiam tali ratione, vt cum carne sit vnum
hypostamenon seu persona vna. Falsum
vero est, quod Hun dicit, LOGON vno tantùm
in loco (vbi humanitas per essentiæ & nature pro-
prietatē versatur) tota sua hypostasi in humanitate
esse & habitare, atq; ibi demū incarnatum esse. In
reliquis locis innumeris, vbi assumpta Caro per esa-
sentiæ proprietatem non adsit, LOGON tota sua
persona & hypostasi non esse: Neque habitare in
humanitate assumpta, atq; sic non incarnatum ibi
esse.

Cùm enim verissimum sit axioma, Quod
semel assumpsit LOGOS, id nunquam deposuit,
neq;

neque deponet: non potest aliter ne cogitari quidem de LOGO post incarnationem semel factam, nisi quodd semper sit ac maneat incarnatus. Itaque LOGOS ubique existens, nunquam & nusquam est, sine carne sua, id est, sciunctus ac separatus à carne sua.

Rursus cum per essentiã suã hypostasis TOY LOGOY immensa atq; infinita sit: Caro autẽ assumpta, in vnione quoq; hypostatica, finita semper sit ac maneat: nõ potest λογος concludi in carnem, neque caro æquari τω λογω secundum omnipræsentiã. Itaque totus LOGOS habitat tota sua hypostasi in carne assumpta vnione personali: itemq; totus LOGOS in creaturis cæteris omnibus existit tota hypostasi sua, per essentiã suã infinitatem. Nec tamen hac ipsa sua hypostasi creaturis istis, quæ extra carnem Christi sunt, sed vni ac soli humanitati illi, quam sibi propriam fecit, vnione personali vnitus est.

TOTUS LOGOS hypostasi sua est in carne & in omnibus creaturis: sed hypostaticè, id est, vnione personali tantũ in carne, non in rebus creatis cæteris.

XXII.

Hun pag. 632.

Est & hoc argumentum, quod à gubernatione creaturarum omniũ sumitur, Coccyfinus Hunianus, cum mox addit: *Præterea, quia certum est, LOGON per assumptam naturam in solio omnipræsentiã collocatam,*

gubernare & administrare vniuersa opera
 Dei: quorsum attinet, comminisci λογος,
 gubernare Creaturas, per humanitatem
 omni modo reali à creaturis absentem, &
 immensa distantia ab illis sciunctam ac
 remotam? Cum tamen Christo in dextra
 Dei sedenti ac regnanti, omnia omnino sint
 è medio sublata obstacula, qua vllam absen-
 tiam aut distantiam inter Creaturas, & domi-
 natricem λογος humanitatem parere posse
 videbantur. **Responsio.**

Fallacia con-
 sequentis.

Quorsum vero, nisi ad insidias veritati stru-
 endas, tot ambiguitates, tot sophismata Hun
 cōminiscitur? *Ait naturam assumptam in solio
 omnipræsentiæ collocatam.* At verò maius & sub-
 limius quiddam est, τὸ λογος humanitatem
 vnitā esse. Neq; tamē ex vnione hac sequitur,
 humanitatem omnipræsentiem factam esse:
 quod Hun per collocationem humanitatis in
 solio omnipræsentiæ factū esse intelligit: per-
 petuò more suo terminos quatuor syllogif-
 mis infarciens, perinde ac si argumentari sic
 liceret.

*Dextra Dei est solium omnipræsentiæ.
 Humanitas Christi collocata est ad dextrā Dei.
 Ergo humanitas Christi omnipræsens facta est.
 Quod si valere putat, cur non valebit hoc
 quoque argumentum?*

Dextra

Dextra Dei est solium infinitatis, eternitatis, & æ-

λόγος equalitatis cum Deo.

Ergo humanitas Christi, ad dextram Dei collocata, est infinita, eterna, spiritualis, expers omnis materie, æqualis Deo.

Deinde per assumptam naturam ait, *TON* *LOGON gubernare & administrare vniversa opera Dei?* Si in natura assumpta diceret, verum diceret. Nam *LOGOS* post incarnationem, neque est, neque operatur quicquam, nisi in carne sua, à qua nunquam separatur. Per assumptam naturam docet scriptura, opus redemptionis & saluationis Ecclesie fieri, vt *1. Cor. 15. dicitur: Per hominem Mors, & per hominem resuscitatio mortuorum.* Sed per naturam assumptam, aut creari noua indiuidua, aut res omnes creatas sustentari & gubernari, neque scripturae di-ctis ostendi potest, neque cum fine incarnationis congruit.

Præterea etiam si multa ad officium Immanuelis nostri pertinentia, ministerio nature assumptæ facta sunt, & deinceps fiunt: & ipsius humane nature sua est efficacia antecellens potentia omnium creaturarum, in peragendis multis, quæ congruunt capiti Ecclesie: tamen ad hæc ipsa peragenda, nihil attinet, Corpus Christi in creaturis omnibus, adesse substantia sua, & physico, aut hyperphysico contactu Carnis & ossium suorum perficere opera officij sui.

Eadē prorsus ratio est horum attributorum dextræ Dei, quæ est omnipresens. Quare aut vtrinq; valebit consequentia, aut neutra in parte valebit.

In ijs quæ sunt per carnem, non est opus carnis omnipresens.

XXIII.

Hun pag. 632.

Sed omnia omnino obstacula, inquit Hun, per sessionem ad dextram Dei submota, & è medio sublata sunt, quæ absentiam aut distantiam ullam inter creaturas & humanitatem parere posse videbantur: mirum interualla locorum, seu potius loca ad unum omnia. Sunt enim hæc Christo secundum Carnem subiectione plenissima & omnibus modis perfectissima in manus tradita & subiecta.

Non igitur impediunt iam ipsum ullo pacto, quo minus in gubernatione rerum omnium possit Creaturis adesse.

Responsio.

In antecedente confusio est disparatorum. Aliud est enim subijci omnia: aliud tolli omnino ad unum omnia, quæ si sublata sint prorsus, nequid

Atqui sessio Christi ad dextram, neque sentiam, neque proprietatem corporis mutat: nec tollit locorum interualla. Est igitur Christus secundum carnem sursum in cælis: in quibus ad dextram Dei regnat: nos verò seiuncti & separati locorum interuallo, peregrinamur adhuc à Christo, dum in terris sumus. Subiectio verò sicut aliarum rerum creaturarum omnium: ita locorum quoque, neque rerum substantias mutat, neque loca distin-

ta con-

fundit, in quibus continentur res creatæ, quæ Christi dominio subiectæ sunt. Illud autem est, loca omnia Christo subiecta esse: non carne & ossibus replere omnia loca, sed locum nullum in cœlo aut terra obstat posse Christo, quò minus seruata cuiusque naturæ proprietate potenter efficiat, quæ Capiti Ecclesiæ congruunt.

subiecta esse, dici amplius possunt.

XXIIII.

Hun pag. 633.

Nec verò noui aliquid affert Hun, cum περιβολογία, aut potius ταυτολογία sua utens, eadem subinde argumenta mutatis verbis & phrasibus quibusdam, ad nauseam usque reperit. Quomodo non per presentem humanitatem, inquit, vellet administrare res creatas: quam ipse, dum in creaturis agit et operatur, sibi intimè unitissimèq; presentem habet? qua ad Dei dextram exaltavit verè, & hunc ipsius thronum, hanc sedem, è qua dominetur, esse voluit? quam item supra omnia loca euexit? Quia supra omne id, quod vel in hoc vel in futuro seculo nominatur. Ephes. 1. Cui etiam impedimenta simul omnia, idque cum primis locorum interstitium, quòd absentiam efficere

E s. posse

posse videbatur, remouit, subiechendo naturam assumptam in solium ab vniuersa localitate plene liberum.

Responsio.

Fallacia con-
sequentis in
quam quin-
que vicibus
vno in loco
Huc impin-
git.

Habet certe LOGOS in creaturis omnibus agens & operans, intimè & vnitissimè sibi præsentem humanitatem, non quòd omnipræsentem illà & infinitam fecerit, sed quia solà hanc carnem proprià sibi fecerit vnione hypostatica, quæ & archissimam, & in omni æternitate, & locis omnibus indissolubilem copulationem

1. TOY LOGOY & Carnis assumptæ complectitur, & distinctionem naturarum saluam, & nullo vnquam tuo violabile conseruat in Christo.
2. Exaltatio etiam Christi neq; essentialiam neque proprietates perpetuas Carnis e medio tollit. Nec thronus & sedes dextræ Dei, illocalis & in-
3. circumscripta: vel circumscriptionem corporis Christi: vel loci cœlestis (qui sursum est) vel locorum terrestrium (quæ infra sunt) naturam & conditionem, qualis à Deo est condita, mutat aut euertit.

Aliud est etiã, supra omnia loca, & super omnino-
nomen, id est, super loca mundana ista omnia
extolli, & in cœlo ipso eminere supra res qualis
uis creatas eminentissimas: Aliud verò, Cœlo
sti loco Christum secundū carnē exulare: aut quana-
titate & dimensionibus corporis exiuium, vbi-
que, aut potius nusquam esse, vt Augustin. loquitur.

Deniq;

Denique et si illud dextræ Dei solium ab omni localitate plenè liberum est: Sicut & ab omni concrecione materiæ: tamen nequaquam inde efficitur, vt Christi corpus substantiæ suæ corporeæ expers sit, aut vt, (respektu humanitatis, sedentis ad dextram Dei in cœlis) Christi, & creaturarum, quæ singulæ locis suis distinctæ atque segregatæ sunt, interuallum nullû, quò ad loca relinquatur, aut vt dominij ratione (quod Christus etiam secundum carnem super omnia opera Dei obtinet) Caro ipsa, vt Hun αλωγειν & garrere pergit, non contineatur locis, sed potius contineat ea, non mensuretur locis, sed mensuret loca. Quod est, vel immensum atque infinitum Christo Corpus, quale neque est, neque esse potest, attingere, vel simpliciter in diuinitatis essentiam spiritualissimam & infinitam conuertere, vtpote de qua sola verum est, quod non contineatur, nec mensuretur locis, sed contineat, & impleat loca omnia.

XXV.

Hun pag. 634.

Omitto hîc elusionem futilissimam, qua Hun manifestissima verba Lucæ Actorum 1. ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν id est, discessit & separatus est ab eis: & ferebatur in Cœlum, corrumpit: cum de visibili, non autem de inuisibili distantia locum eum accipiendum esse pugnat. Quasi verò visibili spectaculo.

Corpus Christi Hunio est continens Cœli & locorum omnia.

ſpectaculo Chriſtus ſimilarit tantum diſceſſum : ac nihilominus corpore ſuo inuiſibilitate in terris manſerit.

Omitto & Contradictiones, quibus vni eidem Carni Chriſti vno eodemque tempore tribuit viſibilem diſceſſum ex his terris, & inuiſibilem manſionem in his terris.

Et quod vniuerſa locorum *Ἰερουſαλὴμ* atque *Ἰερουſαλὴμ*, quoque illam, que ob locorum interualla eueniat, penitiſſime diſparere, & euaneſcere fingit, quatenus Chriſtus ſecundum carnem ſedet in ſolio dexterae Dei. Et mox tamen, reſpe-

b Alia contradic-
tio :

Omnia locorum interualla, & diſtantiã penitiſſime euaneſcere : reſpectu ſeſſionis ad dextram : Et tamen diſtantiã quandã eſſe à creaturis, reſpectu loci, in quo viſibilitate appareat Chriſtus ꝓ ad dextram Dei ſedere, nunquam deſinit.

ctu eius *πρυ*, in quo nonnunquam apparuerit Chriſtus homo, ſicut & in nouiſſimo die veniet in nubibus Cœli, & inuiſibilitate ibi apparebit, concedi poſſe ait quandã illius à creaturis diſtantiã.

Quaſi verò Chriſtus quoties poſt aſcenſionem apparuit, aut cum venturus eſt in cœli nubibus, non ſedeat à dextris Dei : aut quaſi dextra Dei locorum interualla & diſtantiã omnem tum demum tollat, cum non appareret Chriſtus : Eadem verò interualla locorum, & diſtantiã ſaluam relinquat, in apparitione & aduentu viſibili, cum eadem ſit ſemper ſeſſionis ad dextram Dei ratio, ſiue in Cœlis Chriſtus commoretur uſque ad nouiſſimum diem reſtitutionis omnium, ſiue ex cœlis, id eſt,

Contradictio : Chriſtum ſecundum carnem viſibilitate diſceſſiſſe ab Apoſtoliſ. Et ſecundum eandem carnem inuiſibilitate in eo loco vbi Apoſtoli erant manſiſſe cum eis.

est loco eminentiore, in nubes, hoc est, in locum inferiorem descendat ad iudicium.

XXVI.

Hun pag. 635.

Quod autem iterum hoc loco ratiocinatur Hun.

Quia in illo omnipresens solio, & throno illocali dextra Dei (in qua verè selet, omniq̄, teste Apostolo, implet exaltata Christi saluatoris humanitas) NULLVM vel fingi saltem potest DIASTEMA, quod aliquam absentiam importet (siquidem coram Dei dextra, & proinde etiam coram humanitate, in illa dextra Dei supra localitatem omnem euecta & collocata, loca uniuersa ad indiuisi apicis paruitatem redacta sunt, quemadmodum & uniuersa temporũ DIASTEMATA ad ATOMON NYN) quid tandem erit causse vel obstaculi, quò minus in solio maiestatis immutabiliter ADSIT ac presit omnibus creaturis: Nullum hic DIASTEMA disunctorum terminorum, nullum interuallum, siue id fingat quis, vacuum & inane, siue aere, alijsue corporibus repletum, talem commentitiam frasuul effingere valet.

In eo

Quatuor ter-
mini in plæ-
risq; argumē-
tis Hunia-
ais.

Confundun-
tur hic di-
sparata: Dex-
tra Dei: &
Caro ad dex-
tram exalta-
ta: Coram
diuinitate
seu dextra
Dei, Et cor-
ram humani-
tate: Præesse
denique &
adesse om-
nibus crea-
turis.

Responsio.

In eo verò iterum atque iterum consequenti-
tis fallaciã committit: cùm à dextra Dei illocali;
& omnipræsente, infert, etiam humanitatem Chri-
sti ad dextram Dei eleuatam, omnipræsentem esse:
Cumq; omnia locorum & temporum inter-
ualla, tam humanitati Christi, quam diuinitati et
us, seu dextræ æterni patris, ad punctum & mo-
mentum vnum redacta esse contendit: Cum
adesse & præesse omnibus creaturis confundit.

Quod si verò nullum DIASTEMA disjunctorum
terminorum, nullum interuallum, nulla Diastasis
est carnis Christi à creaturis: Cur in Symbolo
prophitemur: Ascendit in Cælum: Ibi sedet ad dex-
tram Dei: Inde venturus est ad iudicandum: Est
igitur interuallū Cæli & nubium: Sunt dis-
iuncti termini, Cælum & terra: Est DIASTASIS
Carnis Christi à Creaturis, à quibus verò dis-
cessit, & ad quas suo tempore rediturus est.
Hæc non tollit sessio Christi ad dextram Dei,
quæ non omnipræsentiã induit carni Chri-
sti, sed consortem imperij, & dominam crea-
turarum efficit.

XXVII.

Hun pag. 636.

Omnes crea-
turas huma-
nitati Chri-
sti præsentis-
simas esse.

Rursus autem ambigua phrasis est, quod
Hun ait in dextra gloriæ Dei Christum, quod ad ho-
mo est, omnes creaturas sibi habere præsentissimas:
Quod nisi commodè explicetur, etiam ipsis
Creaturis omnipræsentiã tribuenda erit: &
quæ

quæ in terris sunt, in cœlo: quæ in cœlo sunt, in terris erunt simul & semel. Id verò multò absurdius paradoxum est, quàm illa mirabilis quorundam Mathematicorum theoria, quod terra moveatur: Sol quiescat, quæ & Scripturæ sacræ, & physicæ doctrinæ repugnat.

XXVIII.

Hun. pag. 636. & 637.

Quis verò non miteretur novam religionem hominis, cum Ubiquistæ Sectæ complices suos, molli brachio obiurgans Huni, non sine aperta Contradictione eos reuocat ad regulam hanc Scripturæ: *ut sana verborum forma retineatur: Itaque ne quis ex nostro sermone, inquit, sensum incongruum, & à diuina maiestate Christi peregrinum concipiat, non vitimur hisce phrasibus, & ratione loquendi: Quod in omnibus pyris, pomis, panibus, ouis, Caseis, in omnibus etiam locis sordidis sit Christi redemptoris humanitas.*

Responsio.

O lepidum caput. Scripturâ ait nobis commedate regulâ, de ὑποτυπώδης τῶν ὑγιαινόντων λόγων tenenda. Nec quisquâ tamen magis sibi indulget fingendis & usurpandis nouis, & non sanis verborum formis, quàm hic præclarus monitor.

Dein-

Protestatio
Contraria facta.

Deinde non utimur, inquit, hisce phrasibus. Itane non vti estis, tum his, tum alijs similibus loquendi formis, quas nemo piorum non exhorret, qui etiamnum eas in scriptis vestrorum ad literam extare vident, & in publicis disputationibus vestris defensas esse recordantur. An non in VVitembergensi Academia, in cœtu frequentissimo iuuentutis Scholasticæ, audita est ex quodam vestrorum hæc vox prophana & impia? *Corpus Christi reipsa esse, iam in Cæno, quã in Cæna.* Id si nescis, quære ex Professoribus, qui ei disputationi, cui Iohannes Smalcaldensis præses datus erat, interfuerunt. Quære ex eo, qui Rector Academiæ illo tempore fuit, Medicinæ Doctor, qui iustissima cum indignatione vocem illam palam refutavit. Quære ex Scholasticis qui strepitu pedum eam exploserunt.

Vbi verò in scripturis, sanam esse hanc verborum formam reperiet Hun? quã nunc etiam toties inculcat? *quod humanitas in dextrâ potentiae & præsentia sit PRÆSENS omnibus creaturis, vnde necessario sequitur, in Cælo, aere, aquis, terra, stellis, nubibus, aëribus, piscibus, fructibus arborum, lapidibus, quadrupedibus, reptilibus, panibus, caseis, Cantbaris cereuisarijs, &c. Carnem Christi inesse.* Nam quæ Scripturæ dicta allegat, *Christum implere omnia, & quod figuratè dicitur, Omnia in manibus suis habere, neque hoc dicunt, neque sententiam talem continent.* Hun
 ut sæpe iam dictum est.

Prophana
 vox Vbiq̄
 sitarum.

Hun pag. 638.

Viderint autem Theologi Helmstadien-
ses : viderint alij, qui corporalem præsentiam
Christi se tueri dicunt, non quidem in
omnibus Creaturis, sed in Ecclesia tantum,
& in symbolis cœnæ : & quos Hun ait, dicere
humanitatem Christi, si velit, posse quidem
extra Ecclesiam quoque præsentem esse : non
autê velle id facere : quomodo isti amico suo
respondeant, haud ab re eis obijcienti, quod
aut concedere ipsos oporteat : Christum, si
velit, posse humanitate sua etiam citra illius
destructionem & abolitionem omnibus rebus
conditis in illarû gubernatione adesse. (Quo
modo uniuersa sua argumenta subruituri
sint ipsi, quibus ex omnipræsentia destructio-
nem humanitatis necessario sequi contem-
dant) Aut si dicant, per eam præsentiam,
que omnium creaturarum respectu describi-
tur, destrui essentiam humanitatis futu-
rum, vt idem planè de præsentia humanita-
tis Christi, qua sua Ecclesia adsit, concedere
necessè habeant.

Responsio.

Narrant Catonem, Cùm nunquam in om-
ni vita risisset, à risu abstinere non potuisse,
F cùm

Cadmea pugna inter de-
fensores om-
ni præsentie,
& multipræ-
sentie, qua
humanitas
Christi sta-
tuitur præses
in omnibus,
aut multis
locis simul.

Cum asinos carduis pascentes vidisset. Quo
spectaculo motus, ut similia similibus conti-
gisse significaret, exclamavit: *Similes habet las-
bra lactucas*: At verò non risum mouere, sed lar-
chrymas pijs excutere debebat spectaculum
gladiatorium, quo Theologi isti instar Ianista-
rum mutuo se persequentes, Ecclesiam petur-
bant, motu certamine de dogmate non minus
ex vna, quàm ex altera parte à scriptura alieno.

Nam si præsentiam Christi in Ecclesia iux-
ta humanitatem, non de *νοῦνο* illa fideli-
um, quam habent cum carne Christi, median-
te fide & spiritu Sancto, sed de multiuoli præ-
sèntia corporali, Et de mixtione corporis Chri-
sti cū corporib⁹ fidelium, & coexistentia ad lo-
cum panis & vini in Eucharistia intelligas,
tã nõ potest hoc probari ex sacris literis, quàm
alterũ illud probari non potest, quòd omni-
præsentia in omnibus creaturis humanitati
Christi competat. Neutrum enim scriptura
sacra docet, neutrum articuli Fidei profiten-
tur, neutrum orthodoxæ veteris Ecclesiæ te-
stimonia confirmant.

Frustra igitur amici illi Huniani de multi-
uolipræsentia Corporis Christi pugnant,
cùm veris & firmis argumentis probare non
possint, quòd carnem suam ante diem extremum,
*extra cælum in has terras reducere: pluribus in locis
simul sistere: sub symbolis reali & substantiali
quadam delitescentia occultare, in aris & patinis*
sa

statuere: in manus, & ora, vel administrantium,
vel usurpantium Eucharistiam ingerere: corpori-
bus fidelium vel infidelium miscere velit.

Frustraneo etiam & temerario ausu HUN
affirmit: Nihil opus esse, de voluntate querere:
nam humanitas Christi omnibus creaturis adesse ve-
lit, quod voluntas hac in sacris literis expressa &
contestata extet. Nam quod paulo ante firmissimis
argumentis id se ostendisse ait, ea Pyrgopolynicis,
id est, militis glorioli est Oratio. ad cuius, haud
Mars ausit dicere, neq; equiparare virtutes suas, vt
est apud Comicum.

Neque licet autem & nuge merae sunt, Cum
addit Hun, de communicatione omnipraesentiae,
quae ratione primae originis dici possit voluntaria,
& libera (quatenus LOGOS carnem assumpserit vor-
luntarie, a qua assumptione communicatio illa de-
pendeat) post unionem vero factam, & sessionem ad
dextram maiestatis immutabilis sit, eo quod causa
videlicet sessio in omnipraesentiae solo, non mutetur.

Nam communicatio ista omnipraesentiae,
qua ipsa humanitas Christi facta sit omnipre-
sens, tota fictitia est: & vt re ipsa unionem non
secuta est: (Alioquin enim Christus secundum
corpus, vno in loco nunquam fuisset) ita ex
sessione quoque ad dextram Dei minime
sequitur: Cum Scriptura in Coelis Christum
secundum humanitatem ad dextram colloca-
tum querere nos iubeat, non extra Coelos,
usque ad extremum mundi diem.

Fictitia Car-
nis omniprae-
sencia, neq; in
unionem per-
sonali origi-
nem habet,
neq; causa
vllam ex ses-
sione ad dex-
tram.

Hun pag.

634.

Hun. pag. 640.

Redit autem Hun ad disputationē de phra-
 si ambigua: An dici possit, LOGON extra car-
 nem esse. Et argumentum hoc sibi objicit:
*Quòd quemadmodum totus Deus ita sit in
 omnibus creaturis, ut etiam sit extra illas:
 Sic ad asserendam infinitatem LOGOV, ca-
 uendamq; eius inclusionem, & declinan-
 dam vicissim carnis infinitatem, statuen-
 dum sit: LOGON esse in humanitate, &
 extra humanitatem.* Sentit enim homo
 cauteriatae conscientiae stimulum argumenti
 huius. Ideo ex longo intervallo superioris
 disputationis huc se recipit.

Fallacia se-
 cundum
 quid.

Quid verò respondet? *Alia, inquit, ratio est
 assumpta naturae, & reliquarum naturarū seu crea-
 turarum.* Id verum est κατὰ τὴν, id est, aliqua
 ratione, qua scilicet sola illa assumpta natu-
 ra facta est Filij Dei humanitas propria, & vnū
 cum eo hyphistamenon constituit: non autē
 propterea, quasi natura ipsa assumpta fines aut
 terminos naturae vel creaturae excesserit, aut
 quòd assumptio, ΤΟΝ LOGON intra corpus
 Christi magis concluderit, quàm Deum ipsū
 aut LOGON intra creaturas ceteras.

Itaque ἀβολεχία est, cū Hun inquit:
*Ceterae Creaturae non sunt in hypostasi vnigeniti
 assumptae*

assumptae vel inromissae: sed cum ipsae extra verbi
 hypostasin, suam existentiam habent, tum vicissim
 LOGOS sic in illis est, ut etiam sit extra illas. Atq;
 haec est illa *Προσκει* inter LOGON & inter crea-
 turas orbis. In carne assumpta autem neutrum hor-
 rum locum habet. Nam neq; Caro est extra hypo-
 stasin LOGOY, sicut alias res omnes caeterae: nec
 LOGOS est extra carnem sua hypostasi, quia LO-
 GOY hypostasis per unionem facta est humanitatis
 hypostasis, ut Damascenus scribit. Hypostasis
 autem nunquam & nusquam est extra id, cuius est
 hypostasis.

Vult Hun asserere: LOGON non esse extra
 Corpus suum. At quomodo assertionem hanc
 probat? Quia sola humanitatis natura assumpta
 sit per unionem à LOGO: ait, Caeteras creaturas
 non esse in hypostasi TOY LOGOY, sed extra eam:
 Carnem verò assumptam esse in hypostasi LOGOY,
 non autem extra eam hypostasin. Inde igitur lequi
 affirmat, quòd in caeteris Creaturis LOGOS ita
 sit, ut sit etiam extra illas: In Carne verò assum-
 pta, quòd LOGOS ita sit, ut extra hanc carnem non
 sit, propterea quod hypostasis LOGOY per unionem
 facta sit humanitatis hypostasis.

Haec verò Magistralis ratio probandi est,
 ambiguus verbis & phrasibus fucum facere
 lectori, & principium perpetuò petere.

Ambiguae phrasae sunt, creaturas caeteras
 esse extra hypostasin TOY LOGOY: & carnem
 Christi non esse extra hypostasin LOGOY.

F 3

Quae
si ad

Analysis So-
 phisticae ra-
 tiocinatio-
 nis Hunij.

Congeries
 ambiguarū
 locutionum
 Hunij in re-
 sponzione ad

si ad vnionem hypostaticam referantur: verum est, nullam creaturam sic in hypostasi τοῦ ΛΟΓΟΥ esse, vt hypostaticè vnita sit τῷ ΛΟΓῳ præter carnem assumptam. Neque tamen, si creaturæ cæteræ τῷ ΛΟΓῳ hypostaticè vnitæ non sunt, propterea, *simpliciter extra LOGON sunt.* Si enim in Deo viuimus, morimur, & iuramus, & si omnia gestat Deus verbo potentia suæ: Aliqua saltem ratione, *creaturæ extra ipsum non erunt, etiam cum ad generationem seu vniuersalem creaturarum sustentationem respicias, non ad specialè Sanctorum, aut beatorum hominum & angelorū gubernationem.*

Inter LOGON
& creaturas
esse diastrin

Noua item & ambigua hæc locutio est, qua Huni dicit *Διαστῆς*, distantiam quandam esse inter LOGON, & creaturas, quæ in orbe existit: Cum LOGOS nulla locorum intercapedine absit ab vlla creatura, siue minima, siue maxima.

Vide autem studiū Hunij in implicanda & obscuranda veritate orthodoxa. Humanitatis Christi *Διαστῆς*, id est distantiam à creaturis orthodoxi asserunt: τοῦ ΛΟΓΟΥ autem ad creaturas *Διαστῆς* esse, id est, abesse LOGON ab vlla creatura, haud temerè negant. At Huni nullam humanitatis *ΔΙΑΣΤΑΣΙΝ* à creaturis cæteris, id est, vt ipse exposuit, distantiam siue discessionem, siue absentiam admittit, nisi quod *falsus est, discessisse Christū à discipulis visibiliter.*

Incerita

Interim verò *Ἀποστόλοις* inter LOGON et creaturas ponit, ambigüe quidē, sed nouè, & periculosè, si ad vocem ipsam, & huius interpretationem respicias, de humanitate antea traditam.

Verum hanc *τοῦ* LOGOV, & aliarum creaturarum diastasin aliter fortè hoc loco interpretabitur, vt sit sententia: *hanc illam esse diastasin inter LOGON & inter creaturas orbis, quòd LOGOS cum nulla creatura praeter carnem assumptam vnitus sit vnione hypostatica.* Mentem ergo suam clarius explicet, & linguā corrigat.

Sed & hoc ambigüū est; quòd LOGON *negat extra carnem esse hypostasi sua.* Quod si ita intelligit, vt sentiat LOGON perpetuò cum carne sua vnitū esse vnione hypostatica, cur aduersarios sibi fingit, qui nulli sunt? Nemo enim negat, indissolubiliter LOGON cū carne, & carnē cum λόγῳ sic vnitam esse, vt vnū sit hypostaticum, & vt humana natura in se, & per se nequaquā subsistentiā propriam habeat: sed hoc ordine à λόγῳ dependeat, vt ne esset quidem, nisi sic assumpta esset. Quam esse sententiam etiā verborū Damasceni certum est (vtcunq; ea sibi elegerit Hun, quòd vel obscuritatis, vel ambiguitatis aliquid habere viderentur) cū inquit, *τοῦ* LOGOV hypostasin per vnionem factam esse humanitatis hypostasin.

Stante autem hypostatica hac vnione, illud ipsum tamen quæritur: *An nullo modo dici possit LOGON sic in carne esse, vt etiam sit*

LOGON non
extra esse
carnem.

Petitio Prior
cipij.

extra

Alia ambiguitas quoddam hypostasis non sit extra id, cuius est hypostasis.

extra eam? Hic quid tandem affert Hun, quo phrasin hanc recte explicatam oppugnet? principium scilicet petit, quod negationem vocant Dialectici. Nam rursus ambiguitas: *Hypostasis inquit, nusquam & nunquam est extra id, cuius est hypostasis.* Quod si intelligas, hypostasin nunquam separari ab eo, cuius est hypostasis, seu vt Scholastici olim locuti sunt, nunquam desinere suppositum esse eius, quod in se sustentat, seu cuius est suppositum: quid aliud dicitur, quam quoddam vitro concedunt, quos Hun aduersarios sibi fingit? Nimirum *LOGON nunquam & nusquam existere, quin vnitus sit & maneat cum carne suo vnione hypostatica.*

Si autem hypostasin τοῦ λογῶν, hoc est LOGON ipsum in hac carne (cuius est hypostasis, id est, quam carnem velut partem, vt Damascenus loquitur, per vnionem sibi adiunxit) In hac ergo, si LOGON ita esse sentit, vt ratione infinitatis essentiae suae, extra carnem non sit: nequaquam haec erit probatio τὸν ἁπλοῦς, sed repetitio saltem, & inculcatio eius quod controuertitur.

August. Filius Dei in corpore suo totus, & extra corpus sui templum vbiq; fuit totus.

Ex quo haud difficulter expedire se potuisset, si veritatem sincerè quereretur, ac libenter. Nam LOGON ratione infinitatis suae sic esse in omnibus, vt sit simul extra omnia: ad differentiam naturae assumptae, & aliarum creatura.

creaturarum nihil pertinet. In eo autem momento omne situm est, *Quod LOGON in carne assumpta esse, & eundem in creaturis esse, toto genere differunt.*

Quia in creaturis: TOY LOGOY hypostasis, id est, LOGOS ipse, presentia vel generali est, quoad conseruatione, vel speciali, quoad inhabitationis gratia. Tantum vero in carne assumpta hypostasis TOY LOGOY, seu LOGOS ipse, est presentia singulari, quam vnionem hypostatica Eccllesia nominat. Hanc simplicem veritatem, si retineret Hun, nihil inde praesidij haberet ad Vbiquitatem suam tuendam: nihil coloris ad calumniandos aduersarios suos, qui Vbiquitati contradicunt.

Quorum vtrumque ipsi ceu Scopum primarium propositum esse, ea quae mox sequuntur, ostendunt.

XXXI.

Hun pag. 641.

Quia

Discrimen presentie TOY LOGOY in carne assumpta, & in creaturis caeteris, non est petendum ex infinitate LOGOY (in omnibus & extra omnia propter immensitatem essentiae suae existentis) Sed ex modo illo eximio vnionis. (vt Iustinus Martyr loquitur) qui cum sit hypostaticus, id est, efficiat vt LOGOS & caro assumpta sint vnum hypostaticum: soli naturae humanae Christi, non vlli alij creaturae competit.

Quia LOGOS sic est in natura humana, inquit, ut hæc in realem veniat $\kappa\omicron\iota\nu\omicron\upsilon\iota\chi\pi$, hypostaseos ipsius: hinc adeò Nestorianum illud (extra) per istam hypostaseos communionem realem dissipatur & refellitur.

Responsio.

Calumnia. Calumnia est, quod particulam extra carnem (quæ non vnioni cum carne opponitur, sed ad describendam infinitatem LOGOY refertur) cum Nestoriana separatione naturarum, aut diuisione vnus eiusdemq; personæ confert.

Ambiguitas in voce communionis. Vbiquitatis autem Eutychiezæ patrocini-um suscipit, obtrusa reali communionem, quam sic ambigüe vocat, tum hypostaseos, tum, ut alibi passim inculcat, idiomatum TOY LOGOY, in quam communionem, natura humana venerit.

Qualem communionem agnoscant orthodoxi. Absit verò, ut communionem LOGOY & idiomatum eius cū carne, simpliciter & in vniversum repudiēt orthodoxi: quorum libris hoc debent Vbiquitarij, quod sciunt Samolateni hære in fuisse: dicere naturas in Christo $\kappa\omicron\iota\nu\omicron\upsilon\iota\chi\pi$ $\tau\omicron\upsilon\upsilon\varsigma$ esse, id est, nullam prorsus inter se communionem habere. Sed communicatio hæc ipsa est vnio. Et sicut naturæ communionem inter se habent, id est, vniantur in persona Christi, sic vt filius Dei verè & essentialiter sit homo, & hic homo verè & essentialiter sit filius Dei: Ita communicatio

municantur, seu ununtur etiam idiomata in
 persona Christi, vt hic homo, qui est filius
 Mariæ virginis, idēq; Dei filius, realiter ac ve-
 rē sit omnipotens, omnipræsens, omniscius,
 æternus, infinitus, creator & conseruator cæli
 & terræ: & vicissim filius Dei, qui idem est &
 hominis filius, sit infra Deum: sit in tempore
 factus ex muliere, sit circumscriptus corpo-
 re, sit visibilis ac palpabilis, sit in loco certo
 secundum veri Corporis modum &c.

Hæc communio est, quam Orthodoxi
 docent tribuentes non naturæ humanæ per
 vocem abstracti, sed personæ Christi, substi-
 stenti in naturis duabus, voce concreta, hy-
 postasin & idiomata vtriusque naturæ essen-
 tialia:

At Hæc insidias veritati struit, amphibo-
 logia realis communionis hypostaseos & idiomatum.
 Et paulo post, *Asiæstatis omnipræsentiæ Commu-
 nicationē humanitati collatam esse dicit*, id est, Non
 hominem istum, natum ex Maria virgine, sed
 ipsam humanitatē vult omnipræsentiē factā
 esse. Quod si igitur *communionem hypostaseos*, in
 quā ait venisse naturā humanā similiter intelligi
 vult: Non quod homo iste, qui idem est filius
 Dei, sed quod ipsa quoq; humanitas sit hypo-
 stasis: quid absurdi⁹, & magis hæreticū dici po-
 test, quā cū Nestorio ponere geminas hyposta-
 ses? &c

Huniana
 communio
 Pag. 641.

Communio
hypostaseos
& idiomatū,
qualem Vbi
quiste fin-
gunt, Vicina
Nestō ianif
mo & Euty-
chianismo.

& cum Eutychnianis, naturas duas omnipo-
tentes & omnipræsentes in Christo statuere?
*Sicut Erentius, & Iacobus Andrea, diuinitatem ab
aeterno & originaliter secundū sese omnipotentē &
omnipræsentem esse: Humanitatem vero in tempo-
re, & ex communicatione reali maiestatis diuinæ
omnipotentē & omnipræsentem factam esse scribunt
& sentiunt.*

Quòd si Hun posterius hoc, de Idioma-
tum diuinorum communicatione tali, quā
humanitas ex dono Deitatis, in vnione facta
sit omnipotens & omnipræsens, retinet: prius
autem illud, de communicatione hypostase-
os, in quam natura humana venerit, aliter
intelligi vult, neq; humanitatem ipsam, hy-
postasin factam esse sentit: Cur formam sa-
norum verborum non retinet? Cur phrasibus
ambiguis ludificatur Ecclesiam? Cur dissen-
tientes à se Nestorianos proclamat? is qui per
realem istam suam Idiomatum communica-
tionem in naturam humanam collatam, to-
tus in cœno Eutychnianismi immerfus est.

XXXII.

Hun pag. 641.

Argumentū
Hunio oppo-
situm per
Dilemma.

Quam bella vero elusio est obiectionis,
etiā ab illis ipsis amicis suis Hunio oppositæ?
*de infinitate natura humana, aut certè de
inclusionē TOY LOGOY in naturam carnis
fini-*

finitam, si negetur LOGOS sic in carne esse, ut prorsus extra carnem non sit. Nectamen, inquit, periclitatur propterea vel LOGOY infinitas, vel humanitatis finitas, neque ulla fingitur LOGOY in carne inclusio, vel circumscriptio geometrica. Hæc namque sequitur localitatem, à qua carnem salvatoris, respectu unionis cum LOGO & sessionis ad dextram novimus plane esse liberam.

Elusio argumenti Huniana.

Responsio.

Significat Hun, tùm aliquid momenti habiturum esse argumentum (quod ipsi in uniuersum neganti, quòd LOGOS sic in carne sit, ut simul sit extra carnem, obicitur) si nempe natura humana localis esset. Localitatem autem negat locum habere in humanitate vnita, τῷ λόγῳ & sedente ad dextram Dei.

At falsissima est hæc Hunij hypostasis. Nã & circumscriptum & locale est Corpus Christi in ipsa vnione & sessione ad dextram Dei in cœlis. De quo supra copiosius dictum est. Periculum ergo non auertitur, sed accersitur & confirmatur ab Hunio, ut si LOGOS nullo modo est extra carnem, necesse sit, aut humanitatem Christi finitam non esse, aut LOGON infinitum non manere, utpote inclusum

Corpus Christi circumscriptum atque locale esse, non tollitur per vnionem, aut sessionem ad dextram Dei.

aut

aut circumscriptum carne, dimensionibus quidem geometricis, quibus finitæ res omnes mensurari possunt: Falsitate autem rei Vbi-
quistica,

XXXIII.

Hun pag. 641.

Sed non eiusmodi, pergit Hun, traditur à nobis circumscriptio, inclusioque verbi, Sed asseritur admiranda illa ὑπαρξὺς qua LOGOS infinitus manens, in humanitate finita permanēte, habitat omni plenitudine Deitatis suæ, ita ut non sit extra illam,

Responsio.

Atqui manet admirabilissima illa unio hypostatica, manet incarnatio, manet inhabitatio omnis plenitudinis Deitatis in Christo, ἡνωσὶς, id est, per modum unionis personalis, etiam si LOGOS sic in carne assumpta sit, ut non per separationem à carne, sed ratione infinitatis essentialis suæ, extra carnem sit. Quod qui negat, ut simpliciter & sine omni restrictione additæ toties negat Hun) is periculum, vel infinitatis τῆς ὑπαρξὺς, vel finitatis inclusionisque τοῦ λογου in corpus illud assumptum cauere non potest.

Itaque mox Soricis instar suo se prodit iudicio Hun, cum addit: Ex hac immanentia, qua LOGOS nunquam est nusquam extra carnem suam existit: alterutrum horum sequi non inficiamus:

mur: videlicet aut LOGOY coarctationem intra corporis assumpti angustias (quam opinionem vt absurdam repudiamus) aut certè maiestatis omnipræsentiæ communicationū humanitati collatam, quæ præstat, vt etsi LOGOS nullibi sit extra naturam, quam assumpsit, non tamen ita sit ea circumclusus, vt à cæteris creaturis absit.

Quorum verborum hæc sententiã & summa est: Si LOGOS in carne est, vt extra carnẽ nõ sit, sequitur, aut fatendum esse, quod inclusio fiat TOY LOGOY in carnem: aut omnipræsentiã carni attribuendã esse, vt nullibi sit LOGOS nisi vbi etiam Caro existat. Atqui carnẽ omnipræsentiẽ esse, quid est nisi infinitam factam esse? Quod cum sit falsissimũ, ex lege & regulã syllogismorũ, qui ex disiunctiuis fiunt, per remotionẽ posterioris membri, de omnipræsentiã carnis, valebit cõsequentiã in asseueratione prioris membri, videlicet, vt si Caro omnipræsens seu infinita non est, & LOGOS inclusus fingatur carni finitæ.

Sed repudiamus hanc opinionem vt absurdam, inquit Hun. Aut igitur probet omnipræsentiã infinitam carnis, quæ non minus est absurda, aut hoc relinquat quod temerè oppugnat, videlicet LOGON sic esse in carne, vt ei sit ac misceatur vnitate vnione hypostatica: & tamen per infinitatem essentiæ suæ sit etiam extra Carnem.

Petitio principij. Nam hæc ipsa communicatio omnipræsentiæ, signum est Huniani.

Hun pro infinitate carnis, quam expressè nominare non audet, omnipræsentiã substituit subdolè.

Protestatio Hunij contraria factõ.

Immanentia
LOGOY in car
ne discernē
da est ab im
manentia
personarum
diuinitatis
intra sese.

Tūm autem extra carnem non esset I-
gos, si vnio duarum naturarum in Christo,
immanentia seu περιχώρησις eiusmodi esset,
qualis est trium personarum diuinitatis, qua
propter infinitatem vnus eiusdemque essen-
tiæ, pater ita est in filio, & filius in patre, &
Spiritus sanctus in vtroque, vt nusquam &
nunquam hypostasis Patris sit extra hyposta-
sin filij, aut hypostasis filij extra patrem, aut
Spiritus sancti hypostasis extra patrem & filij
um. At talis immanentia & περιχώρησις
hypostaseon diuinitatis, præterquam quod
vnionem personalem non efficit: ne quidem
accommodari potest ad naturam Carnis,
cui personali vnione LOGOS vnitus est.

Totam quidem in se cōtinet humanita-
tem ὁ LOGOS, & in ea totus lucet: Sed non vi-
cissim, Caro finita ΤΟΝ LOGΟΝ infinitum in-
tra se continet, quin LOGOS & sit in carne per
vnionem, & extra carnem in rebus omnibus
per infinitatem essentia.

Id non obscure docet hoc Hyeronymi di-
ctum in Epistola ad Marcellam: Sic in corpore
Dominico, etiam ante resurrectionem habitauit
Deus verbum, vt in patre esset, & Cæli circum-
concluderet, atq; in omnibus infusus esset. Et rursus:
Stultum est illius potentia vnus corpusculi par-
uitate finiri, quem non capit Cælum. Et tamen
qui vbique erat, etiam in filio hominis totus erat.
Diuina

*Diuina quippe natura, & Dei sermo in partes secas
non potest, nec locis diuidi.*

Si omninò extra carnem logos non est,
per essentiae infinitatem, quomodo cœli cir-
culum, qui intra corpus Christi non est, cir-
cūcludit? quomodo omnibus (quæ sunt extra
carnē) infusus est? quomodo cum cœlū non
capiet, qui extra corpusculi vnus paruitatem
non est: præsertim cum hoc ipsum corpusculū
cœlo susceptum sit, & à cœlo contineatur?
Quod si diuinitas τοῦ λόγου est ἀμέριστος,
sic vt neque pars illius abesse, neque pars alia
adesse possit: Sed tota sit vbiq; quomodo nō
tota in humanitate, & tota extra humanita-
tem erit? Non enim in aliquo sui puncto ē lo-
gos cum humana natura cohæret, sed totus
est in carne: totus in omnibus: & carnem,
ac res creatas omnes in se continet, non au-
tem à carne, & creatura vlla continetur.

XXXIII.

Hun. pag 642.

Multò autem clarius est dictum Athanasij,
quàm vt futili hac cauillatione Hunij eludi
possit.

*Athanasius, inquit Hun, recte scri-
bit, quod λόγος non sit carne circumclusus,
vt à ceteris creaturis absit: Simul etiam ve-
rè asserit, filium Dei extra rerum essentias*

versari. Sed nunquam id dixit, aut dicere
ausus fuit, ΛΟΓΟΝ esse extra corpus suum.
Quia assumpta carnis agnouit rationem esse
multo aliam.

Responsio.

Singularis *ΑΓΝΟΣΚΕΙ* Ianē Athanasius rationem all-
modus præ- *ΑΓΝΟΣΚΕΙ* Iam esse assumptæ Carnis, quam aliarum crea-
sentia seu v- turarum: Quia hæc sola Caro facta est verbi
nionis eum propria, & in Verbo subsistit, seu cum eo est
carne nõ totũ unum hyphistamenon, quod de nulla alia cre-
lit infinitatẽ atura singi aut dici potest. Nequaquam ve-
essentia ΛΟΓΟΝ Athanasius sic in carne præsentem statuit
gu, quæ in ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ; vt extra carnem, atq; etiã præ-
carne est & ter locum eum, vbi Caro est, ὁ Λόγος non sit
extra car- alibi, infinitate essentia sua, etiãsi extra carnẽ
nem, itemq; in creaturis non ita sit, vt desinat eam gestare & sustenta-
omnibus, & re in sua hypostasi.
extra eas.

Verba Athanasij hæc sunt, de incarnatione
verbi Dei, eiusq; corporali ad nos aduentu. Ne
quaquã eodem modo (scilicet vt mens actũ vniũ suũ
extra corpus nõ porrigit, nec quæ longinqua sũt, ea sua
præsentia mouet) Dei verbum in corpore humano ver-
sabatũ, vt quod ibi colligatũ nõ esset, sed potius cor-
pus in se contineret, adeo vt & ibi esset, et in omnibus
existeret, & extrarẽ effẽtias versaretur, & in solo
patre requiesceret. Et paulo antẽ: Non in corpore
LOCOS circũclusus erit, neq; cũ in corpore aderat, alia
ibi deerat, neq; cũ illud moueret, alia eius vi, actũ, &
providẽtia destituta fuerũt: Sed quod summe ad-
admi

mirationis est, ea omnia ipse, ut LOGOS à nemine
contentus continebat.

Disertè ait Athanasius, *Verbū in corpore esse:*
& in omnibus existere. At omnia illa, non in cor-
pore sunt. Est igitur LOGOS (qui in corpore est
ratione vniōis hypostatice) extra corpus quo-
que in omnibus, ratione essentia, infinita, se-
cundum quam, neque vllarum rerum essentis, neque
corpore suo continetur, aut circumclusus est. Ait
item: *Cū in Corpore adest verbum, non deesse ali-*
bi. Id verò de corpore dici non potest, quòd ita
adfit in aliquo loco, ut alibi non desit. De
LOGO autè verissimum est, quòd & in corpore
suo sit per vniōnē hypostaticeam, & in locis ac
creaturis alijs omnibus, quæ sunt extra cor-
pus, per immensitatem essentia.

Deniq; à nullo cōpræbendi ait Verbum. Non
igitur in corpore suo est, ut extra illud, ratio-
ne incomprehensibilis essentia, esse non
possit.

XXXV.

Hun pag. 642.

Sed contrarium, inquit Hun, constanter
& disertè pronunciat Athanasius in Orati-
one secunda & quarta contra Arianos.

Responsio.

Verba ipsa Athanasij non allegat Hun: quæ
mihi requirenti occurrit, quod idem ille Atha-
nasius

Logon sic in
carne esse, ut
etiam extra
carnem sit,
adeò nō pu-
gnat cum A-
thanasij sen-
tentia, ut fir-
miss. potius
consequētia
inde extrua-
tur.

Abusus dicto-
rum scriptu-
re & patrum,
in depravati-
one veri sen-
sus.

*nasius Oratione 2. Arianis objicit, quod ex sacris elo-
quijs cavillationes suas conficiant, & sacra eloquia
vi ad suam sententiam falsis interpretationibus de-
torqueant, quibus necesse sit responderi, ut veritati
illa vindicentur, eaq; ostendantur rectum quidem
habere intellectum, sed ab istis malitiose usurpari.
Sic Hunium apparet, & sacra scriptura, &
patrum dictis destinato proposito abuti, eaq;
neglectis orthodoxis explicationibus in alic-
num sensum rapere.*

Distinctio
caeli & terrae
ratione loco-
rum.

*Ita autem Athanasius oratione 2. Exaltari
verbum dicitur ab Inferioribus Locis terra, Quia
mors quoque ipsius exaltatio appellatur, & utrumq;
de eo dicitur, quoniam eius erat, ac non alterius cor-
pus, quod exaltatum fuit ex mortuis, & in Caelos
subuectum.*

LOGOS extra
corpus non
est, id est,
non sine cor-
pore, non dis-
iunctus, ne-
que separa-
tus à corpo-
re.

*Iam verò, cum eius sit corpus, neque verbum
sit extra corpus suum, merito exaltato corpore, ipse
ut homo, ratione corporis exaltatus esse memora-
tur.*

Negligit Hun, quod Athanasius hic ait
LOGON exaltatum esse ab inferioribus locis terra &
secundum corpus in Caelos subuectum. De quo
& Oratione 4. ait, Christum hominum more ascen-
disse, atque extulisse in Caelum, quam gestarit car-
nem. Cum quo nunquam Hun suum illud
somnia Vbiquisticum conciliabit, qui as-
censionem Christi in disparitionem corporis,
& illocalem omnipraesentiam commutat.

Arripit autem clausulam hanc: Verbum non
est.

est extra suum corpus. Quod quo sensu & mēte ab Athanasio vsurpetur, bis repetita illa verborum forma docet: quod corpus hoc ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ sit, nō alterius. Hoc enim sicut Athanasius. Eatenus ΛΟΓΟΝ extra corpus non esse, quatenus sēper corpori huic vnitus manet. Vnde corpus istud, vbicunq; est, siue in terris, siue in sepulchro, siue in cœlis, ipsius sēper corpus est, & non alterius.

Logos extra carnem non est, secundum quid.

Quod si LOGOS, ratione infinitatis essentia suæ, prorsus non fuit extra corpus indissolubiliter sibi vnitum: explicet nobis Hunius potest, quomodo in morte Christi (in qua verè facta est dissolutio animæ & corporis) interuallis locorum diuersis segregata & separata fuerint anima & Corpus Christi? & vnio tamen hypostatica ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ neque cum corpore neque cum anima, soluta fuerit. licet corpus exanime in sepulchro. Est in paradiso anima. Quod si λόγος, nullo prorsus modo extra corpus fuit, quomodo cum anima fuit, quæ intra corpus tum non fuit? Aut si totus LOGOS, extra corpus in anima: idemque totus, extra animam in corpore fuit, sic tamen vt vtrique tam animæ quàm corpori vere vnitus esset: quomodo vnio hypostatica dissoluitur, si LOGOS totus dicatur in humanitate assumpta esse, & totus extra humanitatem, ratione immensitatis essentia suæ, secundum

Negare simpliciter Logon esse extra corpus, negare mortem Christi, id est dissolutionem animæ à corpore.

cundum quã, & in sinu patris est, & in rebus omnibus, quas ipse quidem continet: humanitas autem ipsius, extra quam illa sunt, minimè intra se continet.

Pag. 244.
lin. vlt. &
pag. 245.

Extra corpus, id est, sine corpore LOGOS nunc non consistit, quia homo est factus, & corpus hoc ei est proprium, & non est seorsum à corpore, sed in corpore opera sua facit.

Similiter Oratione 4. non simpliciter, sed secundum quid negat Athanasius, LOGOS extra carnem esse. Probe, inquit, Propheta locutus est, Gestavit infirmitates nostras: Non autem curavit, ne quasi extra corpus divinitas consistens, corpusque sanans, uti semper fecit, (id est, etiam ante incarnationem) ubi noxios iterum morti homines relinqueret. Ceterum infirmitates nostras ipse habuit, & peccata nostra ipse gestat, ut in conspectu suo sit, eum hominem propter nos esse factum, & Corpus, quod peccata ferebat, illi esse proprium. Et ipse quidem nihil ladebatur, efferens peccata nostra in Crucem, una cum Corpore suo, ut Patrus dixit, ut nos mortales ita à nostris passionibus liberaret. Quocirca cum eius caro patiebatur, ipse non erat EXTRA corpus. Ideoque ea ipsa passio, illius nuncupatur. Et cum divinitus designaret opera patris, non erat SEORA à sua carne, sed in ipso suo corpore hæc opera patrabat.

Quis non agnoscat, Athanasio hic extra corpus idem esse, quod absque corpore? Non enim absolute seu ἀπλῶς ait, quod λογὸς extra corpus non sit, sed quod extra corpus humanitas non consistat, id est, ut ipse se explicat, quia homo propter nos est factus, & corpus, quod peccata

ta ferebat, illi est proprium, Deinde tanquam
 equipollentia hæc coniungit: non erat extra cor-
 pus: & non erat seorsum à suo corpore.

At Hun rectius fecisset, si locum totum
 Athanasij considerasset, qui multa alia ipsius
 & reliquorum Vbiquistarum paradoxa euer-
 tit. Fingunt enim Vbiquistæ, & pertinaciter
 defendunt: miracula fieri per communi-
 cationem, seu collatam in humanitatem Chri-
 sti omnipotentiam diuinam. Fingunt, suo
 quodam modo diuinitatem Christi passam
 esse, Fingunt realem idiomatum commu-
 nicationem, quâ quod vnius naturæ est, &
 prædicetur de altera, & reipsa alteri naturæ
 insit.

Athanasius verò in hoc loco (ex quo, vt
 aranei ex fragrantissimo Flosculo veneni materiam
 sugunt: sic Etun clausulam istam temerè arreptam,
 LOGOS non erat extra corpus, in alienum sensum
 detorsit) *Σωζην* & *Μω* tomnia ista rejicit, & do-
 ctrinam orthodoxam, quàm Calvinisticam
 Vbiquitarij ridiculè vocant, expressè ponit
 ac confirmat. *Quæ propria sunt carnis, inquit,
 etiam de verbo, quod assumptæ carne homo factum
 est, referuntur: Nimirum, quia in carne consu-
 stebat, qualia sunt, esurire, sitire, pati, fatiga-*
ri, aliaque id genus, quæ Caro in se recipit.

*Quin & ea opera, quæ sunt propria verbi, qualia
 sunt, Mortuos excitare, Cæcis visum reponere,*

Locus Atha-
 nasij, ex quo
 Hun particu-
 lam decer-
 pit, eamque
 deprauatam
 allegat, mul-
 ta Vbiquista-
 rum parado-
 xa euerit.

Si Calvinisti-
 cæ hæc do-
 ctrina est:
 fuerit etiam
 Athanasius
 Calvinista.

Orat. 4.
 pag. 344.

Miracula
 propria ver-
 bi.

Fidem re-
ctā, inquit
eodē loco,
pag. 247. A-
thanasius:
benè tuebi-
mur, si, quod
vtriusq; natu-
ræ proprium
est, confide-
remus: vt ab
vno vtrūque
præstari ani-
maduertamus:
Id si à
nobis fiat,
nunquam in
errorem pro-
labemur.

Theandrica
apotelesma-
ta, vtriusque
naturæ, acti-
onem singu-
lis propriam
relinquunt.

hæmorrhousam sanare, Ea quoque omninò corporis ministerio per agebantur (Ministerio corporis inquit, hæc quæ si recitat facta esse. Et tamen opera Verbi propria esse affirmat) Et quemadmodum verbum, Carnis infirmitates baiulabat, vt suas (Neq; idmirum. Erat enim Caro ipsius) ita rursus (Cum caro suo ministerio Diuinitatis operibus inseruiebat) illa opera in carne fiebant, Quia Caro illa erat Corpus Dei.

Mutuam communicationem idiomaticam naturæ vtriusque agnoscit Athanasius, cuius fundamentum & causam esse dicit, non realem aliquam effusionem proprietatum vnius naturæ in alteram, sed quia **LOGOS** in carne consistebat, & Caro illa erat Dei Corpus.

Et rursus de actionibus Theandricis, in quibus non natura vtriusque vnum & idem agit, sed natura vna agit cum communicatione alterius, vnaquaque agente quod proprium est. Certè cum necessitas requirebat, vt sonum Petri febrientem excitaret, humano quidem viore manum extendit, diuinitus autem morbum compefcuit: & in Cæco à natiuitate, humanum è Carne emisit sputum, diuinitus autem, oculos aperuit per lutum: In Lazaro autem vocem quidem vt homo edidit, diuinitus tamen vt Deus eundem è mortuis excitauit. Ista autem eo modo facta sunt, eaq; ratione adhibita, ne imaginarium ac non verum corpus habere crederetur. Congruum enim erat, vt Dominus, Cum indueret humanam carnem, eam solidè
Cum

rum omnibus suis passionibus indueret. Ut enim hoc proprium eius corpus, ita & corporis passiones, ipsius passiones appellantur, etsi ea non pertingerent ad diuinitatem. Nam si id corpus alterius fuisset, passiones quoque alterius dici debuissent: Sin autem contra, Verberat Caro (Verbum enim Caro factum est) necessum est, passiones Carnis, eius quoque dici, cuius est illa Caro. Cuius porro dicuntur passiones esse, quales imprimis sunt, condemnari, flagellari, sitire, Crux denique, & mors ipsa, aliæque Corporis afflictiones, eius quoque virtus & gratia in ijs, quæ per Corpus gesta sunt, haberi debet.

Passiones non pertinent ad Christi diuinitatem.

Antidosis mutua in communicatione idiomatum Non ad naturas in se, sed ad personam referenda.

XXXVI.

Hun pag. 642.

Iam quod Hun de argumento quorundam affert, Quia LOGOS non tantum interiores, sed etiam exteriores partes Carnis assumpserit: ideo extracarnem quoque esse: viderit ipse quos notet, & respondeant, ad quos res pertinet.

Sed quod ad refutandos illos simile de anima profert: Anima, inquit, hominis, vnita certè est etiam cū exterioribus partibus corporis, cū cute &c. Nec tamen quisquam est tam absurdus, qui contendat, animam esse essentialiter extra suum corpus. Quare nec de λόγος eiusque humanitate tale quippiam concluditur.

In eo, quàm sit absurda collatio facilè intelligi

Non valet
consequētia
ab exemplo,
cum est dissi-
militudo.

Alia ratio ef-
ferri animę,
Alia Deita-
tis.

telligi potest. Nam anima, quamdiu homo
superstes est, essentia sua intra corpus est, non
extra corpus, quia finita est: LOGOS, etsi vni
carni assumptę hypostatica vnione coniu-
ctus perpetuo est, in eaq; totus lucet: infinitę
tamē essentia est, ideoq; per infinitatem hanc
essentialem, etiam extra carnem in alijs re-
bus omnibus est, & in sinu patris. Itaque
Hun suo se gladio iugulat, cum addit: *Interim
non negamus LOGON esse infinitę essentia: Cara-
nem verò nature finite.* Quod si ita est (vt fateri
quanquā inuitus cogitur) cur exemplum ani-
mę dissimile allegat? Cur LOGON intra cor-
pus concludit, vt extra corpus nulla planē ra-
tione sit, sicut anima corpori suo inclusa est,
quamdiu homo superstes est?

XXXVII.

Hun pag. 643.

Calumnia
Huniana,
quasi exten-
sio seu expan-
sio diuinita-
tis statuatur
ab orthodo-
xis.

Quam friuolum autem *νεμβονυτοπ* est,
quod Hun inquit: *Hęc Infinitas verbi non
est intelligenda de quadam ouo iox extensio-
ne, quia λόγος est όλώσ όλοντι.* Nam stante
hoc axiomatico, rectē Orthodoxi LOGON OLON,
id est, totum aiunt esse in carne, & quidem
personali vnione, OLON verò seu totū in rebus
alijs omnibus, generali, & vniuersali presen-
tia, quę non est expansio diuinitatis aut exten-
sio *ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ*: quia partem extra
partem

partem non habet, sed ubiq; tota est: in omnibus tota: extra omnia tota.

Hun autem deprehensus in manifesta contradictione, calumnia se inuoluere rursus conatur, vt Scarabæus stercoreum foribus. *At quosdam vsos esse excedendi verbo de Deitate TOY LOGOY, quo crassam suam in diuinis inscitiam prodiderint. Idq; sic interpretatur, quasi sentiant illi quandam OTSIAS TOY LOGOY extensionem esse, quâ carnem Christi LOGOS excedat.*

Alia calumnia de verbo excedendi.

At crassa est hæc calumniâdi libido. Nam si qui vli sunt excedendi verbo (quos nominare Hun debuerat) ijsi orthodoxi sunt, non extensionem vllam TOY LOGOY (quæ in naturam seu essentiã diuinam non cadit) Sed τὸ ἀνθρώπινη φύσις τὸ ἀβυσσοειδὲς diuinitatis TOY LOGOY significare voluerunt, quæ non contineatur intra fines & terminos, quibus corpus circumscriptum est. Quod si refellere Hun non potest: Si idem verbis his profiteretur: quòd LOGOS in angustū ita non coarctetur per incarnationem: Cur hoc quasi diuerticulo fucum lectori facit ad contradictionem suam occultandam? Cur verba & voces aliorum, quæ sanum intellectum habent, in diuersum sensum rapit? Cur conuicia & contumelias addit? Cur inscitiam sjs probri loco objicit: Quos tales esse scilicet putandum est, quia

[Faint marginal notes in Greek script]

[Faint text at the bottom of the page]

quia ab ipso inflato opinione scientiæ, eamque soli sibi omnem arrogante, non plus doctrinæ aut scientiæ relinquitur, quàm Ælopus sibi relictum esse dicebat, collegis suis omnia se scire profitentibus.

Verbum excedendi, in genere vsurpatur in collocatione rerû quarûcunq; inæqualium.

Quid si verò isti, quos vndiquaque arreptis occasionibus calûniari Hun solet: non de diuinitate *TOY ΛΟΓΟΥ*, sed in genere de vnioune rerum inæqualium, seu quæ non sunt eiusdem quantitatis, etiamsi pariter finitæ sint, excedendi verbum vsurparint? Quod si reprehendendum Hun putat, sciat sine metu cauillationis cum alios Scholasticos doctores, homines ingeniosissimos: tum Bonauenturam quoq; distinct. 22. lib. 3. sic locutum esse. Recitat enim hanc obiectionem: *Quæcunq; sunt vnita inseparabiliter, vbicunq; est vnum, est & reliquum. Sed humanitatis natura, vnita est verbo inseparabiliter, quod est vbique.*

Quoties inæqualia inter se coniunguntur, non soluitur vnio, etiamsi vbicunq; vnum est, alterum ibidem esse non statuitur.

Ergo si verbum est vbique, & humana natura in verbo vbique est. Responderet autem? Illud habet veritatem, quando aliqua duo vnibilia sic vniantur, quod vnum non excedit reliquum. Si autem vnum est maioris ambitus, quàm reliquum, non habet veritatem.

XXXVIII.

Hun. pag. 643.

Quod si sapientiæ initium est, Nosse se ipsum: videat Hun cuius scientiæ sit in sacris, quod

quod toties hoc modo argumentatur.

Quia LOGOS totus incarnatus est, Ideo extra naturam quam assumpsit non est, non quod ipse per incarnationem in angustiam ita coarctetur, sed quod è contra potius, carnem assumptam sua omnipresentia participem reddat.

Responsio.

Quasi verò vno absurdo remoto, alia non minus absurda ponere liceat. Absurdum esse fatetur Hunius (etsi non sine implicatione & petitione principij. *Fallacia non caussa & petitio principij.*) *TON* LOGON in carne conclusam esse: Verùm non minus absurdum est, *Implicatio contradictionis.* Quod Humanitatem sit Hun participem redditam esse omnipresentiam, id est, omnipresentem factam esse. Quod & ipsum non sine contradictione dici ab eo potest, Cùm carnem naturam finitam, LOGON infinitam essentiam esse antea dixerit. Ex quo citra dubitationem omnem sequitur, LOGON omnipresentem esse: Humanitatem omnipresentem non esse: Nam omnipresentia cum infinito, necessario & perpetuo nexu cohaeret, sicut circumscriptio cum natura finita.

XXXIX.

Hun pag. 643.

Cùm autem orthodoxi hac sufficienti enumeratione

Hun negat
consequens,
retento an-
tecedente.

numeratione refutent dogma de Vbiquitate
Carnis: quod hac posita, fiat aut Corporis Christi
multiplicatio: aut si corpus illud, unum sit ac mane-
at, expansio seu extensio Corporis: aut mutatio sub-
stantie corporeae finita in spirituales infinitam:
Quo eodem argumento Scriptores veteres
sui temporis hæreticos refutarunt: Bonus sci-
licet Hun retenta Vbiquitate, absurda tamen
illa reiicere videri vult, contra immotum axi-
oma: Ex vero nil nisi verum: ex falso nil nisi falsum
sequitur.

Vide enim quas elusiones opponat. Hun
manitas, inquit, particeps est omnipresentie ma-
iestatis C I T R A S V I expansionem. Quia expansio
tantum in localitate regnat. Christi humanitas
verò, quia supra locum per hypostaticam unionem
& assumptionem euecta & translata est in illocalē
hypostasia vnigeniti, in eaq; personale suum esse ha-
bet, non indiget vel extendi vel diffundi de loco vno
in alterum, de secundo loco in tertium, de tertio in
quartum, & sic consequenter. Siquidem coram
humanitate in loco existente, & ad Dei dextram
regnante, vniuersa totius vastissimi mundi loca
sunt instar puncti, sicut omnia omnium seculorum
tempora instar indivisi cuiusdam momenti.

Hæc Hun, cui Erasmus, si viveret, suum
illud distichon obijceret: quod in Fabrum E-
piscopum olim scripsit.

Mente

Mente cares, si res agitur tibi seria: rursus

Fronte cares, si sic ludis amico Faber.

Expansio, inquit, Tantum in localitate regnat.

Quasi verò circumscriptio finiti corporis à localitate exempta sit: Ac non potius: illo-
calem corporis naturam facere: Sit omnem sim-
pliciter quantitatem corpori auferre? An ve-
rò, quia in localem hypostasin TOY LOGOY hu-
manitas Christi assumpta est: & in loco personae
se suum esse habet, quod inde usque ab initio
conceptionis habuit, propterea circumscrip-
tione Corporis semper caruit, atque etiam-
num caret, ac nullo in loco certo versatur?

An quia LOGOS localis non est, ideo humana
natura extra locum omnem erit? Aut si om-
nibus in locis humanitas simul & semel est, & ex-
tra loca omnia, neque tamen vel multiplicatur, vel
in spiritum infinitum conuertitur: Expansionis
expers erit, sine nouo & extraordinario Dei
opere seu miraculo? Quale fingere Christia-
nis religio esse debet, Cū nulla voce nulla syl-
laba aut litera verbū Dei nos de illo doceat?

An verò, quia regnat Christus ac domina-
tur omnibus in locis, in caelo, aere, terra, mari, in-
feris: propterea loca ipsa, caelum, inferi, aër,
aqua, terra, loca distincta esse desinunt, &
nusquam locorum amplius sunt? Aut quia
omnibus seculis Christi regnum dominatur, ideo
saecula ipsa, secundum quae annos ata-
tis Christi

Inuersio ar-
gumenti
Huniani.
Expansio lo-
cum habet
in corpore
locali. At cor-
pus Christi
est locale eti-
am in ipsa
vnione.
Non igitur
potest corpus
vbiq; esse, ni-
si extensio-
ne suae molis
& quantita-
tis.

Non sunt
fingenda mi-
racula no-
stro arbitrio.

...
...
...

ætatis Christi distinguimus, nulla amplius
 erunt: locis in vniuersum omnibus in momentum
 vnum conuersis respecta humanitatis Christi, cui,
 si Hun figmentum suum obrineat, iam non
 definitio illa à Christo tradita: *videte, palpate
 me, Spiritus carnem & ossa non habet, sicut me via
 detis habere, sed Pythagorica illa, non corporis,
 sed Dei descriptio applicanda fuerit, vt
 dicatur, Circulus esse, cuius centrum vbiq; cir-
 cumferentia nusquam sit.*

XL.

Hun pag. 644. & 645.

Et placet tamen Hunio commentum hoc
 & clarius id explicare se velle promittit, exor-
 sus ab hac hypothefi. *Deo (inquit) non
 sunt res creata, secundum locorum spacia,
 vel presentes, vel absentes.* Concedo.
 Deus enim infinitæ essentiæ est in locis omni-
 bus, & extra loca omnia totus est. Et tamen
 Deus in creatione, sapienti consilio locorum
 spacia distinxit, & creaturis singulis locum
 certum attribuit. Eamque locorum & crea-
 turarum distinctionem etiamnum approbat,
 & conseruat. Nihil ergo in re aperta opus
 erat declamatione tam proluxa, quâ Hun hoc
 loco vtitur: *Deus infinita altitudine omnia loca
 transcendens ac supergrediens (Quasi vero hoc
 magis propriè de deitate dici possit, quàm
 quod paulo ante in suis aduersarijs verbum*
extra

Declamita-
 tio Huniana
 intempesti-
 ua.

excedendi calumniosè reiecit) *babet S I B I omnia, extra & supra loci rationem diuino modo præsentissima.* (Habet sanè, sed loca tamè ipsa non mutat, neq; è medio tollit) *Nunquam enim ab eterno fuit localis: nunquam etiam in æternum erit accidenti localitatis obnoxius.*

Itaque *Coram Deo non est aliqua differentia inter decies millies cæna millia miliarium, & inter unius palmæ aut digit latitudinem.* Nec latius coram ipso parent ille miliarium myriades, quàm hæc minuta latitudo digiti unius: quemadmodum etiam scintilla omnia adeoque tota æternitas est coram ipso, vt ictus oculi.

Non enim vlla accessione horarum, dierum, mensium, aut annorum senior est Deus, quàm fuit cum hunc mundum fabricaret. Itaque *Propheta David rectè canit p̄ salmo 90. Mille anno esse apud Deum, vt diem iam præterlapsum.* (videlicet, quia æterna secundum se non sunt in tempore, sicut infinita non sunt circumscriptiue, aut definitiue, sed repletiue vbique. Et voluit tamen Deus initium esse temporis, Voluit annos durationis mundi, & euentum, qui alio atque alio tempore contigerunt, inde vsque à creatio-

H

ne de-

Maiores argu-
menti Huni-
ani.

Rectius dixisset Hun: Deum non impediri vlla locorum differentiâ: quò minus repletiue sit in omnibus locis, & extra loca omnia. Differentiam verò locorum tanquàm opus à se conditum vult Deus esse & manere: & scriptura certis de causis sedem Dei non in terris, sed in cœlo collocat.

Psal. 103.

ne describi: Voluit periodos insigniorū mutationum definiere, in sacris literis, atque etiam annū opera sua omnia peragit, in mensura pondere ac numero.

Lib. II. cap.
22. in Ioh.

Quorsum verò tam altè repetita, & Asiatico dicēdi genere inculcata hypothesis? Quam paucis his verbis Cyrillus complexus est: *Non circumferibitur loco Deus, nec à re aliqua vniquam abest, sed omnia implens, & omnia penetrans in omnibus, & extra omnia est.*

Altera pars
Maioris in
argumento
Huniano.

Sed Idē inquit Hun. de hypostasi vni geniti deꝝ dextra Dei pariter erit asserendum: *Esse CORAM illa nullam vniquò locorum differentiam, quemadmodum nec temporum vlla distimata.*

Ambigue hoc rursus Hun. Neq; enim differentiam vel locorum vel temporum simpliciter euertit infinitas LOGOY, aut immensitas dextra Dei, quæ neque in locis omnibus, neq; tēporibus iisdem operatur omnia & eadem. Sed transeat sanè & hæc hypothesis: Quam quomodo ad Christi sanctissimā humanitatem accommodet Hun, & quam peculiariter, in subsumptione, & quam infert, conclusionē, rursus impingat in regulam, ne sint in syllogismo termini plures quàm tres spectatum admitti fletum tenatis amici.

Minor propositio in argumento Huniano.

Nam cum & hoc sit diuinorum eloquiorum auctoritate & testimonio sanctum & confirmatū (inquit) humanam Domini carnem esse *INTRALAM* æternam LOGOY hypostasin assumptam: esse quoque

quoque in die Ascensionis in ipsam dextram Dei reali exaltatione collocatam, Vbi maiestas, quam ex veneratione habuit, sed non plene usurpauit, iam sese plenissimo actu in rerum vniuersarum gubernatione profert: irrefragabili demonstratione hinc astruitur, Christum iuxta hanc assumptam & exaltatam suam carnem, non per localitatem aliquam, aut de loco vno in alterum esse Creaturis omnibus presentem, sed eiusmodi modo, qui locum omnem effugiat atq; transcendat, vt ei non opus sit de vno loco expandi in alia, siquidem in hac presentia, quam in dextra Dei obtinere, neq; vnus neq; alter locus est, sed loca omnia sibi sunt velut infecabile punctum, aut indiuisibilis apex,

Atqui si diuinorum eloquiorum auctoritate, sancitū esset, humanam Domini Carnem, ipsam ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ essentiā immensam & infinitam factam esse: Si eandem carnem, confirmatum esset eloquiorum diuinorū auctoritate, ipsam Dei dextram illocalem factam esse: Tūm demūm de irrefragabili demonstratione gloriari Hun posset: Tūm in ferre ei liceret: & carnē Christi creaturis omnibus esse presentem: & hanc presentiam, neque multiplicatione, neq; expansione, aut diffusionē membrorum eiusdem corporis opus habere. At Hun ne quidē audet hoc dicere, Carnem Christi vel in infinitam ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ essentiā conuersam esse, vel esse ipsam dextram Dei illocalem.

Demonstratio Anapodeiktos Huniana.

Quatuor termini in argumento Huniano.

Novitates
vorum &
phrasium
Hunianæ.

Quod autem citra controuersiam ortho-
doxi omnes fatentur, Carnem à λόγῳ vnione
hypostatica assumptam esse, & Christum se-
cundum Carnem quoque ad dextram Dei ex-
altatum esse: Id Hun, qui καὶνοφωρίαις per-
petuò sectatur, id est nouitates in vocibus ip-
sis (quæ eadem sunt καὶνοφωρίαι, id est, vani-
tates inanes & Sophistica) periculosa quadã
ambiguitate dicit, *humanam Domini carnem*
INTRA illam æterni ΛΟΓΟΥ hypostasin
assumptam, & IN ipsam Dei dextram colloca-
tam.

Contradi-
ctio Hunia-
na.

Pag. 638.

Sed ne hoc quidem Hun affirmare audet,
planè usurpatam à Christo esse ante diem ascensio-
nis maiestatem omnipræsentia, quam ex vnione Ca-
ro Christi habuerit. Quo ipso immutabilem
illam suam necessitatem labefactat atq; euer-
tit, quam supra astruere conatus est. Nunc
enim in exaltatione primò plenissimo actu omni-
præsentiam se protulisse ait, ex quo sequitur:
Aut vnionem hypostaticam antea non fuisse
omni ex parte sua plenam ac perfectam: aut
vim vnionis hanc non esse, vt necessariò &
immutabiliter Caro Christi omnipræsens
sit.

Cur igitur infert Hun, assumptam & demum
in die ascensionis exaltatam carnem Creaturis omni-
bus præsentem esse? Cur modum præsentia carnis
sibi fingit, qui non corpori, quod nunquam di-
misiones suas deponit, nunquam βυμμετρίαις
membro-

membrorum abijcit, sed nec spiritui finito: qui naturæ suæ terminis continetur, Verum soli atque vni essentiæ diuinæ, quæ localitatis omnis expers est, verè ac propriè competit.

An verò non pudet eum? paralogismum nam futilem, & vel ab ipsis pueris ridendū atque explodendum, utpotè qui in leges ratiocinandi palam impingit, *irrefragabilem demonstrationem* vocare, & magno fallu tanquam diuinum oraculum obtrudere Ecclesiæ?

Quòd si Hun ipse hypostasi τοῦ λόγου, non minus æternitatis, quàm immensitatis atque omnipræsentia Elogium tribuere cogitur: nec tamen colligere rectè potest, quia Caro in hypostasi λόγου æterni subsistit: propterea ipsam carnem æternam, id est, non tantum sine fine, sed etiam sine principio esse: cur non in demòstratione illa sua ἀνεπιφύκτως agnoscit vanitatem Sophismatis? *quasi humana Christi natura, quæ assumpta est à λόγῳ & exaltata ad dextram Dei, localis & circumscripta esse desierit, & eadem attributa requirat, quæ τῷ λόγῳ ipsi & dextræ Dei scriptura tribuit?*

XLI.

Hun pag. 646. 647.

Est autem cauteriatæ conscientia evidenti-
ssimum signum, quòd Hun mox scripturæ
testimonia irrefragabilia, suæ illi fictitiæ

H ;

omnia

Instantia
opposita ar-
gumento
Huniano.

Elusio Huna-
ana dictorū
scripturæ,
per dupli-
cem consi-
derationem
humanæ
naturæ.

Considera-
tio illa ge-
mina Huna-
ana non
habet locum
in vna ca-
demque hu-
manitate,

omnipræsentia, prorsus contraria, recitare cogitur, cuiusmodi sunt hæc, quæ ex historia Evangelica proferuntur, Gaudeo propter vos, ut credatis quod non fuerim ibi. Me non semper habebitis, & alia pene innumera, ubi nunc hic, nunc alibi fuisse, & locali progressionem non minus atq; Apostoli sui itinera confecisse legitur. Et hæc ipsa tamen, cum contumeliola insectatione dissentientium à conficta omnipræsentia Carnis, (quos profectos Caluimistas vocat) commentitia hac distinctione eludere conatur: Duplici, inquit, modo consideratur Christi humanitas, primo, quatenus est *FINITA* quedam natura, secundum quam considerationem in statu quidem Existentiæ, in loco terreno, nunc verò in cælis est, & hunc respectum habet cum cæteris hominibus communem. Deinde consideratur alia ratione sublimiore, quatenus & in quantum hæc finita natura vnitur hypostaticè cum infinito λόγῳ & collocatur ad omnipotentia diuinæ infinitam dextram: Quem modum considerationis cum nullo vel hominum, vel angelorum communem obtinet.

At verò vna est & eadem humanitas: quæ extra vniionem neq; fuit, neque erit vnquam, & hæc in ipsa vniione eiusdem naturæ est, & proprietates essentielles easdem semper retinet.

Signum est autem hoc *ἀποκρίσεως* του, quod non apertè audet Hun opponere sibi

sibi inuicem hæc duo, quodd natura humana alia sit in vnione : alia extra vnionem. Quod sine aperto mendacio neque dici neque cogitari potest. Itemque hæc etiam duo opponere sibi mutuo non audet : *Humanam naturam considerari, primum quatenus sit FINITA. Deinde quatenus facta sit INFINITA.* Vidit hanc *avriðebip* requiri necessario, ad statuendos modos diuersos existendi, vel in vno vel in omnibus locis, quos ficticia sua distinctione vni & eidem humanitati assignare nititur. Sed falsò dicturum se vidit, Christi Carnem finitam esse extra vnionem, & in vnione infinitam factam esse : Et si dicere hoc auderet, palàm omnes agnituros esse : quodd in castra Eutyichis & Schwenckfeldij totus transiisset, cum quibus tamen apertam societatem & amicitiam profiteri veretur.

Quod si verò dicere eum pudet, *ve extra vnionem esse humanitatem ullo vnquam momento, Vel ex ipsa vnione cum infinito LOGO & ex sessione ad infinitam dextram Dei, humanitatem infinitam factam esse :* quiddi tergiversatione hac sua ipse distinctionem commentitiam suam euertit, & quodd paulo ante *irrefragabilem demonstrationem,* vocauit eius argumenti vim nunc quoque rursus conuel- lit ac abefactat ?

Nam

Contradicti-
ones Hunia-
nar.

Nam si finita est & manet humanitas Christi, etiam in vnione & exaltatione, vt certè talis est & manet: Imò si extra vnionem non est, neque fuit humanitas Christi, vllò vnquam tempore: *Cur humanitati respectum alium tribuit Hun, quatenus est vnita τὸ λόγῳ alium verò (quod Antithesis dici requirebat) quatenus consideratur, vt non vnita τὸ λόγῳ? Cur vnitæ & exaltatę humanitati adimit modum existendi in loco secundum veri corporis modum, quem nunquam humana natura deponit, ne quidem in gloria? Cur denique existendi alicubi modos, non nisi diuersis subiectis competentes, humanitati (Si vnã & eandem esse agnoscit) pariter tribuit?*

Petitio Prin-
cipij.

Nullus alius, inquit Hun, siue angelus, siue homo est cum Deo altissimo vnũ hypostamenon; Nullus omnium sedebit vnquam ad maiestatis, virtutis, glorię aequę dextrã, iuxta quod scriptum est: Cui angelorũ dixit vnquã: Sede à dextris meis. Heb. 1. Sed nugatio Huniana est, id est, principij petitio: Quòd vnio hypostatica: quòd sessio ad dextram Dei tollat modum in loco existendi humanitati proprium? aut toto genere diuersos ac disparatos modos existendi vni eidemque subiecto conferat? Quòd neque factum est vnquam, neque fiet in tota æternitate.

XLII.

Hun pag. 647. 648.

Nihil

Nihil verò nisi merae contradictiones sunt, contra apertissima scriptura dicta, cum Hunij ita pergit: *Ex primo modo considerationis estimata Christi humanitas, de loco in locum verè progressa est, in Iudæa & Galilæa, finitimisq; locis, verè locum mutavit, & de uno in alterum vicibus alternatis peruenit.*

Contradicti-
ones Hunia-
ne perpetue

Responsio.

Hic verò subleuat paulisper consideratio Hunij. An enim non tum etiam humanitas Christi unita τὸ λόγῳ fuit? Quod si propterea neque mutatus, neque subleuatus est in humanitate modus existendi alicubi, secundum veri corporis modum, & ex loco uno progrediendi in alium locum: Cur unionis respectu obtrudere conatur omnipresenciam talem, qua Corpus Christi citra dimensiones, corpori perpetuo congruentes, omnia loca simul repleat? Hanc contradictionem conspectiorem facit, congeries exemplorum, quæ Hunij ipse recitat:

In solo, inquit, Mariæ utero iacuit: In cruce tantum, & non alibi passus est Christus carne: Verè quoque cum surrexisset è sepulchro dicebant Angeli: Surrexit, non est hic: Verè & non simulatè Corpus suum ex hoc corruptibili mundo cælis intulit: Verè & non simulatè, nempe visibiliter veniet ad iudicium, & in nubibus apparebit nouissimo die quemad-

admodum visibiliter conspectus est ire in cælos. Actum 1.

Hæc si vera sunt, ut verissima esse scriptura docet: An credendum nobis obtrudet Hun, modo quodā illocalis præsentia (quem Caro Christi ex vnione cum λογος habeat) Carnem eandem, eodem tempore in vtero aliarum Virginum, aut etiam Herodiadis, non quidem iacuisse, sed fuisse tamen inuisibiliter: aut quod Brentius scribere non est veritus: Cùm in templo concionaretur: aut in Cruce penderet Hierosolymis: vnum idemq; corpus inuisibiliter, & illocaliter fuisse simul in vrbe Roma, Athenis, in Cælo: aut cùm post resurrectionem in suam gloriam intrauit, inuisibiliter & illocaliter in sepulchro mansisse? aut euectum in Cælos idem corpus inuisibili illo & illocali existendi modo (quem vnionis & sessionis respectu habet) in cælis istis aspectabilibus, in aere, in terra, apud inferos esse? & venturum in nubibus, inuisibiliter & illocaliter extra nubes, futurum?

Vanissimæ
gloriationes
Humana.

Quomodo autem Sanctè à se credi & defendi illa affirmare Hun potest? Si propter commentitios suos respectus, tot actam multis contradictionibus, verissimas ac certissimas, historias Euangelicas implicare audeat? si dicat illa: Me nō semper habebitis, & Christus corpore suo, vno duntaxat loco mense in vltima cæna assedit, ratione localis præsentia vtcunque concessit. Quatenus autem aestimatur humanitas Christi

Christi ex unione cum LOGO, & sessione à dextris Dei: Ibi verò illocalem illocalis praesentiae modum ei necessario tribuendum esse pugnat? Quod etiam inuictis argumentis & testimonijs Spiritus sancti demonstratum prius à se esse, gloriatur: id tamen haud magis verum est, quàm quod apud Comicum dicitur de Alazone, id est, milite glorioso, & impudente. *Quid tibi ego dicam? quod omnes mortales sciunt? Pyrgopolinice te unum in terra viuere, virtute, & forma, & factis inuictissimum.*

XLII.

Hun pag. 649.

Nam quòd rursus incipit Hun logos suos texere: *Indicatum est, τὸ λόγῳ humanitatem & σαρκὸς unitam, ad quam unionem intima requiratur naturarum ad se inuicem praesentia, & inhabitatio eiusmodi, qua LOGOS extra carnem sit nusquam, sed eam ubi, ubi tandem ipse sit, incomparabiliter artius sibi praesentem habeat, quàm ullam creaturam aliam in caelo vel terra: Cui etiam omnia loca in manus tradita, omnia loca subiecta, & Christus secundum carnem exaltatus in infinita praesentiae ac potentiae throno praesens dominetur super opera ma-*

num

num Dei, utpote qui ideo ascendit super omnes cælos, ut ad ipsam dextram Dei confidendo impleret omnia.

Responsio.

Quatuor ter-
mini.

Ad hæc quidem singillatim aliquoties supra responsum est, quod minimè inferri inde possit omnipræsentia aliqua ipsius carnis. Longè enim aliud est Adiastatos unio, aliud coëxistètia carnis in iisdem rebus, seu locis omnibus, in quibus & extra quas est logos, infinitate essentia suæ. Aliud item est, quòd logos ubique incomparabiliter arctius sibi præsentem habet carnem suam, quàm ullam creaturam in cælo, & in terra: Quia scilicet nulli alij hypostatica unione unitus est: aliud verò est, ipsam Carnem Creaturas omnes in cælo & terra implere. Denique aliud est Christo omnia in manus tradita, omnia subiecta esse, & Christum dominari omnibus, etiam iecundum carnem: Aliud autem locorum differentias sublatas esse, & nullo in loco esse naturam humanam Christi, quæ in gloria quoque dimensiones suas retinet, & ad dextram Dei in cælis, non autem extra cæ-
lum confidet.

XLIIII.

Hun pag. 649.

Sed velut Gorgonem obijcit Hun, com-
municat.

municationem corporis & sanguinis Christi in Cœna. Nam LOGOS, inquit, potest citra ullius localitatis respectum corpus & sanguinem suum nobis manducandum & bibendum dispensare.

Responsio.

Verum cum alia sit extra Cœnam præsentiæ Christi ratio, quam in Cœna, ἀπερος ἰοὺ βῶπ est, quod vel omnipræsentiâ carnis Christi ex mysterio cœnæ declarate, vel ex omnipræsentiâ, specialem illam præsentiâ in cœna, quæ non ad symbola, sed ad homines legitime vtentes ijs symbolis pertinet, probare contendit. De quo alibi differendum erit pluribus.

Disputatio de omnipræsentiâ alienâ à vera præsentiâ Christi in cœna.

Nec iuuat Hunium, D. Lutheri locus, qui descensui & ascensui Corporis Christi in cœna opponit virtutem regni Christi. Sic enim Lutherus ipse loquitur contra Carolstadium suum: *Vesanus spiritus nugatur pueriliter Christum descendere & ascendere: nec intelligit virtutem regni Christi, quomodo & in omnibus locis, & vt Paulus ait, omnia impleat.* Hic quis non animaduertat, Aliud esse, quod regnū Christi in omnibus locis fit, & vt Paulus ait, omnia impleat: aliud carnem ipsam Christi substantiâ sua statuere in omnibus locis, & creaturis omnibus.

Pag. 650.

XLV.

Hun pag. 650. & 651.

Multò autem evidentiora argumenta animi à τὸν κατὰ τὸν (sunt, quod cōtra manifestā veritatem Hun toties quarit elusiones. Nam cum sentiat vanitatem Sophismatis, de præsencia carnis Christi locali & illocali, sibi ipsi quidem obijcit. *Scripturam tales distinctiones non admittere, quales ab ipso prolatae sunt, Sed huic obiectioni ita respondet, ut illud, quod vulgo in Scholis iactatur, meritò usurpari de ea Responsione possit: Allegare inconueniens non est soluere.*

Quid enim in contrarium quæso affert? *Scriptura 1. Reg. 19. inquit, Dominum non in vento, non in commotione, non in igne fuisse. Nec tamen sequitur Dominum nulla plane ratione fuisse in vento, terrae motu, igne: Quia sacrae literæ docent, ipsum ambulare super pennas ventorum, esse omnipræsentem, implete Cælum & terram, omnia esse ex illo, per illum, & in illo.*

Egregia verò ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ex genere disparatorum. Quæstio enim est de humanitate Christi: At Hun de diuinitate exemplum profert. Quæ et si vbiq; est essentia sua, quod humanitati tribui non potest: tamen non eadem vbiq; operatur, ut tunc non per ventum, neque per terramotum, neque per ignem, sed per vocem lenem & placidam Dominus locutus est cum Helia.

Hun

XLVI.

Hun pag. 651.

Nec magis idonea est altera instantia quã
 mox negat Hun, labefactari omnipraesentiam Cor-
 poris Christi per ingressum eius in ora manducantiũ, Sacramenta
 exẽplo Spiritus sancti omnipresentis, de quo dicitur, lis manduca-
 quod descenderit in Christum & Apostolos. Nam tio neque est
 ut nihil dicam de interpretatione ingressus omni-presen-
 corporis Christi in os manducantium, quam tia, neq; in-
 Hun affert. Qui nouo planẽ modo singularis prae- gressus in ora
 sentiae Sacramentalis Corpus & sanguinem Christi manducan-
 exhiberi ait, cum alij quidem Patroni oralis man- tium, ipsius-
 ducationis sacramentaliter illam explicandam esse met corporis
 negeat) Ipsa quidem essentia spiritus sancti, Christi, sed
 ac corporis Christi toto genere differunt. Dis- testificatio
 cedidit etiam à D. Lutheri verbis ac sententia quã sit per
 Hun, cum ait: Nos nunquam statuimus aut cre- externa sym-
 didimus, talem aliquem inuisibilem aduentum, acces- bola de ex-
 sum, ac ingressum localem corporis Christi in nostrum hibitione
 os, quasi de vno loco moueatur in alterum, donec ad communio-
 nostrum os perueniat. Nam D. Lutherus expressẽ nis corporis
 ait: Corpori Christi rectẽ tribui omnem motum, Christi.
 quemcunq; panis Eucharisticus recipiat, qui cer-
 tẽ de vno loco mouetur in alterum, Quod
 sine sacramentali phrasi tam non potest in-
 telligi, quã oralis manducatio Corporis Christi,
 eiusdemq; masticatio per dentes, de qua idẽ D. Luthe-
 rus loquitur, sine sacramentali phrasi obtineri
 non potest.

Hun

XLVII.

Hun pag. 653.

Id sentiens Hun, obijcere sibi ipsi pergit:
*Se non simpliciter, sed secundum quid alle-
 gare exemplū omnipresētia spiritus sancti.*

Quod autem discrimen inter spiritum
 sanctū omnipresētē, & corpus statuit? Con-
 cedimus inquit, hoc immensum discrimen, quod spiri-
 tus sanctus per essentiae infinitatem omnipresens
 est: Corpus vero nequaquam, per infinitatem natu-
 ralem proprietatem essentiae: sed hac ratione dū-
 taxat tribuitur ei haec diuinissimae essentiae ma-
 iestas, quatenus à LOGO, cui personaliter unitum
 est, nusquam abest, neq; distat, nusquam per vlla lo-
 corum interualla spaciaq; distinctum ab eo aut re-
 motū est, sed vbiq; praesentissimū in ipsius omnipre-
 sentiae throno & solio, omnia implens, omnia trans-
 cendens, omnia continens, omnia sibi loca, subiectio-
 ne modis omnibus perfecta consummataq; subiecta
 habens.

Hæc verò mera & sola ratio est. At & Spiri-
 tum sanctum & corpus Christi omnipresens esse. Sed
 Petitio Trin-
 cipij. causas tantum, seu fontes omnipresētia in
 vtroque discernit, Quia spiritus sanctus per es-
 sentiae infinitatem omnipresens sit: Corpus Christi
 hac maiestate aliunde accepta. Quod nihil nisi
 petitio principij est. Hoc ipsum enim quæri-
 tur, vtrum ex vnione & scissione Caro Chri-
 sti facta sit omnipresens. De quo saepe ha-
 ctenus

Genus, quæ denuò repetit hoc loco Hun, re-
futata sunt.

Illud autem contra se afferi Hun, quòd
Corpus Christi finitum sit, & suæ naturæ finibus
ac dimensionibus terminatum sit ac maneat. Quod
si seriò fatetur, cur de Ubiquitate corporis
pugnat, cum Ubiquitas nulli planè rei finitæ
competat, sed solius naturæ, infinitæ & æter-
næ sit?

XLVIII.

Hun pag. 654. 655. 656.

Similiter quod de articulis vnionis & sessionis
ad Cœnam Domini referendis Hun disputat: de
eo rursus cū amicis suis, patronis oralis man-
dicationis transigat. Orthodoxi articuloꝝ
omnes Symboli cum doctrina de cœna Do-
mini coniungunt, non vt isti facere solent,
ad probandâ fictitiâ Ubiquitatem, aut præ-
sentiam aliquam corporalem Christi in ma-
nu Sacerdotis & patina, & manu, & ore man-
ducantium: Sed ad illustrandam rem signa-
tam Cœnæ Domini, & huius effectum in fide-
libus, id est, ad veritatem Corporis Christi
demonstrandam, & salutarem huius *non viciop*
nobiscum. Ad hanc aded non pertinet Ubi-
quitas, vt extremè potius illi aduersetur. Nō
enim fit in cœna communicatio corporis, *quod*
fit ex utrumque substantia, & proprietatibus veri corporis
sed quod traditum sit pro nobis, id est, veri &
naturalis Corporis Christi, sicut alibi quoq; inquit
1 *Domis*

Verba Cœnæ
magis euer-
tunt, quam
stabilunt V-
biquitatem:
Quia corpus
Ubiquitatis

nihil com-
mune habet
cum corpore
pro nobis
tradito.

Dominus: Caro mea, quam ego dabo pro mundi vita, verè cibus est. Quid? quòd Christus cœnam primum instituit, in eaque discipulis suis corporis & sanguinis KOINONIAN verè exhibuit, tùm quando re ipsa & Vbiquistarum quoque confessione fuit secundum carnem circumscriptus, infirmus, passioni obnoxius, & mortalis.

Implicatio
contradictio
nis,

Nec verò vnum & idem Christi corpus, vno eodemque tempore, actu & re ipsa circumscriptum fuit, & incircumscriptum, humile & gloriosum, infirmum, & omnipotens, mortuum & viuum.

Modus præ-
sentiae per
Vbiquitatē
in cœna prior
sus ignotus
fuit veteri-
bus.

At tantum abest, vt veteres scriptores in negotio Cœnae, vllam vel minimam mentionem omnipræsentiæ seu conditionis illocalis & Vbiquitariæ Corporis Christi fecerint, vt contra Eutychianos, etiam glorificati corporis formam, figuram, & circumscriptionē demonstrari, argumento ab Eucharistia sumpto. Quod facere non potuissent, si per modum Vbiquitatis sensissent corpus Christi illocale & omnipræsens factum esse, aut simul ac semel actu iplo illud statuissent veri corporis natura ac definitione præditum fuisse, & non fuisse, atque etiamnum tale simul esse: & tale non esse.

Hugonis autem dicto, quod citat Hun:
*Corpus Christi hanc habet dignitatem, ex natura vni-
onnis cum diuinitate, vt simul sit in multis locis:*
iura

iure ac merito opponitur illud Thomæ. *lib. 1. sent. dist. 37. q. 3. Corpus Christi, neq; in quantum corpus: neq; in quantum est diuinitati vnitum hoc habet, vt sit in pluribus locis.* Ac satis apparet, Hunium ne quidem inspexisse locum, quem Hugoni de S. Victore tribuit, cum in nomine ipso pueriliter hallucinetur. Non enim apud hunc (*qui natione quidem Saxo, sed Abbas sancti Victoris Parisiensis fuit, circa annum Christi 1130. cui commentum Vbiquisticum nunquam in mentem venit*) Sed apud alterum Hugonem qui centum annis post eum floruit, *Quem glossatorem & Cardinale vocant*, locus ille ab Hunio allegatus extat, *tom. 7. super Epistol. priorem ad Corinth.* Multo autem minus considerauit Hun, præclarum illum, non tam Vbiquitatis, quam Multubitatis patronum (ad quem tanquam ad sacram anchoram, totius orthodoxæ antiquitatis testimonijs destitutus, quasi in casu desperato confugit) ad tuendum transubstantiationis dogma, & ad ea, quæ de illo à Papistis miracula finguntur pallianda, vocem illam Contra omnium saniorum scholasticorum sententiam protulisse. Non potest igitur authoritatem huius dicti admittere, nisi simul in iisdem opinionum monstris, quæ hanc illi de corporis Christi multubitate sub forma & accidentibus hostiæ voce in extorsent audiendum censeat.

XLIX.

Falacia plu-
rium interro-
gationum,

Præuaricatur autem Hun in recitando ac
refellendo argumento orthodoxorum alle-
legantium Pauli dictum. 1. Cor. 5. *In quo
Apostolus inquit, se corpore à Corinthijs
absentem: præsentē illis esse spiritu.*

Non enim ex hoc dicto colligunt ortho-
doxi, spiritus tantum, non autem Corporis
KOINONIAN in cœna nobis præberi, ut Hun
perperam interpretatur, sed *ὁμοθυμίᾳ* voca-
buli præsentia, ex hoc loco Pauli ostendunt,
contra eos, qui præsentia vocem plane repu-
diant in mysterio cœnæ, propterea, quod de cor-
porali tantum præsentia modo eam intelligant.
Itaque si Hunio paulò ante illud suum, *secun-
dum quid*, intempetiue, & quidem princi-
pium petendo allegare licuit: cur calumni-
atur orthodoxos, quasi simpliciter, & non κατὰ
τὴν verba Pauli cirent?

L.

Hun pag. 653. 659. 660.

De cœlo novam disputationem Hun or-
ditur ex dicto Pauli: *Quarite, que supra
sunt, ubi Christus est ad dextram Dei:
Largimur, inquit, dextram Dei esse SV-
PRA. Sed (supra illud) non de altitudine
excelsi alicuius loci definiendum est, sed al-
titu-*

*itudinem maiestatis designat. Prolixè eti-
am digreditur in disputationem: Quod dex-
tra Dei non sit locus.*

Responsio.

Hæc verò non est explicatio loci Paulini, sed obscuratio: Sunt enim in dicto Pauli mēbra duo minimè inter se confundenda, vt Hun facit: *Vnum est: Querite ea, quæ supra, seu sursum sunt: Alterum est: Vbi Christus est ad dextram Dei.* Ac prius membrum opponitur studijs hominum quærentium ea, quæ in terra sunt, vt Christus Matthæi 6. similiter hæc duo opponit: *Ne thesauros congerite IN TERRA: sed congerite vobis thesauros in COELO.* Alterum membrum non est ταυτολογία inanis, aut repetitio otiosa prioris membri (vt Hun supra seu sursum illud interpretatur. quasi sursum, & ad dextram Dei esse idem sint ad postolo) sed rationem mandati præcedentis in se continet, Ideo nimirum querenda esse, quæ supra hoc est, quæ in cælo sunt supra nos, quia Christus IBI, id est, in Cælo sit ab dextram Dei sedens. Quam eandem rationem Christus allegoricè significat inquit: *Vbi thesaurus uester, ibi & cor uestrum, & vbi cadaver, ibi aquilæ.*

Differunt autem hæc duo: *Cælum ipsum, & sedere ad dextram Dei in Cælo.* Nec qui omnipresenciam carnis Christi oppugnant, simpliciter ab ipsa dextra Dei argumentū sumūt,

Confusio di-
uersorum
membrorū
in dicto Pau-
li.

Sursum si-
gnificat sitū
loci, Ad dex-
tram Dei si-
gnificat con-
ditionē glo-
riæ in loco
illo cælesti.

Fallacia di-
uisionis.

(etsi Augustinus alicubi, quem imitati sunt nonnulli, dextram de loco beatitudinis interpretatur) sed integram illam seriem textuum scripturæ vrgent, vbi Christus non tantum in dextra Dei sedere: neque in his terris, aut apud inferos ad dextram maiestatis consedisse dicitur: sed passim additur: *In cœlestibus: & in cœlo, & sursum.*

Locus Caluini de dextra Dei à Iacobo And. laudatus & approbatus.

Quamobrem intemptiua declamatio est, in quàm Hun degreditur, tam prolixè disputans de dextra Dei, de qua adeo non habet calumniandi orthodoxos causam aliquam iustam, vt præceptor Hunij Iacobus Andreas iampridem solitus sit se efferre, & gloriari de illa Caluini explicatione à se approbata: *Nimirum quòd disertè scribat Calvinus, dextrae Dei nomine locum non significari, sed potestatem quam pater Christo contulerit. Item ex sessione ad dextram Dei non rectè concludi, Christum non nisi in coelo esse.*

Quod ita tamen idem ille Calvinus sic explicat, vt subijciat, *reuera Christum secundum carnem: alibi nunc non esse, quam in coelis: quamuis sola sessio ad dextram patris non rectè ad hoc probandum adhibeatur.* Hoc enim vult Calvinus: Non à nuda ac seorsim considerata sessione siue glorificatione Carnis sed coniunctim ab ascensione Christi in Cœlos, & sessione ad dextram in cœlis, argumentum re-

Etè sumi ad probandum, quod Caro Christi
in Cœlis nunc sit, & quidem exaltata super
creaturas omnes, non extra cœlos,

LI.

Hun pag. 661.

Quæ autem semper fuit, & est Christia-
næ Ecclesiæ sententia: *Esse quoddam extra &
supra cœlos aspectabile, cœlū aliquod, quod
scriptura cœlos cœlorū: & Deitronum: &
Christus domū patris sui nominat, in quo
sunt māiones multæ, & ubi locum nobis pa-
raturum promisit, in quod & ipse in ascen-
sione, corpore suo receptus est: & magnum
resuscitatorum multitudinem secū adduxit:*
Id totum Hun non modo rejicit impuden-
ti cum audacia, sed etiam cum ludibrio exa-
gitat.

Sententia or-
thodoxo-
rum de cœ-
lo.

Sublannatio
Cœli Huni-
ana.

Nominat enim *Coelum Calvinistarum Em-
pyreum, quod supra firmamentū emineat*: perinde
quasi aut res ipsa, aut appellatio Cœli illius su-
pramūdani (Nā de cœli Emphyreiani appella-
tione cum Scholasticis si vult, rixetur Hun)
conuicta sit, aut Cœlū cum Caluino primū
cœperit. Interim duplicem ipse fallaciam
committit, cum supremum illud Cœlum,
pro cœlesti beatitudine & gloria interpreta-
tur.

Fallacia æ-
quiucatio-
nis.

Hac enim tropica locutione obscurare, aut potius abolere conatur cæteras significaciones cæli proprias: quas Damascenus etiam recitat ac distinguit. lib. 2. τῆς ὀρθοδόξου πίστεως cap. 6. allegato etiam illo Pauli loco de tertio cælo, in quod raptus sit Apostolus.

Fallacia diui-
sionis &
compositio-
nis.

Deinde præter hanc Aequiuocationis fallaciam paralogismo compositionis & diuisionis fucum lectori facit. Cum enim non in cælorum nomine: sed in ijs verbis, quæ scripturæ quædam dicta cælorum appellationi adiuncta habent, figuratus sermo sit: Hun allegoriam cælis ipsis affingit, eoquæ Sophismate pueriliter orthodoxis insultrat. Cum è cælo, inquit, dicitur Deus descēdere. Exodi 19. Prospicere è cælo super filios hominum, Psal. 14. Mittere auxilium suum è cælo, Psal 57. Mittere dextram suam ab excelso: Mittere spiritum sanctum ab alto, Exaudire de alto: quis hic aspectabiles illos cælos locorumq; altitudinem intelligendam autumet? & ineptiat, Deum è supremo aliquo cælo per omnes orbis planetarum descendere, & ex illo Calumniasrum cælo, quod supra firmamentum emineat, filios hominum procul à se dissitos aspicere, & auxilium suum, dextram suam, ac spiritum sanctum suum inde è summo cælo per spheram stellarum fixarum, & planetarum orbis demittere? Hæc omnia singula sunt à diuinæ essentia maiestate alienissima. Deus enim cælum & terram implens, ratione essentia sue de loco in locum non mutatur, aut mouetur
sua

sue visibiliter sine invisibiliter. Inevitabilis ergo postulat necessitas, coelestem hanc altitudinem Dei interpretari de coelesti ipsius gloria, coelesti ipsius beatitudine, coelesti maiestate, gaudio, & luce inaccessa, quibus omnibus Deus ne in infima quidem terra destituitur. Qui hæc negant, sunt in Theologia rudes & indocti, non intelligentes, quæ loquuntur, aut de quibus assueverant.

Satis quidem fastuosè, & insolenter, hæc Hunius, sed videat, ne conuicia in alios detorta in ipsum recitant. Quis enim (præter Hunium tam præclare doctum in Theologia Vbiquistica) adeò rudis est in veræ ac orthodoxæ Ecclesiæ doctrina, qui non intelligat in ijs locis, quæ Hun citat, & alijs huius generis cõpluribus, in quibus etiã Deus habitare in coelis, & filium è coelis misisse dicitur, non tam in cœlorum nomine, quàm in verbis habitandi, contemplandi, mittendi, descendendi, & similibus tropum inesse? propterea, quod verba hæc non magis propriè, quàm manus, & pedes, & oculi, aliæque membra, & motus atque actiones corporeæ, tribui naturæ divinæ possunt? De quo vel ex ipso Damasceno, quæ sit per ἐνδεδωκτοῦ θεῶν loquendi ratio scripturæ familiaris, & rudiri Hun potuisset, nisi Theologiæ suæ Vbiquisticæ confusus, exhaussisse se omnia iam dudum putasset. Non enim de nihilo est, quod à Platone olim dictum est: *Multos ad sapientiam peruenturos fuisse, nisi*

Non in voce cœlorum, sed in verbis habitandi, mittendi, descendendi &c. nō pus est, cū scriptura de Deo loquitur.

Damasc. lib. 1. cap. 11.

Argumentū
Huij ex 4.
terminis Al-
titudo signi-
ficat cœlestē
gloriam. Er-
go & cœlum
ipsum nihil
aliud est,
quàm cœle-
stis gloria.

Cœlestedici
non potest
nisi sit cœlū
aliquod.

Reiectio ani-
liū fabularū
de conditio-
ne cœli.

existinassent, se iam eam consecutos esse.

Cur miscet autem Hun hæc duo: Cœ-
lum ipsum, de quo disputare ipsi propositum
est, & cœlestem altitudinem, quam pro vnio-
ne cœlorum substituit? *Cum ait: Cœlestem al-
titudinem Dei de cœlesti ipsius gloria & beatitudine
&c. ineuitabili necessitate intelligi oportere. Quasi
verò quod de altitudine hac cœlesti facilè ipsi
conceditur, idem etiam de cœlo ipso fieri o-
porteat?*

Cur autem tanta doctrinæ eruditione, tan-
ta diuinarum rerum scientia instructus, non
animaduertit, quod vel pueris (qui primæ
Grammaticæ rudimenta degustarunt) notum
est, deriuatiua à primitiuis deduci, ideoq; ne-
quidem cœlestem gloriam, & beatitudinem,
& lætitiā nominari posse, nisi cœlum illud
sit, quod scriptura sedem Dei & beatorum do-
micilium vocat.

Quod quale sit, nunc quidem inenarrabi-
le nobis est, & id tamen supra illos aspecta-
biles cœlos à scriptura collocari scimus: nec
dubitamus, quin in eo gloriam suam Deus
in manifesta luce patefaciat, & immediatè se
communicet electis angelis & hominibus eò
translatis, & vicissim summo gradu obedien-
tiæ ab ijs colatur, in quo & nos aliquando æ-
ternum beatos fore credimus: *Etsi nec ineptias
illas fabulantium de choreis cœlestibus & similibus*
nra

nugis probamus: & disertè at que expressè eorum deliria reijcimus, qui extra verbum Dei de illo summae felicitatis domicilio, aut ipsa etiam felicitate garriunt, Cùm Apostolus testetur: neq; venisse in cor hominis, quae preparavit Deus diligentibus se.

LII.

Hun pag. 662.

Nihil autem patrocinaur Hunio locus Athanasij, quem ex vnione cõtra Sabellij gregales citat. Discant ergo, sursum illud, & in alto esse non corporaliter duntaxat audiendum: sed noua ratione intelligendum esse: Quoniam illud dictum, quo fertur sublimis super omnes gentes, & illud idem: Exaltabo te Domine. Rursus illud: Laudabilis & superexaltatus in secula: non in loco quorundam, & in sublimi Dominum constituunt, neq; Dominum ab hominibus euehi describunt, aut ab alijs, qui laudibus eum extollunt, sursum extolli, sed maiestatem inuisibilis Deitatis, sublimitatem vocant. Et is qui dicit: Coelum Coeli Domino, terram autem dedit filijs hominum: non pro loco domicilij Coelum assortitur Domino, & hominibus terram, sed excellentiam magnificentiamq; oculis subiicit.

Hæc quidem Athanasius de missione Fallacia plura
TOY ΛΟΓΟΥ differit contra eos, qui myste- num inter-
rio incarnationis obijciebant: Si emittitur, rogationum
& descendit, Non igitur est cū eo qui ipsum emittit,
neq;

Athanas.
pag. 97.

Descendere
de cœlo re-
ctè explicat
Athanas. de
mysterio in-
carnationis
filij Dei: non
de loci mu-
tatione. Ne-
que tamen
inde sequi-
tur, nullum
esse cœlum
tertium.

neque ei, qui sursum manet, coheret. Huic ergo
obiectioni respondens, *Discant, inquit, sursum
illud & in alto esse &c.* Quibus mox subiicit.
*Facilimè igitur comperis, descensum verbi inclina-
tionem esse ex incorporeali maiestate ad vilitatem cor-
poris. Et: Ne igitur Corporales istæ voces (hoc est
descensio, & emissio) ad inficiandam eius incarna-
tionem producantur, quoniam localiter neq; descen-
dit Deus, neq; emittitur, sed audiant Apostolũ, id
negocij, & eiusmodi comparationes metaphorasq; ex-
plicantem: Non rapinam arbitratus est, esse equa-
lem Deo, sed seipsũ exhaustit, formam Serui accipiens,
in similitudinem hominum factus. Hoc enim
est descendere, hoc est, emitti, induiq; in amicum
vilius, quam pro ipsius dignitate. Descensus item,
humanae speciei, superductio atq; inuestitio est, seu-
cundum Patris voluntatem instituta, Quod si loco
& verbum non circũscribitur, non auelletur ab in-
corporali patre ob corporis sui attemperamentum:
Nam excepit eum volentè Corpus quatenus idonea
est humana natura, Deũ suscipere: Manet nihilomi-
nus in se a ipsius natura, quæ ante incarnationẽ fuit.
Quamobrem descensus è cœlo non fuit digressio è
cœlo: neque item emissio è cœlo, segregatio à pa-
tre. &c.*

Athanas. pag.
94.

Illam verò quæ Hun subiungit, in eadem
quidem Oratione Athanasij, sed paginis dua-
bus antè extant (*Aufer mihi iam illud, loco subsi-
nitiũ esse, cum de Deo, & Verbo, & spiritu sancto
cogitandum putes. Ac rursus: Impiam igitur, aus-
querere & cogitare vbi sit Deus, aut quem locũ obti-*
neat

neat Verbum aut Spiritus Sanctus, quo dōmī-
 cilio claudatur:) Dicuntur autem aduersus
 eos qui de aeterna gubernatione Filij obij-
 ciebant. Si genitus est, extra genitorem exis-
 sit, & ab eo diremptus est. Minimè vero gentiam,
 inquit Athanasius. Quin imò indiremptum oportet
 esse Verbum, qui existit in Deo, & extra Deum non
 apparet. Quo enim in loco foris apparuerit, cum
 omnia Deus, ut in scripturis est, adimpleat? Caelum,
 & terram ego repleo, dicit Dominus. Istiusmodi
 prestigijs filij generationem, eiusq; à patre aeternum
 progressum: & cum patre coexistentiam subuertere
 conantur, cum integer per se & solidus sit pater, in-
 teger quoque & solidus sit filius. Discant igitur,
 se non intelligere, neq; quae dicunt, neq; quae affir-
 mant, cum in loco circumscribunt Deū, Filiumq; de
 nouo alio in loco consistere imaginantur, eosq; sedis
 bus distinctos esse: illum quidem hic, alterum verò
 alibi: siquidem genitus sit, & seorsum à patre alio
 trinfecus apparuerit. Quis locus quietis meae, di-
 cit Dominus? Caelumne? Atqui caeli caelorum non
 sufficient tibi, inquit Salomon, ad Deum verba fa-
 ciens, magno argumento mortales docens, nihil locorū,
 Deitatis esse capax: Manus, inquit, meae fecit
 haec omnia. Non igitur opera intra se continet: opifis-
 cem suum, qui & ante opera existebat, illisq; ut exis-
 terent, causam praebuit, viribusq; suis stabilivit,
 Atq; ideo ait Paulus: Ex quo omnia, & per quem
 omnia, & in quo omnia. Ac rursus idem, In eo ca-
 min. viuimus, mouemur & existimus.

His demum subijciuntur verba illa, Quae,

Obiectio A:
 rianorum
 contra gene-
 rationē filij
 refutata ab
 Athanasio:

vt Scopum disputationis Athanasij occultaret Hun mutilauit: *Aufer iam mihi illud, loco subnixum esse, cum de Deo, & verbo, & spiritu sancto cogitandum putes: aufer mihi locales capacitates, neq; alibi existere patrem, aliò vero emitti filium, ex ratione gignendi suspiceris. Et post pauca: Ne requiras magnitudinem loci tam spaciosam quæ capere posset Dei magnitudinem: non enim id quod immensurabile est, in mensurato contineri poterit.*

Denique disputationem eam concludens ait: *Intelligamus queso, ea quæ supra nos sunt, & per se incorporalia existunt (patrem scilicet, filium, & spiritum sanctum) locis non indigere, neq; receptaculis distincta esse, ac ne ob id inexistente nulliusque essentiae, aut patrem, aut filium, aut spiritum sanctum audeas flatuere, eò quòd neq; locum definiere, neq; singulis locum ascribere possis.*

Quid verò hic est, per Deum Optimum Maximum, quòd ad stabiliendum dogma Vbiquitatis carnis Christi vel minima ex parte faciat? Aut potius, quàm multa hic sunt, quæ dogma illud evertunt, nisi probet Hun, Carnem Christi naturæ identitatem habere cum Trinitate?

Dupliciter enim impingit Hun, quòd ad accommodationem loci huius attinet. Primum enim de sessione Christi secundum humanitatem, id est, humanitatis ipsius, hic conuertitur: deinde de ipsis cælis, in quibus Christi-

Aliud æterna generatio filij, eiusdemq; in

Christus secundum humanitatem sursum est, quaritur. Intempestiuè igitur Hun detorquet ad sessionem humanitatis ad dextram Dei, quæ de æterna generatione filij, & de Incarnatione eius distinctè ab Athanasio docentur. Deinde non rectè transfertintur ad humanitatem ab Hunio, quæ ad maiestatem æternæ & infinitæ Deitatis describendam pertinent. Ac multò inconuenientius opponitur hæc sublimitatis descriptio doctrinæ orthodoxæ de Cælo, quod suas quasdam ob causas rectè dicitur sedes Dei, non vt negetur Dei omnipræsentia, sed quia maximè ibi maiestas, & gloria refulget, & obedientia ei perfectissimè præstatur à beatis hominibus & angelis: Quò respiciens Christus etiam in precatione nos compellare Deum iussit, vt patrem nostrum, qui in cælis sit, & orare vt voluntas eius fiat in terra, sicut in COELO.

Hæc non oppugnat Athanasius, qui hoc agit, ne existimetur essentia Dei cælis contineri, aut loco alio vllò circumscribi. Quod tam non repugnat articulo fidei de throno Dei in Cælis, quàm non aduersatur tibi inuicem illa scripturæ dicta: *Psalmo 102. Dominus in cæli parauit sedem suam: & 1. Reg. 8. Cæli coelorum non sufficiunt tibi.*

LIII.

Hun pag. 663.

Pertinet

carnatio, aliud ascensio in cælum & sessio secundum humanitatem.

Quæ de diuinitate dicitur non rectè transferuntur ad humanitatem Christi.

Vtrumq; verum est, & quòd essentia diuina non circumferibatur vllò loco, & quòd tamen cælum sit thronus Dei.

Pertinet ad Deitatis omnipræsentiam des-
 cribendam & Augustini locus, quem Hun-
 citat, sine mentione libri in quo extet: *Si in
 cælis tanquam superioribus mundi parti-
 bus locus Dei esse creditur, melioris meriti
 sunt aues, quarum vita est Deo vicinior.*

Quæ Augu-
 stin. dicit de
 diuinitate,
 ea non rectè
 Hun detor-
 quet ad car-
 nem Christi
 glorieatam
 quidem, & li-
 berrime in
 cælo regnā-
 tem, sed ve-
 rō tamē cor-
 pore organico,
 & Sym-
 metria mē-
 brorū præ-
 ditam, & v-
 bicunq; est
 in cælo, ibi-
 dem retinē-
 tē veri & na-
 turalis cor-
 poris modū.

Sed negat Augustinus Deū in cælis esse, vt
 in loco, sicut res creata, vbicunq; sunt, locum
 certum requirunt: Neque tamen negat, cœ-
 los sursum esse, non deorsum. Hæc verò quid
 momenti afferunt ad dogma Hunianum pro-
 bandum de omnipræsentia Carnis Christi?
 de quo Hun addit: *Ergo querimus Christum
 supra, non cogitationibus nostris exspacian-
 do in locum altum creati cæli, in quo sit
 per essentia proprietatem corpus ipsius (Ita
 namq; suspensi relinqueremur atque aubi;
 ad quam cælorum plagam nos vertere de-
 beremus, ne fortè nostra cogitatio aberrā-
 ret ab eo loco cæli, in quo ex hypothesi aduer-
 sariorum versetur saluatoris humanitas)
 sed tūm querimus eum supra, quando eum
 consideramus in ipsa dextra Dei, quā nihil
 altius, nihil sublimius, nihil excelsius, nihil
 eminentius est, non loci conditione, sed glo-
 ria maiestatisq; eminentia.*

Reperit

Repetit Sophisma toties refutatum, quo omnipresenciam ex sessione ad dextram confirmare nititur, confundens sessionem carnis, cum descriptione ipsius dextræ Dei. Multò autem rectius Cyrillus, qui corpore, inquit, absens est Christus patri pro nobis apparens, & ad dextram eius sedens. Et Augustinus: Noli dubitare ibi nunc esse hominem Christum lesum, unde venturus est, memoriterque recole & fideliter tene Christianam confessionem; Quoniam resurrexit à mortuis, ascendit ad coelum, sedet ad dextram patris: Nec aliunde quàm inde venturus est, ad viuos mortuosque iudicandos. Ad sannas verò Hunianas sufficit nobis illud eiusdem Augustini. Vbi & quomodo sit in coelo Corpus dominicum, curiosissimum & superuacaneum est quaerere. Tantummodo in coelo esse credendum est. Non est enim fragilitatis nostræ, coelorum secreta discere, sed est nostræ fidei de Dominici Corporis dignitate sublimia & honesta sapere.

LIIII.

Hun pag. 664. & deinceps.

Quæ portò Hun de solenni illa *πρόβουλα* veteris Ecclesiæ (*Sursum corda*) itemque de sententia Canonis Niceni disputat, in quo hæc verba sunt: *Elevantes mentem, fide cogitemus positum esse in sacra ista mensa agnum Dei tollentem peccata mundi;*

K mundi;

Christus re-
ctè à nobis
inuocatur
sublatis ad
coelum ocu-
lis etiam si
qua in parte
cceli liberrime
versetur
iuxta huma-
nitatè defini-
ri nobis non
possit. Inuo-
camus enim
nō humani-
tatè solā,
id est, sepa-
ratā à Logo,
sed Logon
ipsum in car-
natum.

mundi, cum ad doctrinam de cœna peculiariter spectent, suo loco attingemus.

Quàm verò indignum est Christianæ fidei simplicitate, quod definitionem corporis Christi, à Domino ipso post resurrectionem ex morte traditam, conuellere & labefactare conatur Hun? data instantia cibi & potus gustati à Christo post eandem resurrectionem.

Hun. pag.
671.

Quis, inquit, vilius momenti esse putet argumentum hoc? Christus ad comprobandam discipulis suis resurrectionem præbuit se videndum & palpandum: Ergo corpus eius non potest non esse visibile, & contrèctabile. Nonne enim consimilem ad modum licebit ita argumentari: Christus ad asserendam suæ Resurrectionis veritatem edit & bibit coram discipulis. Ergo licet ex resurrectione clarificatum habeat corpus, tamen id necessario indiget cibo & potu? Quemadmodum autem non necessitate, sed liberrima voluntate per dispensationem edit & bibit ad euentius demonstrandam discipulis resurrectionem suam, cùm quidem aliàs corpora gloriosa, cibo & potu nequã indigeant: Sic quoq; ad eandem resurrectionem asserendam, præbuit se videndum & palpandum, non quòd necessitate quadam corpus eius sensibus expositum sit, sed quia liberrima voluntate se sensibus apostolorum ad tempus obiecit.

Argumentum
Humanum,
idem cum
obiectione

Hanc instantiam Hun, non ex patrum orthodoxorum fontibus, sed ex lacunis Eutylianorum hausit, ad quam Theodoretus

tus

tus, cui Synodus Chalcedonensis honorificum Veritatis orthodoxæ testimonium præbuit, iam pridem respondit Dialog. 2. Offensa dissimilitudine istorum duorum, quæ Hun confundit: *monstrationis manuum, & pedum: & manducationis cibi & potus post resurrectionem.* *Cibo enim inquit, non indigebat corpus immortalitate donatum. Nam & de resurrectione Dominus dixit: Erunt ἰσχυροὶ. At manus & pedes habere, & circumscriptum esse, & CERNI POSSE, immutabilis proprietas est corporis, & essentiam ipsam naturæ demonstrans.* Itaque mirum, nisi Hun more Eutylichiano pro phantasmate habet ipsas etiam manus & pedes, & corporis totius circumscriptiōnem, *VI TO ORATON* fecit accidens separabile à corporibus glorificatis. Quod Theodoretus hac memorabili sententia refellit. *Dominicum ergo Corpus incorruptibile quidem resurrexit & impatibile, & immortale, & diuina gloria glorificatum, & à Cælestibus adoratur potestatibus: Corpus tamen est, priorem habens circumscriptiōnem.*

Quod quidem & ex scripturæ dictis, quæ de Christo in cælos euecto loquuntur, confirmat, quæ refutet Hun prius, antequam persuadeat nobis Corpus Christi deposuisse in gloria proprietates essentielles & perpetuas veri & naturalis corporis.

Eutylichiana quam refutauit Theodoretus.

Ex esu intelligere voluit Christus Apostolos, quod verè vitam ex morte recepisset, sed ex palpatione & conspectu agnoscere eos voluit veritatem corporis, itaque illud dispensationis fuit: hæc perpetuæ proprietatis est.

L V.

Hun pag. 672.

Sed oppugnat TO ORATON, id est, quod visibile sit corpus Christi Hun, verbis Luc. 24. *Vbi legitur, inquit, Christus duobus discipulis in Emaus ἀφαντες γενόμενος, id est, inconspicuum seu inuisibilem esse factum.*

Responsio.

Christus Aphantos factus, non in se absolute, sed respectu discipulorū, ex quorum respectu subitō recessit.

At multum differunt in lingua Græca ἀφαντος εἶναι, id est inuisibilem, & ἀφαντος γένεσθαι, id est, non apparere, seu non conspici ab omnibus quouis tempore. Illud enim veritatem corporis evertit (ὄψας ὄψόμενος, ὅμα ἐστίν inquit Theodoretus) Hoc varijs de causis accidere potest, non tam ex conditione ipsius corporis, quàm eorum respectu, in quibus conspectus impeditur, quocunque impedimento obiecto.

Nec Evangelista simpliciter ait ΑΦΑΝΤΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ, sed additur ἀπ' αὐτῶν, quod multò maiorem Emphasin habet, quàm si dixisset, ἐγένετο ἀφαντος αὐτοῖς. Nam ne quis putet Christum præsentem cum ijs mansisse corpore suo, idque in se hanc proprietatem habuisse, ut cerni non posset: Evangelista disertè affirmat, Christum ἀπ' αὐτῶν γενεσθαι ἀφαντα. Quod est tam oculis & conspectui

spectui ipsorum, quàm extra conspectum eorum ablatum, seu ab eis abductum esse, facta mutatione loci, non autè inuisibiliter remanente corpore ad mensam, ad quam cum illis prius confederat.

Redeat autem ad Grammaticorum Subsellia Hun, & quærat ex eis, num APHANTON APO TINOS significet aliquid in se inuisibile, antequam tam audacter pronunciet quod de aliquo Christi visibilis permanentis recessu phrasis illa explicari nequeat: propterea quod de eo, qui ab aliquo digreditur, nec sit reuera inuisibilis, sed tantum propter opposita externa obstacula non conspiciatur, dici non consueuerit quod APHANTOS fiat.

Cur verò exempla non proficit, quæ apud authores classicos obseruarit, in quibus perlustrandis se Argo oculatiorem esse putat.

LVI.

Hun pag. 673.

Nec verò causam Hunij inuat, quòd ait, Sæpe aliàs Christum quando apparuit discipulis, paulo post rursus ex eorum oculis disparuisse, ita ut discipuli quidem possent dicere, Visum sibi Dominum: Quo autem peruenisset, explicare aut dicere non possent.

Responsio.

Quin imò, si visus est eis, idque non spe-

Inuersio. *Corpus habens Figuram & colore siue luce preeditum, non potest non esse visibile.* *Tri alicuius more, sed veri corporis sui effigie, & lineamentis, quæ & cernebant indubitato oculis suis, & manibus suis contrerastabant: utique visibile corpus retinuit. Disparitio autem non naturam corporis, id est, visibilitatem Christo adimit, sed conspectum discipulis eripuit, ut in historia Ascensionis expressè dicitur, quòd cum discipuli intentis in cælam oculis essent, nubes eum suscepit & ab oculis illorum abstulerit: Et hi angelos tamen dicentes audiunt: Viri Galilæi quid statis intuentes in cælum? Hic Iesus qui sursum receptus est à nobis in cælum, ita veniet quemadmodum conspexistis, eum proficiscentem in cælum. De quo Chrysostomus homilia de Ascensione Domini. Si amicorum seu cognatorum separatione tristamur, quanto magis Salvatorem, Magistrum, Dominum, Misericordem, Pium, Mansuetum, cum à se viderent separari, non omni cum dolore tristabantur discipuli? Ideo stabant angeli, & ascensionis tristitiam, commemoratione regressione consolabantur, & separationis dolorem aduentus futuri pollicitatione sedabant.*

En coniecturæ etiam illius Hunianæ refutationem, quæ dicit dubium non esse, quin si mansisset visibilis suo corpore, fuissent illum insecuti, aut secum retinissent, præsertim cum tanto flagrantis desiderio non modò visendi illius, verum etiam, si fieri potuisset, perpetua eius conuersatione utendi.

Quasi verò potuerint Discipuli subsequi Christum in altum sublatum. Rectè verò Augustinus: Videntibus ait, non sequentibus discipulis Christum ascendisse in Cælum. Et tamen, si Dijs placet, pollicerur Hun in quaestione figmenti sui vanissimi *evidentem & ad oculum quasi demonstrationem*, quales scilicet Hunianæ sunt: ex inani iactantia, & falsitate compositæ.

LVII.

Hun pag. 673

Imò non dubitamus asserere, inquit, *etiam glorificatorum corporum* (quia Paulo teste sunt *pneumatica*. 1. Cor. 15.) hanc esse virtutem proprietatemq; *πνευματικῶν*, ut non necessitate quadam pateant aliorum conspectui. Nam de sanctis, qui corporibus suis tempore passionis Christi resurrexerant, affirmat Euangelista Matthæus, esse illos post resurrectionem Christi ingressos in civitatē sanctam & apparuisse multis. Quo subindicat non promiscuè quibusvis illos visos esse, sed *ijs duntaxat*, quorum oculos Dominus peculiariter aperuerat, ut eos conspicari possent.

Responsio.

Nomi

Corporum san-
ctorum cur
post resurre-
ctionem vo-
centur spiri-
tualia.

Animalium
& spiritalium
corporum
appellatio-
nes referēde
sunt ad col-
lationē pri-
mi & secun-
di Adami.
1. Cor. 15.

Nominat Paulus corpora resuscitata spi-
ritualia, non quod substantiam & proprietates
essentiales naturæ spiritualis habitura sint,
sed à qualitatibus novis, quæ ex diuina spiri-
tus virtute redundatura sint in corpora Ele-
ctorū. Opponit enim Paulus πνευματικὰ, &
ψυχικὰ. Ac ψυχικὰ vocat, quibus anima cre-
ata vitales facultates præbet: Qualia sunt
omnium hominum corpora in hæc vita, quæ
ex priori seu terreno Adamo habemus, qui
factus est in prima creatione, sibi & posteris
suis in ipso conditis, in animam viuentem,
seu homo animatus. πνευματικὰ autem vo-
cat, quæ excellentiorem vitam sint habitu-
ra ex diuina virtute Christi, quem postero-
rem Adamum vocat, & Deum è Cælo, id est,
verum Deum & verum hominem, quem
quæ ait in spiritum viuificantem factum esse
seu spiritum viuificum esse, Quia & suum
ipsius corpus post resurrectionem imprimis,
& glorificationem diuina virtute viuificauit,
& ad similitudinem sui corporis nostra quo-
que corpora eadem virtute diuina ad vitam
æternam & beatam viuificaturus est.

Hæc Antithesis animalium & spiritua-
lium corporum, essentiæ ipsi vel proprietati-
bus corporum nihil prorsus adimit, quæ ea-
dem in resuscitatis futura sunt, quoad sub-
stantiam & symmetriam membrorum, &
quæ

quæ hanc comitatur immutabiliter, circum-
scriptionem.

Itaque nemo vnquam fuit orthodoxo-
rum, qui inter qualitates corporum resuscita-
torum numerarit inuisibilitatem. Ac satis
fuit Scholasticis ipsis recensere hæc quatuor
attributa corporum glorificatorum: *Impassi-
bilitatem, claritatem, subtilitatem, & agilitatem.*
Et extant Hieronymi refutationes aduersus
Originis, & Iohannis Hierosolymitani de-
lyria, quibus Corpori Christi glorificato, &
resuscitatorum hominum corporibus falso
illi attribuebant alia, quam scriptura tribuit.
Quos si Magistros sequitur Hun, sciat iam-
pridem Ecclesiæ veræ iudicijs, & se & illos
cū phantasticis istiusmodi opinionibus dam-
natos esse.

Ad Sanctos autem quod attinet, qui non
vt Hun ait, *TEMPORE* Passionis Christi, sed
post resurrectionem eius, vt *Matthæus* habet, surre-
xerunt: ipsa vox Euangelistæ ΕΙΣΗΛΘΟΝ, id est,
ingressi sunt, seu introierunt in ciuitatem san-
ctam: ostendit eos vera corpora habuisse, &
his loci mutationem recte tribui. Non au-
tem ideò, multis tantum, non omnibus ap-
paruerunt: quasi corpora ipsorum in sese fue-
rint inuisibilia, sed vt de discipulis in Emaus
proficiscentibus, & Christum comitem in
itinere habentibus dicitur, quod retenti fuerint
oculi eorum, ne statim agnoscerent Dominum, sic
magna

In actis syno-
di sextæ Oec-
umenicæ
recitantur
verba Seueri
hæretici &
lectatorū eius.
Quod quæ
circa corpus
sunt & ei in-
sita, moles
fluxus: co-
lor, omnia
in Oeconō-
mia Christi
consumma-
ta sunt in ce-
pore Christi.

Fallacia à
non causâ.

magnæ partis hominum oculi retenti & impediti fuerunt, ne Sanctos illos resuscitados plerique cernerent.

Quod factum est certo Dei consilio, ut intelligeretur, non resurrexisse Sanctos istos, ut rursus versarentur inter homines, de nouo aliquando morituri, ut de Lazaro & alijs narrat historia Ecclesiastica, sed potius ut in vitam æternam Christum comitarentur, cuius ex morte iam resuscitati viuifica virtute resurrexerant.

Quid? quod de Christo etiam Petrus Act. 10. inquit: *Eum tertio die excitatum esse à Deo, qui eum dederit manifestum fieri, non toti populo, sed testibus, quos ipse prius designauerat?* Ex quo tamen minimè sequitur, Christi corpus in se fuisse inuisibile, aut non resuscitatum esse, quia toti populo non fuerit Christy manifestatus.

LVIII.

Hun pag. 673. & 674.

Diuerforum & inter se pugnantium fundamentorū varietas & inconstantia Assuerationis temerariæ vanitatem ostendit

Sed si inuisibilitatem corpus Christi ex Resurrectione & glorificatione accepit: cur alia plura fundamenta, eaque diuerforum generum affluit Hun? nempe vnionem & sessionem ad dextram Dei: *Cum ex resurrectione Christus modum habeat, inquit, quo possit corpore suo esse APHANTOS, quid ni multo magis, ex vnione, & subsecuta sessione ad dextram*

*dextram, modum habere censendus est, quo
inuisibiliter præsto sit omnibus creaturis.
&c.*

Responsio.

Primum si corpus Christi resurrectione demum inuisibile euasit: non ex vnione inuisibilitatem habuit. Deinde si ex sessione accepit, vt inuisibile factum sit: Non igitur inuisibile fuit, vel ante vel post Resurrectionem, donec in cœlos Christus euectus est. Præterea in his ipsis Cœlis si verum est, quod Hun sentit, etiam beatis illis angelis & hominibus existentibus in cœlo, inuisibilis iam erit Christus ex noua illa per sessionem acquisita proprietate corporis: Denique cum in nubibus cœli apparebit olim in gloria, non natua & perpetua, sed aliena & ascititia, & ad tempus saltem assumpta ac mutuata visibilitate, corpore suo conspicuus erit. Quomodo ergo Stephano cœlis apertis visus est? quomodo eum aspicient, qui in eum confixerunt? quomodo iudicium omne (visibile nempe) pater dedit filio, quia filius hominis est, id est humana specie & forma visibilis præditus? Cum si ascititia forma opus esset, pater ipse hoc modo visibile iudicium exercere posset?

Mira verò Metamorphosis est, quâ Hun
cum

Hunc inuisibilitate etiam omnipresentiã corporis extruere conatur.

cum inuisibilitate etiam omnipresentiã commutat, cum idem corpus Christi inuisibiliter, & (vi D. Lutheri verbis loqui videri vult) admirabiliter creaturis omnibus ita preesto esse ait, vt ipsum nec contingant, nec dimetiantur nec comprehendant, sed ipse potius illos sibi presentes habeat, mensuret & contineat: hoc est, vt creaturas omnes diuersissimis in locis ex ordine creationis collocatas quasi in puncto vnus loci reipsa, & substantialiter corpori suo presentes statuatur, & corpus tamen nullã contingat, à nulla mensuretur, nec comprehendatur, sed ipsam in se mensuret, & contineat creaturas vniuersas & singulas. Sed hoc aliud nihil est, quàm mendacij & vanitatis condemnare Christum affirmantem se venturum in nubibus cœli, sessurum super sedem gloriæ, & oues à dextris, hircos à sinistris iuis habiturum: Et Petrum asseuerantẽ, quod Christum Cœlo suscipi, & vt scriptores veteres exponunt, contineri oporteat vsque ad diem restitutionis omnium. Quæ ad corpus omnipresens, & intra se creaturas omnes continens aded non congruunt, vt mendacij seipsum conuincat, qui hoc affirmare, & Christo ac Apostolis laudem veritatis detrahare audeat.

LIX.

Hun. pag 674. & 675.

Vt autem ineptias quæstionis istius Huanianæ

nianæ meritò repudiamus: *An de Deitate accipiendū sit illud* & φαντος ἐγείτο π' αὐτῶν: & interpretationem hanc vel per calumniam alijs afflictam: vel (vt multa alia) ociosè ac temerè illius refutationem institutam esse ab Hunio existimamus: Sic audax illa & impudens confidentia meritò detestanda est, qua Hun verba illa Christi (*Videte manus & pedes meos: Nam ego ipse sum: contrectate me & videte me. Nam spiritus carnem & ossa non habet, pro vt me conspiciatis habere*) diuellens: corpori Christi resuscitato hoc tantū relinquit, quod carnem & ossa habeat. Quod autem visendum ac palpandum se discipulis præbuit, ad volūtariam saltē dispensationem refert, obtrusa iterum & repetita confusione dispensationum, videlicet manducationis cibi post resurrectionem, & proprietatum itarum quæ sunt perpetuæ in natura corporum. Ex verbis Christi, inquit, aperte liquet, quidnam discernat inter spiritum & corpus, nempe habere carnem & ossa: vt autem fidem eis faciat, quod carnem & ossa verè habeat, & quod Apostoli non videant spiritum aliquem, sed ipsum Dominum carne rediuuū: idcirco per voluntariam dispensationem se visendum, palpandumq; sistit, sicut verè edendo, non tamen aliqua necessitate, sed KATA OIKONOMIAN demonstrat, non spiritum aliquem, sed se verè ex mortuis resuscitatum eis conspici, nec tamen hinc euincitur, edere esse Systaticam proprietatē Corporis ipsius.

Atquē

Sublata proprietate carnis & ossium, id est dimensionibus, contactu, visibilitate corporis natura ipsa carnis & ossium tollitur.

Atqui si discrimen inter corpus Christi & spiritum seu spectrum in eo tantum consistit, ut Hun arbitratur, quod corpus carnem & ossa habet, spiritus aut spectrum non habet: quid nisi petitio principij erit, affirmare Christum carnem & ossa habere, & tollere proprietates eas, ex quibus tanquam nota perpetua deprehenditur, substantiam illam carnis & ossium, verè inesse corpori Christi?

Nec ut rò frustra Christus toties iussit discipulos intueri & contèplari ipsum oculis, & contrectare manibus, Nimirum ut non resurrectionis seu vitæ tantum receptæ (quemadmodum per manducationem cibi) sed etiam corporis sui veritatem probaret, atque ita discipulis certò constaret, ipsum retinere ossa & carnem, & ipsum non alium esse, cum quo antea conuersati fuerant. Vnde I. Iohan. 1. ΕΜΦΑΤΙΚΩΣ dicitur: *Quod oculis nostris vidimus, quod spectauimus, & manus nostræ contrectarunt.* Non enim est ταυτολογία in verbis illis, ἡ ἑώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐδύραμεθα: sed amplius quiddam significat τὸ δεῶθαί id est spectare, quàm videre, quasi dicat: Non semel neque obiter, sed verè, & penitus contemplatos se esse, ne quis prestigias aliquas fuisse putet:

Hæc quorsum Christus? quorsum Apostolus

stolus tam diligenter inculcaret? si verum est,
 quod Hun dicit: *Tangi & videri tam non est
 proprietas ad essentiam Corporis Christi requisita,
 quam nec edere, aut bibere.* Eritne igitur cir-
 cumscriptio Corporis (qua essentia ipsa in-
 tra fines & terminos naturæ suæ continetur)
 quamque consequuntur illa, visibile, & pal-
 pabile esse? Hæc ergo, num sic erunt ac-
 cidentia mutabilia, *vt cibum & potum assu-
 mere, & quæ postea addit Hun, vt Mariæ Mag-
 dalenæ in forma hortulani, discipulis duobus in for-
 ma Viatoris apparere, aut clauorum vestigia in ma-
 nibus & pedibus aliquandiu retinere, vt & stigma
 aperti lateris?*

Quid? quod de cicatricibus etiam vetè-
 rum scriptorum diuersæ sunt sententiæ? &
 formæ apparentis diuersitas, non vultû & sta-
 turâ corporis in Christo reipsa mutauit: sed,
 cum eadem esset forma, sicut idem erat cor-
 pus, intuentium tamen oculis retentis dissi-
 milis formæ imaginem obiecit, secundum
 cogitationes, quas animo circumferebant?
 Nâ Maria hortulanû putabat, nec pri⁹ Christû
 agnouit, quâ nominatim eam compellaret: &
 discipuli duo nondû persuasi, Christum refu-
 citatum esse, viatorè esse existimabant, quòd
 ipso habitu & vestitu corporis ad iter accinctû
 videret. Ex quo tamè non sequitur, quia verâ
 formâ isti nõ statim agnouerunt, cogitationib⁹
 ipsorum aliò directis, & oculis detentis, aut
 quia

quistarum capite siue cerebro (Hi enim sunt flo-
culi orationis ipsius) Nam vt diuersis locis &
temporibus Christum corpus suum conspi-
ciendum aut non conspiciendum præbuerit:
in se tamen simul visibile & inuisibile fuisse,
nullum scripturæ dictum contuincit. Itaque
vt pugnantia ista, & aliena à verbo Dei reci-
pienda non sunt, licet in Theologia Vbiqui-
stica recepta sint, & in capitibus Vbiquistarū,
qui candida de nigris & de cædentibus atra,
quoties libet, facere solent, optimè con-
uenire videantur.

In horum Theologia, non autem in Eccle-
siae Catholicæ & orthodoxæ doctrina probari
solet: quod Hun etiam hoc loco gloriatur,
vnum idemque Corpus Christi posse esse in loco: at-
que nihilominus alia ratione sublimiore extra locum,
Siquidem corpus perpetuum suum esse hypostaticum
non in loco habeat, sed in LOGO. Ideoq; intra huius
hypostasim intromissum loca ad vnum omnia
ineffabiliter transcendat.

At si ita est, ne quidem in vno loco conti-
neri corpus poterit, cum nunquam non esse
suum in LOGO habeat. Sed fallacem esse con-
clusiunculam, terminorum non coherenti-
tim pluralitas ostendit. Quæ enim conne-
xio est ista?

LOCOS est illocalis.

Corpus est in LOGO.

Ergo Corpus est illocalis.

L

Sunt

Corpus Christi
sicut Hunio est
in loco & si-
mul extra
locum.

Quatuor
terminis

Suntne idem LOGOS, & in LOGO esse? Quo-
modo igitur sequi potest: *Hypostasis LOGOY,*
id est, ipsemet LOGOS illocalis est: Ideo & Corpus
factum est illocale? Imo cum hoc defendit
Hun, quomodo stante vnione corpus unquã
locale fuit aut esse potest?

LXI.

Hun pag. 678. & 679.

Quales autem sunt hi funiculi argu-
mentorum Hunij ex arena contexti, vt de
Valentinianis Irenæus dixit: *LOGOS ma-*
nifestatus, & actu visibilis factus est in carne. Et
idem LOGOS manet inuisibilis in cæteris creaturis
omnibus. Idem flammei equites, atque currus actu
conspicui sunt Bilsæo, actu quoq; inconspicui famulo
ipsius. Idem angelus Domini actu visibilis est Asinæ
Bileami pseudopropheta, actu inuisibilis ipsi Bis-
leamo, donec eius aperiantur oculi.

Ergo vt in his nulla implicatur contradictio, nec
periclitatur identitas LOGOY, flammeorum equita-
tum, & angelorum: Sic neq; corporis Christi iden-
titas in discrimen vocatur, si maximè actu sit alibi
visibile, alibi inuisibile, planè vt non duo singula
tur corpora, sed vnum creditur esse & manere Chris-
ti corpus, quod in certo loco est, tempore exinanitio-
nis (puta in Bethania, in Nazareth, Ierosolymis in
templo, in cenaculo: atq; nihilominus actu subsistit
verè extra locum, Quia in singulari vnigeniti verbi
hypostasi, vbi vel nulla sunt vel piè cogitantur loca.

Responsio.

Omniũ isto-
rum exem-

Sine controuersia magnũ est pietatis my-
sterium

sterium: *Deus manifestatus seu conspicuus factus est in carne.* Sed non aliter in carne visibilis factus est, quam circumscriptus, localis, passibilis, mortalis fuit in carne; id est, non in se, aut sui respectu (semper enim secundum essentiam suam, inuisibilis incircumscriptus, illocalis, impassibilis, immortalis est & manet) sed κατὰ τὴν σαρκά, id est, iuxta carnem assumptam. *At Christum pugnat Hun, visibilē, & inuisibilē esse, nō diuersarum naturarum quæ vnita sint respectu: sed secundū vnum idemq; corpus ex diuersis saltem causis, ex quibus tamen effectum hūc necessario sequi, minimē probare hacten? potuit.*

Deinde historia Elisæi 2. Regum 6. nequaquam hoc dicit: Equites & currus flammeos, qui erant angeli Dei post assumptam illam formam externam vno eodemq; respectu formæ illius assumptæ, fuisse simul & visibiles, & inuisibiles: sed ministri oculos detentos fuisse docet, ne videret quod Elisæus videbat. Hoc impedimento sublato, cum ad preces Elisæi Dominus aperiret oculos ministri, vidit & ipse, quod mons ille plenus erat equis, & curribus igneis circa Elisæum. Sic in eadem historia Elisæus non agnoscitur ab exercitu regis Syriæ, quem præcedit, quia Syri ad preces illius percussi erant subita caligine: quæ impedimento eis erat, quò minus Samariam ipsam agnoscerent, priusquā Dominus rursus ad Prophetæ preces oculos eorum

plorum allegatio, qua Hun in præfenti disputatione vitur, ad eludendā obiectionē de contradictione, iure ac merito reijcitur vulgari isto dicto: Allegare inconueniens, non est soluere.

rum aperuit: Quod cum factum esset, viderunt, quod ecce essent in medio Samariae. *Hic verò an Hun, ipsum quòq; Eliseum in semetipso inuisibilem factum esse, & simul tamen visibilem mansisse contendet? perinde, vt vnã eandemq; Carnem Christi, simul & visibilem & inuisibilem esse pugnat?*

Præterea angelus Domini, quem Alisha Bileami vidit cum gladio euaginato in manu eius, non simul fuit visibilis & inuisibilis, secundum eam formam quam ad tempus assumpserat, etiamsi Bileam angelum Domini non vidit, donec Dominus oculos eius detexit atque aperuit. Toto enim tempore illo, quo formam istam gerebat angelus, visibilis erat, non inuisibilis: etiamsi Bileam videre eum non potuit, propter impedimentum conspectus, quod erat non in ipso angelo, sed in Bileamo, cuius oculi tenebantur. *At carnem Christi eandem ipsam & visibilem, & inuisibilem esse contendit Hun: Imò ex proprietate corporum clarificatorum reuera iam inuisibilem factam esse disputat, neque tam visibilem esse, quam visibilem esse posse ait, per dispensationem quandam voluntariam, quasi Christus dixerit, sicut me videtis habere posse: qui simpliciter pronunciat, sicut me habere videtis.*

Cur verò non allegat Hun testimonium Scripturæ vllum? (vt de exemplis, et si falsò & incòuenienter recitatis facere videri voluit)

ex quo vel species aliqua compareat dogmatis Vbiquistici, de quo tam audacter hic quæque affirmat, *Vnum esse & manere corpus, quod in certo loco sit tempore exinanitionis, & nihilominus actu, verè sit extra locū?* Rectè enim Orthodoxus apud Theodoretum: *Ego non ausim dicere aliquid in re tanta humanis cogitationibus permotus. Non enim adeo perditè confidens sum, ut audeam aliquid affirmare, quod sacra scriptura silètio præterit.*

An verò tempore exinanitionis non fuit unio personalis? an caro tunc aliter subsistebat in λογῶν, quàm nunc post exaltationem? aut si tùm etiã in singulari vnigeniti verbi hypostasi fuit, cur tùm in certo loco fuit, nunc manente eadem unione, quæ nec diminutionem nec incrementum accipit, in loco esse desijt, & extra loca omnia constituitur?

LXII.

Hun pag. 679. & 680.

Cùm autem sentiat Hun, non parum se argumento illo premi (quo figmento ipsius obijcitur implicatio contradictionis, de præsentia corporis in vno aliquo loco, & de omnipræsentia, quâ corpus simul sit in omnibus locis) vehementer se torquet in quærenda huius argumenti elusione.

Deus non vult contradictoria

*Esse circumscriptum & incircumscriptum:
esse in cælo & in terris, de vno eodemq; corpore non nisi per contradictionem enunciantur.*

L. 2. Ergo

Aliæ elusiones Huniang contra objectionem de contradictione.

Ergo Corpus Christi, quod vno aliquo in loco est, non simul vbiq̄ue est in omnibus alijs locis.

Hun contra-
dictionem
effugere vo-
lens, magis
magisque se
implicat cō-
tradictioni.

Primū negat se de corpore Christi, hæc
ἀντιστροφικῶς statuerē, aut enunciare: *Quòd sci-
licet sit circumscriptum naturæ suæ terminis: &
non sit circumscriptum naturæ suæ terminis.* Hæc
enim verè pugnare inquit: Sed quod vna ma-
nu iam dedit, mox altera manu eripit. Quasi
enim corpus, naturæ suæ terminis circum-
scriptum, & in loco: Ac rursus, extra eos
ip̄os terminos naturæ suæ, omnipræsens sit:
Aut quasi in vnione cum loco, & sessione
ad dextram patris, intra naturæ suæ termi-
nos non maneat, (hoc est, finitum esse deli-
nat, & locum amplius non requirat secun-
dum veri corporis modum, vt Augustinus
loquitur) subiicit Hun, noua se contradi-
ctione implicans;

*Vicissim, inquit, hæc duo neutiquam pug-
nant, esse circumscriptum, & finitum per essen-
tiæ proprietatem: seu naturæ terminis proprijs:
atque nihilominus alieno termino, externo illo
accidente L O C O non circumscribi, non capi,
non contineri: Sed in illocali throno diuinæ aeter-
næ, dextræ D E I, potius transcendere, circum-
scribere, capere, continere, & mensurari loca
omnia.*

Hoc verò merum est figmentum Vbi-
quisti.

quisticum, aut potius phantasticum. Audiamus ergo, quomodo id probet Hun?

Vtrumque, inquit, Scriptura de Corpore Christi pronūciat, cūm quod per naturae suae terminos ac dimensiones circumscriptum, & finitum sit, finitumque sine vlla variatione permaneat, tūm quod hoc Corpus ita, vt dictum est, finitum permanens, nihilominus, extra, citra, vltra & supra loca vniuersa in ipsa dextra Dei emineat, & in hoc omnipraesentiae scilio omnia, Paulo attestante, impleat: atque sic non ex aliquo certo caeli loco, sed ex illocali & omnipraesenti throno dominetur omnibus Creaturis, Ideoque non more terrenorum regum absens, sed secundum modum dextrae Dei praesens. Vtrumque inquam asserit scriptura.

Ergo vtrumque etiam verum erit, quantumuis in caecatis capitibus aduersariorum pugnare videantur.

Proprium hoc illorum est, qui causam malam fouent, vt pro rationibus conuicia quaerant. At viderit Hun, vt suum caput satis illustratum sit luce verbi diuini, qui se dissentientibus caecata capita obijcit.

Nihil idem per seipsum probari potest, inquit Logici. Nulla ergo hic probatio, nulla ratio firma, sed TAYTOLOGIA, KAI AEIOLOGIA, KAI KOKKYSMOS perpetuus.

Distinctio-
nes & respo-
ctus diuersi
non habētes
fundamentū
in scriptura,
imo pugna-
tes cum scri-
ptura & arti-
culis fidei,
nullius mo-
menti sunt
in Ecclesia.

Nam quod sub Pauli dicto latibulum quærit, loquitur id, non de corpore sed de persona Christi in qua naturarum discriminaperpetuò retinenda sunt. Sic enim expressè Apostolus: *Quis est qui ascendit, nisi qui & descendit?*

Quod ad humanitatem, quæ ex cœlis delata non est, referri nequit. Quomodo verò in omnibus creaturis præsens est corpus Christi secundum modum dextræ Dei, cum modus ille dextræ Dei soli essentiæ diuinæ competat, non rei creatæ ulli? ac multò minus corpori? quod partem habet extra partem, & ubicunque est, ibi est secundum veri corporis modum?

Iam cum figmentum Hunij probatione destituitur, quærit tamen præclarus hic disputator ex aduersarijs, ad quorù conuicia rursus delabitur, *quis eis hanc potestatem concesseris constituendi ex proprio arbitrio, quænam pro contradictorijs coram Deo habenda sint, quæ secus? cum Dei infinita potestas & sapientia, ea quoque conciliare nouerit, quæ coram omni mundana intelligentia pugnare videntur è diametro.* Nos verò scimus: sapientiæ Dei non esse numerum, & Deum omnipotentè esse credimus ac profiteamur. Sed Psalmi illud simul tenem⁹: *Deus noster facit Quæcumq; VULT in cælo & in terra.*

Quare cum voluntas Dei requirenda sit ex verbo ipsius: neque ea repudiamus, quæ rationi

rationi inter se pugnare videntur, Si testi-
monia in verbo Dei extent: neq; pugnantia
inter se admittimus, quæ Hun & tota Vbi-
quistarum cohors proprio arbitrio fingit, &
tanquam fidei articulos sine verbo Dei Eccle-
siæ obtrudit. Itaque non suis, quos sic vocat,
aduersarijs, sed sibijs Hun occinat, quod
hoc loco scribit: *Scias te Hun non ex verbo Dei
probare posse, sed in tuo cerebro præsumere: quæ
pro contradictorijs haberi non velis. Eaq; in re turpi-
ter te abuti omnipotentie Dei prætextu.*

Nam quod non ubiq; eundem subinde re-
petis: quod scripturæ nomen temerè allegas:
id neq; probationis vim habet: neq; quod
toties affirmas, vllis scripturæ testimonijs ni-
titur.

Testatur quidē scriptura, *Christū posse, quan-
do, & ubi velit, esse & apparere visibiliter in loco:*
Sed & scriptura eadem testatur: *Christum non
tantum posse, sed verè esse & manere visibilem,
& cælo suscipi oportuisse vsque ad diem restitutionis
omnium.* Nusquam autem testatur scriptura:
*Christum simul extra coelum esse in creaturis omni-
bus: Quod Hun dicit, Christum carne sua collocatū
ad dextram Dei, transcendere & continere loca om-
nia, atque sic in hoc throno nullibi excluso, nullibi
incluso, præsentia illocali implere omnia.*

Hæc cum probare Hun ex verbo Dei non
possit, falsò infert, non esse contraria, nec euertere
naturæ humanæ substantiam. Quia non coram
ratione

ratione tantum (quam stultam & insanam vocat Hun, fortassis ex cæco amore Ubiquitatis, tanquam Dianæ Ephesie, cum ipsa ratione insanicus) apparent, sed in Dei schola, & coram Deo verè sunt ista ἀντιφασειά: eandem naturam humanam simul, eodèq; temporis momèto actu esse in loco, & eadèdem actu non esse in loco, sed extra loca omnia.

Hun verò rursus sibi occinat, quod in Antagonistas suos falso & petulanter dicit: Quòd quia pro lenitate animi ingenijq; sui præsumsit ipse, quid haberi & non haberi debeat pro Contradictione, mirum non sit, quòd in abyssum erroris assumptus & alforptus, hac audacia & petulantia longissimam latissimamq; viam sternat, in caeteris quoque articulis, præferim arduis illis, & à sensu humanæ intelligentiæ remotis indulgendi figmentis suis, & arripienti, quæ nec cum verbo Dei congruunt, neq; vlla ex parte inter se consentiunt.

LXIII.

Hun pag. 682.

Hun. pag.
678.

Mirum verò non est, quod aduersus contradictiones temerè & confidenter disputans Hun, sibiipfi toties contradicit. Dixit enim paulò ante: Quòd attinet ad axioma de contradicentibus, haud inficiamur Deum, quæ verè pugnant, non velle aut facere. Nunc verò commune ἕξασ φῦγεςτορ hæreticorum nominat hoc, ut loquitur, de contradictorijs obiectum: (Nam quod addit eo modo usurpatum, quo aduersarij factitant,

factitant, calumnia est, non vera accusatio)
 Imò non haereticorum tantum latibulum esse censeo
 (inquit) sed ipsiusmet Diaboli speciosissimū argu-
 mentum, quo in rebus fidei homines, praetextu eui-
 tandae contradictionis in baratrum infidelitatis &
 erroris praecipites agat. At multo hoc rectius
 dixisset de ijs, qui contradictionibus volentes
 se implicant: de quibus praclare D. Lutherus
 scripsit, *Qui semel mentitur, hic certissimè ex*
Deo non est, & suspectus in omnibus habetur.
Mendacia autem certius dignoscere non potes, nisi
quando sibi metipsis contraria sunt, quae dicuntur.
A Deo enim ita ordinatum est, ut impij semper
seipos confundant: Et quòd mendacia non consonent,
sed semper contra semetipsa testentur.

Hun autem Quibus quaso exemplis obie-
 ctionem de contradictionibus rejicit? Planè
 à proposito alienis & impertinentibus, cum
 orthodoxi non quavis apparentes, sed in Dei
 verbo inter se verè ac re ipsa pugnantes con-
 tradictiones respuant.

An enim vera contradictio est, quam
 exemplo Arianorum affert Hun, cum ait, eos
 putare cōtradictoria esse, quod hypostases nō ratio-
 ne solùm, sed re ipsa distinctae sint: & quod nihil
 omnino vna simplicissimè, & ad numerum OY-
 SIA sit? Nulla certe hæc contradictio, cum
 Trinitas & Vnitas, non de eodem sub-
 iecto

Non sūt eò-
 dēdi noui ar-
 ticuli fidei,
 vbi nō habe-
 mus expres-
 sū Deiverbū,
 Articulus de
 trinitate, de
 vnione per-
 sonali, de re-
 surrectione
 superāt qui-
 dē mētis hu-
 manę intelli-
 gētā: sed ha-
 bent verbū
 Dei manife-
 stum & ex-
 pressū. Vbi-
 quitas carnis
 Christi tali
 fundamento
 prorsū caret

subiecto simul prædicentur : sed vnitas peculiariter tribuatur essentiæ, Trinitas hypostasibus, quæ non quidem essentialiter, sed realiter tamē, videlicet characteristicis, seu personalibus proprietatibus seu τρόπω ὑπάρξεως inter se differunt.

Nec resurrectionem mortuorum negatūe *vel Hymeneus & Philetus, vel Sadducæi in populo Dei, prætextu contradictionis* vt ait Hun. Hæc enim nulla est, cū sint subiecta diuersa corp^o & anima. Et spiritualis, quæ in hac vita inchoari debet resuscitatio, ad animas pertinet, altera, quam speramus, ad corpora refertur : nisi fortè contradictionem, Hun, non ad collationem corporalis & spiritualis resurrectionis, quàm ad impossibilitatem naturæ referrī velit, sed quæ verbo Dei præiudicare non potest, cū hic articulus fidei : Credo resurrectionem mortuorum, expressa voce Dei sit traditus : Quod de Vbiquitate nequaquam dici potest.

Quàm verò placet sibi Hun conuictio illo suo ex triuio arrepto, cū ait, *Abrahamum, si Calvinista fuisset, nunquam pariturum fuisse mandato Dei de immolando filio Isaac: quod simpliciter pugnauerit cum promissionibus antegressis, quarum summa in hac vna voce continetur : In Isaac vocabitur tibi semen.* Quid verò si Hunio reponatur obiectio eadem ? Si Abrahamus Vbiquista fuisset,

fuisse, præscribens Deo modum certum perficiendi sua opera (*vt carnem Christi Vbiquistæ nisi omnipræsens sit, percipi à nobis non posse in cœna contendunt.*) nunquam paruisset illi mandato Dei. At verò Abraham neq; modū implendi promissiones suas Deo præscripsit ex *Matæologia Vbiquistarū: nec Diabolum, vt ait Hun, sed lehouam secum locutum esse certò sciuit ac statuit.* Itaq; obtulit per fidē Isaac vnigenitum: cum illud secum perpendisset *Heb. 11. Deū vel ex mortuis excitare posse, vnde etiam illū similitudine quadam recepit.* Non enim vera fuit Isaaci mors, sed instar mortis, vt videatur quasi resurrexisse.

Ostendat verò Hun verbum Domini vel vnū, quod credere nos iubeat, *Carnem ipsam Christi vbiq; esse.* Quod donec proferat, causā nullam conuiciandi nobis habet, qui figmēta Vbiquistica pari loco cum verbo Dei habere non possumus. Et suas illas conciliationes contradictionum *de corpore simul visibili & inuisibili: & de carne locali & illocali agnoscat nihil aliud esse, quàm audaciæ impudentis speciosos prætextus, ad eludendam æternam & immotam regulā veritatis diuinæ: Quodlibet est, aut non est: comparatos: à quibus sibi caueant, quicunq; Fidei exitiale naufragium euitare volent, vt sua iterum verba Hunio reponam, quæ in ipsum multò conuenientius quadrant quàm in orthodoxos.*

Illud autem à Diabolo excaecatū esse, quod
Hun

Hun miscet, Christiana charitas relinquere nos iubet & deprecari à Deo, ne tantâ in quenquâ fidelium potestâté Diabolo permittat: Hunium quoque à tam crassa & palpabili, quam alijs falsò tribuit, cæcitate liberet, vt quid sit illud quod à Christo dicitur, Ioh. 9. videat tandem atque intelligat. Si caeci effectis, non haberetis peccatum. Nunc verò dicitis: Videmus, Itaq; peccatum vestrum manet.

LXIII.

Hun. pag. 687.

Vtinam verò, quàm maximè intentis atq; apertis oculis aspiciat, & sine contradictione retineat Hun, quæ de fide hic disserit: *Quòd scilicet in apparentibus cõtradictionibus ita nos expedire debeamus, quemadmodũ se Abraham expetiuit, qui nihil moratus apparentes & vt q; q; ab vnice respexit ad verbum, & ad infinitam Dei sapientiam ac potentiam. Item vt Sadducæis negantibus mortuorum resurrectionẽ, respondit Dominus errare ipsos, Nescientes Scripturas & virtutem Dei. At verò vbi scriptura? vbi verbũ Dei? hanc voluntatẽ Dei declarans, quòd corpus Christi definitionẽ veri corporis humani recipere ac retinere: & non recipere, neq; retinere vno eodẽ tempore velit? Nam vera fides, vt Abrahami exemplum docet, verbum Dñi prius intuetur, ac postea potentiam Dei: quemadmodum & Christus contra Sadducæos disputans, & errorum omnium fontes monstrans, scripturas primũ nominat.*

Postea

Postea virtutem Dei adjungit, Quia semper nobis de voluntate Dei prius constare oportet, quàm de omnipræsentiâ eius disputemus.

Sed hæc de vno illo Vbiquitatis dogmate, quod à Smidelino quasi testamento sibi legatum in hoc libro suo afferere Hun modis omnibus conatur, monuisse lectorẽ, veritatis amantem satis sit: quẽ oro, vt sine *Profopolepsia* de re rota iudicet, & seposita nonnihil latua factiosorũ nominũ, & conuitijs Hunianis in orthodoxos: argumenta cum argumentis comparet, & prestigijs Vbiquisticis animaduersis, Veritatem simplicem de Christo vero Deo & homine, non secundum vnã eandemque, sed secundum diuersas naturas locali & illocali: visibili & inuisibili: circũscripto corpore prædico, & omnipræsente, firmiter amplectatur: Quæ est fides Catholica, & confessio, quam Apostoli tradiderunt, Martyres roborarunt, & fideles nunc vsque custodiunt.

Quæ verò ad corruptelas Hunianas doctrinæ de Sacramentis, inprimisque de Cœna Domini pertinent (cui disputationẽ istã tuam de Vbiquitate callide infarcire Hun voluit) alia occasione, nisi vel doctiores alij refutãda susceperint vel occupationes grauiores impederint, vna cũ duabus præfationibus Hunij, Deo iuuante refellere studebimus: idq; eò breuius quò magis, vt verissimè ab alijs iam pridem scriptũ est, non tantũ scientia q̃ conscientia controuersia de Sacramenti opus habere videtur.

DEO SOLI GLORIA.

174 22

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

DEO SOLI GLORIA

